"بِسمِ أآألَلّهِ أآألَرحمَنْ أآألَرحيَم"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي په ژمي کې چې کله لېوان ښکار پيدا نکړي او سخت وږي شي، نو بيا ټول يو ځای کې سره راټول شي! يوه گرده دائِره جوړه کړي او يو بل ته په ننداره شي. څنګه چې يوه لېوه د کمزورتيا له امله وغورځېږي، نو پاتې ټول لېوان پرې حمله وکړي او پاک يې سره وخوري، دې کار ته په فارسي کې گُرگِ آشتي وايي.

د هغه دوه غټ لرګيو څخه يوڅه لږ لمر زما په سترګو لګيدی، او سترګی راته يوڅه پريشانه کول. آسمان پاک او صاف وو يواځی دوه دری شنی وريځی اخوا ديخوا ګرځيدی.د ادی غږ د حويلی څخه راتلي چې ناری وهل.

ادی- ژر راشه هوسۍ يو دوه ساعتو کی جليل دوي راځی او موږ هيس شی ندی تيار کړی.

په راحته خيال می خپل د پوهنتون چپټرونه سره واړول، او د رحمان بابا د شعر پرليدو مي په مسکا باندی شعر ځان سره زمزمه کړو او په زړه کی مي وويل "زما خاوند خو ندی راروان چې وغواړم ورته تياری ونيسم! د آسما ميره دی هغه دی ورته کار وکړی پر ما يي څه؟ "خپل د سر ټيکری مي يو څه د سر څخه لری کړو، چې همغه وخت قرار شمال شو او ويښتيان يی راته پر مخ ښواره کړه. چې بيا د ادی غږ پورته شو.

ادی- هوسۍ! تاته وايم سپين سترګی چيرته لاړی؟
په اندې وګرځيدم او په خندا می د رحمان بابا شعر ځان سره زمزمه کوو.
-زه رحمان په سل حلقو د زلفو بند يم، لا د پاسه سور پيزوان شه بله نتَ...

چی دا ځل ادی په لوړ غږ ناری کړل: هوسۍ ځواني مرګه شي ته جنۍ، مګر زما لاس به تاته ونه رسيږی بيا دی سر په کوم کتاب کي دی چي زما غږ نه آوری؟

د شعر ويلو څخه مي لاس واخيستي خپل ټيکری مي په سر سم کړو او مسکا په خوله خپل لځايه پاسيدم. ادی پوهيدل چی زما د يواځيتوب او کتاب ويلو ځای د بام سر د د دوه لرګيو لاندی سايه ده! خو هيڅکله راپسی نه راتله چی زما يواځيتوب خراب کړی، د هغه لځايه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي دومره ناری او چغی وهل چی زما زړه به يي د کتاب ويلو څخه تور کوه. د خبنتو څخه جوړ په کنډ کپر زينو راښکته شوم، د لانده خاوری بوی ټول حويلی نيولی وه .سترګی مي پټی کړی سر مي پورته آسمان ته ونيو او يو غټه ساه مي واخيسته د خاورو پدی لانده بوی مئينه وم. په هغه ښايسته حال او حالتو کي وم چی د آسما چيغ چوغک غږ د هغه ښايسته احساساتو څخه وويستم.

آسما- څه لکه ليونيانو پشان دلته ولاړه يي؟ دا جامي دی ولی داسی په خاورو لړلی؟ چيرته تللی ويي؟
زما لځايه ادی په قهرجنه لهجه جواب ورکړو.
ادی- چيرته به وه ستا په خيال؟ دا د بام په سر دوه لرګی و دی بيکاری ته د موږک غار جوړ شوی. همدا چی خپل مخ وګرځه وم يو دوه کتابه اخلي او په منډه پر ځينو پورته کيږی خپل کتابخانی ته، ای زه نه پوهيږم جنی په کتابو څه؟ په پوهنتون په درس ويلو په شعر او شاعری څه؟ سبا ورځ ستا ميره ستا د تعليم او کتابو پوښتنه نه کوی، بلکه ستا د کار او ديګ پوښتنه کوی.

ادی ته ولی زما هر کار په ميره باندی لګوی؟ زما د خوب، خوراک، څکاک، سره د هغه څه کار دی؟
ادی- دا نو څنګه خبره ده سپين سترګی؟ ميره دی ستا په هر کار باندی کار لری.
-هغه زما خاوند راځی او زه يي هم ميرمنه! څه کنيزه او نوکره نه وړی چی د هغه په هر ساز باندی ورقصيږم!
ادی- توبه.. توبه.. ته يي و دی ژبی ته وګوره؟ دا ټول د هغه پوهنتون له لاسه کيږی !که سبا ورځ مو ته ميره ته ورکړی، په دويمه ورځ دی بيرته د پلار کورته را استوی!

په خفه نظر مي ادی ته وکتل چی هغي هم په همغه قهرجنه لهجه وويل:
ادی- سترګي دی ماته داسی مه راباسه، ژر کوه هغه مهمانخانه پاکه کړه اوس دی اوښی دوی رارسيږی.

داخبره يی ماته وکړل او بيا د آشپزخاني په طرف روانشوه، خو غږ يي ماته راتلو چی لګيا وه لځان سره يي ويل: ای دومره ډير می وويل چی مه کوه سړيه دا جنی درس ته مه پريږده، سبا ورځ دا جنی پدی دوه خط سواد او درس باندی ژبه کوی، خوله می ګونګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین سترګی کیږی، نه ما پیژنی سبا ورځ نه تا! خو پخدای قسم ددی سړی په کارو کی انسان حیران پاتی کیږی؟ ادی لګیا وه او په قهر او غوسی دا خبری لځان سره کول او ما په نامیده نظر ورکتل چی آسما په خندا وویل:

آسما- ددی ټول خبرو څخه که خلاصیده غواړی زما سره یو چاره شته!

د آسما پدی خبره په غوسه می خپل چپلکه ورپسی وغورځه ول، چی هغي هم پخندا ځان بچ کړو، خو زموږ په شور ماشور باندی د ادی چیغه پورته شوه، چی دا ځل یي دواړو ته ښیراوی کول.دا ټول خبری او ښیروای ددی آسما د لاسه زما په سر راغله، منم چی ادی د هغه خبرو څخه مخکي هم زما د پوهنتون ویلو سره مشکل درلود، خو دا سپین سترګی، ژبه وره یي راته نه ویل! له کوم ورځی څخه چي د آسما د معتاد، چرسي، بنګی، بي سواده لیور د مرکي څخه مي انکار وکړو! او بابا هم زما

- خوا ونیول دا القاب زما په ښه القابو کي زیات شول. اوس هم زه حاضره یم چي د ورځی زر ځله د ادی ښیراوی او خبری واورم،خو د هغه لوفر ښځه نشم. چرسی یو هفته افغانستان کیدی دوه کاله ایران کی! ښځه نغواړی یو نوکره غواړی چي دده د مور او پلار خدمت وکړی، او دی لوفر دی په خارج کی چرس وڅکي! بابا د آسما په

واده لا راځی نه وو، خو ادی ویل چی د خور ځوی مي دی خلک به څه وایی؟فلان دی، او بستان دی، او دا هم باید ووایم چی خپله آسما په جلیل مئینه وه، نو ځکه خوارګی بابا څه ونه ویل، خو زه نه د آسما پشان مئینه یم! او نه هم د خلکو د خبرو په قیصه کی یم،او د ټولو څخه ښه خبر دا چی بابا هم زما پر خوا دی، نو امکان نلری هغه معتاد ښځه شم که د دنیا په سر اخیری سړی هم ویی. خپل د پوهنتون چپټرونه می په الماری کي کیخودل، او بیا پدی فکر کي شوم چی ولی ادی دا رکم ده؟ ولی یي دومره زما د تعلیم او پوهنتون څخه کرکه لری؟ ولی هره خبره کي د میره بحث مخکی کوی؟ اخیر ولی؟ زما فکرونو هیس فایده او جواب ته نه رسه ولم په همدی خاطر ددی څخه مخکی چی ادی بیا چیغي ووهی د کوټی څخه ووتلم او په کار اخته شوم، د ماښام د آذانو وخت وو چی د کور دروازه وټکیده.

ادی- آسما... هوسیږ! ژر کوی بابا دوي مو راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادی په غږ زه خپل د کوټې خوا ته چې د آسما د واده کولو مخکی زموږ دواړو مشترکه کوټه وه لاړم، چې ګورم زما څخه مخکی آسما هلته تللی او د پردی له شا څخه د بابا او د جلیل راتلو ته ګوری! ادی د کور دروازه خلاصه کړه او هغه دواړه کورته را دننه شول.

-زما په نظر ددی لځایه چې د پردی له شا څخه خپل شهزاده ته وګوری بهتره به ویی چې د باندی لاړشی او ورسره ستړی مشی وکړی؟

آسما پداسی حال کی چې مخ یی د شرم څخه تک سور وو په آرامه غږ یی وویل: ته اوس زما حالت نشی درک کولی، کله چې ستا خاوند داسی د دوه کالو وروسته ستا پسی ستا د پلار کورته راشی هغه وخت پوهیږی چې زه څه احساس لرم.

خپل سر می ورته وخوځه ویی او ومی ویل: خدای دی ونکړی چې زه دی دداسی کس سره واده وکړم.
آسما پرده پریخوده او مخ یی زما طرف ته کړو - ولی؟
-ځکه زما په نظر سړی باید خپل د ښځی په سر خپل په کور کي د هغه ستونزی او مشکلات حل کړی، نه دا چې ناوی سره لاسونه خپل د پلار پر کور پریږدی او خپله دی لاړشی ایران ته؟
آسما په شرمیدونکی غږ وویل: مجبور وو.
-یعنی ستا په نظر د یو ګوله ډوډی توان یی هم نه درلود؟ چې خپل په وطن کی پیدا کړی؟ چې ته یی سره لاسونه پریخودی او لاړی خارج ته؟ بابا خو دومره ولور هم ورڅخه نه و غوښتلی! بیا ولی؟!
آسما- ضرور کوم مشکل یي درلود.
په پوسخند می وویل: ضرور یی مشکل درلود پوهیږی ستونزه یی څه وه؟
آسما د" نه "پشان خپل سر وخوځه ویی او ما په همغه طعنه لرونکی لهجی ورته وویل:

-ستونزه يي دا وه چي کوم هلکان یوځل په ماشومتوب کی د ایران او خارج آزادی وګوری بیا په سلو کی شاید ۳۰٪ فیصده یی وطن ته رک روغ راشی،کنه او یا سلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی معتادان او ... راځی! زه ستا په میره شک لرم چی معتاد دی! خپل د ورور پشان!؟

زما په خبری آسما د حیرت څخه یو" وی څه وای؟ "وویل او بیا یي په غوسه ناکه لهجه وویل: ګونګی شی هوسی! دا نو څنګه خبری دی چی ته یی کوی؟ جلیل ایران ته د مجبوری او کار لپاره تللی وو، نه د چرس او تریاکو لپاره، او که ستا اجمل جان نه خوښیږی او نغواړی ښځه یی شی؟ مشکل نشته، خو حق نلری د دروغو تهمتونه ورباندی ولګوی .

آسما دا خبری وکړل او په همغه غوسی باندی د کوټی څخه ووتل، د آسما خبرو ته زما هیس غوسه رانغله بلکي د هغي په خبرو باندی د حضرت محمد(ص) یو حدیث می یاد ته راغی چی فرمایلی وه: مینه انسان ړوند او کوڼ کوی، مطلب دا چی کله چی ته پر یو چا د زړه څخه مئین شي نو که هغه کس د دنیا بترینه کس هم ویی ته د هغه بدی نه وینی! او نه هم د هغه کس بدی د بل چا له خولی آوریدی،او منلي شی! لکه د آسما او ادی پشان دوی دواړو دومره د خاله د کورنی سره مینه او محبت درلود چی هیڅکله حاضر نه وه د هغوی بدی وګوری، یا واوری. له ځان سره می وویل: زه خو پوهیدم چی آسما زما یوه بده خبره هم خپل د خسر ګنی په اړه باور نه کوی! بیا د څه لپاره می دا خبری ورته وکړل؟ اوس ځی ادی ته دا خبری کوی او ادی

بیا زما دا ټول خبری او رفتار زما په پوهنتون ویلو باندی تړی، او بابا ته زما شکایت کوی! ای لعنت دی وي په هغه ژبه چی بی وخته خلاصیږی. ځانته می ښه سم کنځلي وکړی چی ولی مي هسی آسما ته دا خبری وکړل، او ځانته می شر وکړی! او بیا ددی څخه مخکی چی ادی په لاس بله بهانه ورنشی زما د رتلو لپاره ژر می خپل کالی مالی سم کړل او د کوټی څخه ووتلم همدا یو اوښی می درلود چی د خاله ځوی می هم وو، او د بلخوا څخه موږ یوڅه آزاده کورنی وو او دا دومره سختګیری مو نه کول البته یواځی بابا آزاد وو هغه هم په اندازه، ادی دومره سختګیره او پدی خبرو کی دومره کلکه وه چی ما کله ناکله فکر کوو زما مور شاید د کوم لوی مذهبی کورنی سره اړیکی لری؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهمانخانی ته ننوتلم د جلیل سره می سترې مشی وکړل او د ادی

ښنګ ته کینستم دومره حد مي ځان د ادی شاته پټ کړو چی د جلیل د سترګو د نظر
ښخه لرې و اوسیږم تراوسه می کوم بد کار یا خبره د جلیل ښخه نه ولیدلی خو نه
می خوښیدل ډیر یی د نظر لاندی و اوسیږم بد احساس یی راکوو.
جلیل- ښه نو د خاله لورې نور ښنګه یی؟
-د خدای شکر ښه یمه، تاسو ښنګه یاست؟ خاله،جمیله، میروس ټول ښه یاست؟
جلیل- شکر خیرو خیریت دی. خو ادی درښخه مروره وه!
-ولی خیر خو دی؟ ما کوم کار کړی چی خاله راښخه مروره شوی؟
جلیل- کار خو نه.. یواځی ګیله منده وه چی ولی زموږ کورته نه راځی؟
ددی ښخه مخکی چی زه جواب ورکړم زما لځایه ادی په غوسه ناکه لهجه وویل: ستا
مور دی ګیله نه کوی بچیه زه خپله دا په کور دومره نه وینم ښه ورسیږی چی
لاړشی د خاله یا ماما کورته...(پوهیدم چی ادی خبره کش کوی کش کوی او اخیره
ټول ګناه زما په پوهنتون تلو باندی اچوی! په همدی خاطر په خبره کی ور وولیدم او
ومی ویل)

-زما له طرفه د خاله ښخه بخښنه وغواړی او زه وعده کوم چی، انشاالله دا ښو وختو
کی ضرور دیدن ته یی ورشم.
جلیل په خندا وویل: پخیر راشی موږ خو د خاله د لور آرمان لرو چی ورسره کینو
مجلس وکو، خو تاسو یوښه موږ خپل د مجلس لایق نه حسابه وی!

د جلیل پدی خبره بیحده عصبی شومه خو د دروغو مسکا می وکړل او ومی ویل: نه
خدای دی نکوی داسی کومه خبره نده انشاالله یو مناسب وخت کی به خاله ته مزاحمت
وکړو، او رابه شو.
بابا هم لکه چی د جلیل دا بیځایه خبری خوښی نشوی چی د بحث موضوع یی بدل
کړه.
بابا- ښه نو ودی نه ویل چی دا دوه کالو کیدی ښه کارونه کول په ایران کی؟
جلیل- ښه ووایم کاکا پردی وطن دی موږ ته خو سوک د ریاست چوکی نه راکوی!
مزدوری مو کول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حوصله مي نه درلود په هغه کوټه کی کینم او د جلیل داسی خبرو ته غوږ ونسیم، په کراره د کوټی څخه ووتم او د آشپزخانی طرف ته ولاړم، او تر ماښامه د جلیل تر تلو پوری داسی شانس می هغه ته ورنکو چی زما سره هم کلام شی یا کومه خبره راسره وکړی، د ډوډی خوړلو وروسته جلیل خدای پاماني وکړه او آسما یی لځان سره ویوړل. زه حتا د خدای پاماني لپاره لا د آشپزخانی څخه بهر نشوم او ځان می د لوښو په مینځلو بوخت کړو د هغوی د رخصت کولو وروسته بابا او ادی کورته را دننه شول او زما پر لیدو ادی په غوسه وویل:

ادی- دا نو څنګه کار و چی تا وکوو؟
-څه کار می کړی؟
ادی- خپل د خور او اوښی د خدای پاماني لپاره بهر رانغلی؟
-کوم سفر ته خو نه تلل چی وغواړم خدای پاماني وکړم! دوه قدمه لاره ده خپل کورته لاړه.
ادی زما په خبری غوسه لا زیاته شوه او ویی ویل: د میلمه په ادب او رسم باندی نه پوهیږی؟ دا دی د خدای پاماني څخه چی رانغلی، هغه هم د مجلس څخه دی چی ځان دی پټ کړو.
-دا د خدای پاماني خبره شاید یوڅه زه ملامته و اوسیږم، خو د مجلس نه کولو په اړه زما کار یو دم صحیح وو.
ادی- صحیح وو؟ ستا اوښی دی د خاله ځوی دی که دوه خبره ورسره سم وکړی قیامت نه راځی !
-ادی زړه دی غوښتل زه خپل د خور د خاوند سره کینم توکی ټکالی وکړم؟
ادی- ما درته وویل توکی وکړه؟ زه وایم یوڅه په انسانیت او په ادب به دی ورسره رفتار کړی وای.
-ادب؟! اوس ما ورسر کومه بی ادبی یا بی احترامی کړی؟! چی تاسو ماته داسی وایست؟
ادی- دا څنګه خبره وه چی تا آسما ته کړی وه؟ چی میره دی معتاد دی! او چرس وهی؟ ..ستا په نظر دا بی ادبی نده؟

چوپه شوم ځکه پوهیدم چی ادی دا ټول خبری د څه لپاره کوی؟ او اخیره کی غواړی دا خبری تر کوم ځایه کش کړی؟ په همدی خاطر خبره می ورسره یو پر دوه نکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په بخښنې غوښتلو باندې خپل د کوټې خوا ته روانه شوم، پوهیدم ادي د دری ساعته خبرو کولو وروسته خپل هغه مشهوره ډیالوګ" کوم جنۍ چي واده ونکړی خپل د کورنۍ لپاره بغیر له پیغور او بدنامي څخه هیس نلری ".استعماله وی او اخیره کی ماته وایی چې ادا دی د خاله ځوی دی کبر وربانډی مه کوه، خدای کبرجن خلک نه خوښیږی. زه نه پوهیږم دوی څه انتظار زما څخه لری؟ ادا چې د خاله د ځوی اجمل ښځه شم؟ چې کار یی تریاک او چرس وهل دی؟ په هغه تور مخ او خیرن کالو، د هیچا زړه نه کیدو چې ورته وګوری!خو د ادی زړه وو چې زه دی د هغه د خور د خوشحال کیدلو لپاره د هغه د معتاد خوری ښځه شم! د اجمل د یاد راتلو مي حال خراب کړو په هغه تور مخ، خراب ژیړ غابښونو! ادا فکر چې د هغه سره په یو د سترخوان کینم ډوډی وخورم زما حال یی خراب کوو، څه ورسیږی چې وغواړم د داسی سړی ښځه شم! ضرور په دویمه ورځ مړه کیدم. د خدای شکر چې بابا هم د هغه څخه بد راتلل او کله چې ما" نه "وویل مجبوره یی نکړم او زما خبره یی ومنل، که خبره د ادی په لاس کی وایی زه یی د همدی معتاد ښځه کولم او اوه اته قد او نیم قد ماشومان یی هم راباندی راوړل!؟

د سهار لمانځه وروسته ویده شوی وم، چې د ادی په غږ له خوبه پاسیدم. وای ناوخته شوو امتحان مي، ژر می خپل چپټرونه شیان بکس کی واچول او حجاب کړی د کوټې څخه را ووتلم ادی زما پر لیدو په غوسه وویل :

ادی- جنۍ او دومره خوب! سبا ورځ که د میره په کور کی دومره ویده شی سل لعنته به پر مور و وایی ستا په دی تربیت !

-ادی! یو نن راسره په هر خبره جنګ مه کوه امتحان لرم، حوصله نلرم.

ادی - وی.. ما نو کله ستا سره جنګ کړی! چې ته ماته وایی نن راسره جنګ مه کوه؟ زه ستا مور یم که یو خبره کوم د ښه زړه څخه یي درته کوم، ستا د خیر لپاره یي کوم، چې سبا ورځ خلک درته پیغور درنکړی! او ته ماته وایی جنګ مه کوه؟

هیس جواب مي ورنکړو او له کوره ووتم، د ادی پدی خبرو باندی نور غوږونه می ډک شوی وه. بابا د همیشه پشان دواړه لاسونه تر ملا شاته نیولی وه او خپل شنه تبیسح اړول، د کور مخکي په کراره، کراره ګرځیدی او په تمه وو ترڅو ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون تر بس پوری ورسه ویی او بیا خپل کار ته لاړشی .

بابا- ناوخته دی کړه دری ساعته کیږی درته په تمه یم.
-وبخښه بابا په خوب پاتی شوی وم.
بابا- مور خو دی کومه خبره درته ونکړل؟
په خفه لهجه می وویل: ستا په نظر امکان لری چی داسی کومه خبره وشی او ادی څه ونه وایی؟
بابا په خندا وویل: هیس امکان نلری.
-بابا یو پوښتنه وکړم؟
بابا- وایه؟
-ولی ادی زما د تعلیم، او پوهنتون ویلو سره دومر ضد ده؟

د تګ په حال کي بابا لږ تم شو زما طرف ته یي را وکتل او بیا په تروش تندی بیرته لاری ته یي ادامه ورکړل او ویی ویل: مورږ بی تعلیمه خلک یو نه مو سواد کړی او نه هم د سواد په ارزش پوهیږو! زه هم بی تعلیمه یم پدی مه ختا وځه چی خلک راته معلیم صیبب وای! زه یوځه دی شهر کی وګرځیدم او سترګی مي خلاصی شوی او پوی شوم چی د ښځی لپاره تعلیم مهمه دی، خو ستا مور(یو څه چوپ شو او بیا یی په یو افسوس ناک لهجه وویل) ستا مور تراوسه همغه کلیوالی خوی لری، هغه یو ذهنیت لری او هغه دا چی جنی یواځی یو مسئولیت او دنده لری؟ واده وکړی او خپل ماشومان غټ کړی! یو خو په همدی خاطر ستا د درس څخه یي بد راځی او بل دا چی ښه خاطره هم ددی پوهنتونی جنکیانو څخه نلری.

په حیرانتیا می وویل: پوهنتونی جنکیانی؟
بابا- هو.. زمورږ کلي کی یو دوه جنکیانو پوهنتون ویلی وو، بیا د واده په ورځ یی د واده کولو څخه انکار وکړو! ځکه هغه سړی یي په خوښه نه وو، د هغه دواړه جنکیانو د دی کار پسی ټول د کلي خلکو بیځایه خبری کول او ویل یي چی دا جنکیانی د چا سره په پوهنتون کی جوړی ویی! او یاراني درلود. دومره ډیر ادا خبری پورته ښکته شول چی اخیره د هغه جنکیانو کورنی مجبور شول د هغه کلي څخه کډه وکړی. په همدی خاطر مور دی یوځه ستا د پوهنتون ویلو سره ستونزه لری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خلاصه خوله می بابا ته کتل چې هغه په خندا راوکتل او ویې ویل: څه راګوری؟ بس ته پورته شه کنه لاړ به شی، اوس هم ناوخته دی کړه خدای دی وکړی چې امتحان دی نه ویې تیر شوی؟

د بابا په خبره تازه مي د خلکو شور ماشور ته پام شو او د بس کلينډر ته چی چغی وهل ترڅو خلک خپل په موټر کی ځای کړی، د بس خوا ته روانه شوم خو بس ته د سپريدو مخکی شاته را وګرځيدم او بابا مي منتظر ولیدو چې ولاړ وو ترڅو زه ملی بس ته پورته شم او بیا هغه په راحته زړه خپل کار پسی لاړشی.

-بابا؟
بابا- جان؟ څه دی په کار دی؟
-تاسو هم د کلي سړی یاست بیا ولی د ادی پشان فکر نه کوی؟
زما په خبره بابا وخندل او ویې ویل: ځکه ته زما لور یې! او زه پر تا باور لرم،او پوهيږم ته داسی کوم کار نه کوی چې زما عزت او آبرو له مینځه لاړشی.

بس روان شو او زما سترګی په هغه سړی ولګیدی چې تر ننه یواځې ما ورته د یو پلار، امن غیره، او د سر سایه په صفت لیدو، خو نن پدی خړ جامو تور واسکټ،تور پکول، کي ما یو د لوړ همت سړی ولیدی! ما هغه کس ولیدی چې غوښتل یي د ناپوه او جاهلو خلکو فکر او سوچ بدل کړی، ما ته نن بابا یو بی سواده کس نه بلکه،نن ماته بابا د یو رئیس او پوهان پشان ښکاره شو. د هغه هر لفظ زما غوږنو کی تاویده"ځکه ته زما لور یې"!زه پر تا باور لرم"پوهیږم ته داسی کوم کار نه کوی چې زما عزت او آبرو له مینځه لاړشی ".هیڅکله می بابا پدی نظر نه وو لیدلی هیڅکله.اوس د ادی د

خبرو په مطلب هم پوه شوم، اوس پوه شوم ولی زما د مرکی د انکار څخه ادی داسی لیونی شوه! ادی ویریدل چې زه د هغه نور جنکیانو پشان نشم! پوهنتون ته تر رسیدلو همدا فکرونه می کول، کله چې د پوهنتون حویلی ته داخله شوم نو د نورو ورځو په پرتله چې کله ناکله به شیطان وسوسه راواچول او یو نظر به مي د پوهنتون هلکانو ته وکوو، نن می سر د هغه حد پوری ښکته کړو چې یواځې خپل د پښو قدمو ځای مي ليدلی شو، زه د همدا نن څخه د ځان سره وعده کوم چې مره هم که شم داسی کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار به ونکړم چې د بابا باور او اعتماد خراب شی، زه وعده کوم دومره په حیا او عزت باندی خپل درس ووایم چې ادی هم باور وکړی علم او تعلیم انجونی نه بیحیا، او بی شرمه کوی.

- په همدی فکرونو صنف ته داخله شوم او بغیر لدی چې چا ته وګورم یا سلام وکړم د صنف په اخیری او د ټولو د نظر څخه په پناه چوکي کینستمه. استاذ زما د کینستلو سره سم صنف ته داخل شو او په همغه

اول کی وویل چې نن امتحان نشی اخیستی او درس وایو، د استاذ پدی خبره ټول صنف یو راحته نفس واخیستو استاذ په درس ویلو پیل وکړو او ما د نورو ورځو په پرتله نن می خپل ټول پام په درس ولګوی، ځان سره می ویل زما شتون دلته یو لویه معجزه ده !زه راغلي یم چې یو لوی بدلون وکړم نو نه باید خپل وخت بیځایه ضایع کړم، د استاذ هر خبره چې راته مهمه معلومیده نوټ می اخیستی او هر پوښتنه چې ذهن ته می راتله ورڅخه می کول، د یو ساعت درس ویلو وروسته چې نن پرما بیحده ژر تیر شو استاذ د صنف څخه ووتو. د هغه د تلو سره سم نیلوفر چې زما یواځنی ملګری پدی صنف کی وه زما طرف ته راغله.

نیلوفر- ای ماشالله. ماشالله راشه چې اسفندد درته دود کړم، چې نظره نشی! نن دا لمر له کومه خوا راختلی چې ته داسی درسخوانه شوی یی؟

نیلوفر په اصل کی مورنی ژبه فارسی وه، خو انتخاب کړی و د پښتو ادبیات؟ ځکه پلار یی پښتون وو او دی هم خپل د پلار په خاطر دا رشته انتخاب کړی وه، نو ځکه زیاتر اوقات په جمله بندی کي پښتو او فارسی ګډ وډ کول! خو بیحده مهربانه جنۍ وه.

نیلوفر- ها؟ وه دی نه ویل دا لمر له کوم طرفه راختلی؟
د صنف څخه د وتلو په حال می ورته وویل: راځه یوځای کینو چې زه درته ووایم، ددی څخه مخکی چې دا بل صنف شروع شی.
نیلوفر- راځه لارشو کانتین ته!
-راځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخ یو بل ته د کانتین په چوکی کینستو او هغی ماته په یو مشتاق او هیجان نظر راکتل.

-ولی داسی راګوری؟
نیلوفر یوڅه ځان زما طرف ته راکش کړو او په خوشحاله لهجه یی وویل: ځکه چی فکر کوم زموږ ګریز پایه هوسی مئینه شوی!
-څه وایی؟
نیلوفر په خوشحالی وویل: څه چی ګورم هغه وایم.
-تا خیرنی څه لیدلی؟
نیلوفر- عه بی ادب نشو.
-بی ادب خو ته یی سپین سترګی دا څه وایی؟
نیلوفر- خوب.. رښتیا وایم نن دی د نورو ورځو په خلاف هی ځان دی ټول صنف کی ټول هلکانو ته مخکی، مخکی کوو.
په خلاص سترګو د حیرت څخه می وویل: ستا په نظر ما ځان هلکانو ته مخکی، مخکی کوو؟
نیلوفر خپل ویښتیان یي په ناز او نخرو خپل د ټیکری لاندی کړل، او خپل د موبایل د راخیستلو په حال یی وویل: بله خوب.. ټول صنف انجونی فکر وکو چی تا ځان د صنف هلکانو ته بالا، بالا کوی.
په غوسه می د نیلوفر لاس چونګاری کړو او ومی ویل: ای مړه شی پدی خبره دی جوګی..

نیلوفر خپل لاس ژر لری کړو او په غوسه یی وویل: ای.. ای وحشی.. دستم کندی... ما څه کړی کبرا ټول صنف ته دا خبری کول.
-او تا ورته هیس ونه ویل؟
نیلوفر- څه می ورته ویلی وای؟ ما هم فکر وکړو چی شای...

خبره می ورپری کړه او په غوسه می یو دوه بوکسه په اوږه ووهل، چی هغی هم متقابل کی کنځلی راته وکړل.

-زه مثلا ستا صمیمی ملګری یم! تا باید د ټول هغه کسانو خوله وربنده کړی وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې بيځايه خبرې زما په اړه کول؟
نيلوفر- چرا امروز وحشی شودی هوسۍ؟ هغوی يواځې ځان سره پچ، پچ کول ما څه کړی وایی؟
د هغې پشان مې په نيمه پښتو وويل: تا بايد وهل کړی وای.
نيلوفر- زما په پښتو ريشخند مه وهې، اوس دا راته ووايه چې ولې نن داسې درسخوان شوی يې؟

د هغې پدې خبره سهار د بابا خبرې مې ياد ته راغله او ټول قيصه مې ورته وکړل، هغې هم په پوره توجه ماته غوږ نيولی وو. کله چې خبرې مې خلاصې شوی نيلوفر پاسيده او دوه برګره يې راواخيست،يو يې ماته راکړو او بل يې ځانته را واخيست د برګر خوړلو په حال يې وويل:

نيلوفر- يو خبره کوم خو قول چې بد فکر به نکوی!
-وايه؟
نيلوفر- ګوره زما پدرم پښتون دی! او دا خبرې ددی لپاره نکوم چې پښتون قوم بد معرفی کړم، يا کوم بله داسې قوم پرستانه خبره وکړم! خو باور وکړه پښتو قوم هغه هم مخصوصً کليوال پښتانه بيحده متعصب، غيرتی، البته په بيځايه خبرو غيرتی! او زنـها ته هيس رکم ارزش نه ورکوی! د هغوی په نظر زن بايد نان پوخته کنه، ظرف بشوره و بچه بزرګ کنه؟
-ستا خبره شايد سمه وی خو ټول يې داسې ندی، لنډ مثال يې زما بابا!
نيلوفر- ما هم ونه ويل ټول پښتون قوم؟! يواځې مې وويل بعضی هاش؟ البته ډير داسې بی سواد مردم ما خپل په قوم کی ليدلی چی به قوم پښتون ميګم صد افرين بر شما...

ستړی ستومانه د کور طرف ته را روانه وم، دومره ستړې وم چې حد يې نه درلود، فکر مې کوو د درس ويلو له ځايه مې غر کيندلی! داسې ستړې وم. بابا زه هر سهار تر بس سټاپه رسه ولم خو راتللو وخت کی يواځې وم، د کوڅې سرته ورسيدم زما په نظر د ټول کابل ښهر خرابترينه، او بيديزاين ترينه کوڅه زموږ کوڅه ده! دومره تنګه وه چې هر همسايه د اندی همسايه د کور بام ته په راحته خيال ختلی شو! ټول کورونه ښنګ په ښنګ وه! يو خبره چې نه پوهيږم ښه ورته ووايم که بد؟ زه قوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرسته نه یم خو باید ووایم په ټول کوڅه کې یوائې موږ پښتانه وو! او نور ټول فارسییانان وه! او موږ ته افغان ویل! نه پوهیږم

- دوی د کوم مملکت څخه راغلي

وه چې موږ ته یې افغان ویل؟ په همدې فکرونو کې وم چې د کور د دروازې مخ کې مي یو لوکس ښایسته موټر ولیدی! چې زموږ د کور مخکې پارک وو! دا نو د چا موټر دی؟ زموږ په ټول کوڅه کې زه خو دومره پیسه داره شخص نه پیژنم چې وغواړی داسې موټر ولری؟ نو دا موټر د چا دی؟ او زموږ د کور مخکې څه کوی؟ یو دوه دقې شاوخوا مې وکتل خو کوم نتیجې ته ونه رسیدم، د ماشومانو شورماشور وو ټول لکه زما پشان حیران وه چې دا دومره لوکس موټر دلته څه کوی؟ ټول په هغه لوکس موټر چې ما یې حتا نوم لا زده نه وو! راټول شوی وه. د یو ماشوم څخه مې غوښتل

پوښتنه وکړم چې دا موټر د چا دی؟ چې یو ډبل پنډ نارینه غږ مې خپل د شالخوا واوریدی، د هغه شخص پر آواز باندې د ویرې څخه مې اوږی وپریدی او ناخواسته په تلوار مي مخ هغه طرف ته واړه وو.

-پر پدره مو لعنت څه د شیطان چوچیانو، غټ او کوچنی ندی معلوم ټول د یو سره مش...(زما پر لیدو یې خبره نیمه پاتې شوه او په حیرت یې راوکتل، او ما هم په څو ثانیو کې د هغه مخ د نظر څخه تیر کړو. توری پنډی وریځې، تک تور سترګې، جګه پوزه، برابر شونډی او هغه تور ببره ګیره یې د مخ هیبت او وحشت لا زیات کړی وو .
نظر مې د هغه د مخ څخه ښکته شو، یو غټ پټو یې پدی ګرمی کې پرځان پیچلی

وو، توره خولی، تور واسکټ، او سپین کرمیچ بوټان! او هغه درې منه خوږ عطر یې چې پر ځان خالی کړی وو یوائې یو خبره زما ذهن کې راګرځه ول " دا خو اطرافي دی؟ "یوځل بیا مې دده قد او قوارې ته وکتل او بیا مې هغه لوکس موټر ته وکتل منم چې ښایست لرې خو دا موټر ددې اطرافي سره خوند نه کوی! په افسوس مې سر وخوځه وییې چې د هغه قهرجن غږ مې تر غوږ شو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه شرمیږی غټه انجلۍ یی په موټر خط باسی؟

په حیرت باندی می سر پورته کوو او یوځل بیا می وروکتل ددی ټول صفاتو سره باید دا هم ولیکم ددی اطرافی غږ بیحده ښایسته دی! د هغه د غږ په فکر کي وم چی تازه می فکر کار وکو او پوه شوم چی څه یی راته وویل!

په غوسه ناکه لهجه می ورته وویل: اوه جناب په کراره... زه ستا دا ډیزلی موټر ته ګورم لا نه خط باسل خو لری خبره.
زما په خبری پوسخند ووهی او یو څو ګامه رانږدی شو بیا یی په طعنه لرونکی لهجي وویل: که خط دی نه باسی نو ضرور دی د موټر په هینداری کی ځانته کتل!
هوممم حق درکوم دا رکم موټر به تا کله خپل په عمر کی لیدلی ویی!؟

د ډیر قهر او غوسی څخه تکه سره شوم. یو اطرافی چی زه یی په انسانانو کی نشمارم راغلی ماته طعنه راکوی؟

-زه د ورځی سل داسی موټرونه د لاس لاندی تیره وم، او پاتی شول خبره په هینداره کی خپل د کتلو؟ نو باید درته ووایم ستا اطرافی موټر زه ددی لایق نه بولم چی وغواړم ځان په هینداره کی وګورم.

زما په خبرو د هغه د وریځو ګونځی دومره ډیر شوی چی یو خط ورڅخه جوړ سو، او مخ یی له ورایه تک سور واوښتی داسی ماته راکتل لکه یو قاتل! ما هم بد بد وروکتل او د کور په طرف روانشوم. ودی خوړی؟ اطرافی بدبخته ماته طعنه راکوی! زه دده پشان سل دانی هلکان په جیب کی ساتم دی راغلی ماته داسی خبری کوی؟ د کور دروازی ته رسیدلی وم چی بیا می د هغه بی ادبه اطرافی ښایسته غږ واوریدی چی په حیرانتیا وویل:

-ته د معلم صیب د کور یی؟

مخ می وروارړه ویی د څو ثانیو مخکی غوسه یی په مخ نه ښکاره کیدل، بلکی اوس د غوسی له ځایه حیران وو! په تروش تندی می یواځی یو خبره وکړل"لور یی یم ".او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ژر کورته ننوتم بی عقل انسان افسوس په هغه ځوانی او غرږ باندی چی ستا اطرافی نصیب شوی. بیعقل اطرافی.. میلمه خانه مخامخ د کور دروازی خواته وه خو دوه دراوزی درلود، یوه دروازه یی د کور په مینځ کی په دهلیز کی خلاصیده چی آشپزخانه او زما کوټه ورڅخه معلومیده، هغه دروازه مو زیاتره اوقات د شناخته میلمانو لپاره خلاصه ول او دبیګانه خلکو لپاره مو یواځی د حویلی څنګ دروازه خلاصه پریخوده ترڅو مور ته ستونزه ونشی بغیر لدی چی د میمله خانی خواته وګورم په تلوار کورته ننوتلم.

-سلام !..

ادی پداسی حال کی چی په آشپزخانه کی لګیا وه او ژر ژر یی شیان جوړه ول زما پر لیدو په تلوار یی وویل: سلام ملام پریږده شابه حجاب دی وباسه راشه زما کمک ته.

-میلمانه څوک دی؟

ادی- ژر کوه راشه کمک ته دا پوښتنی دی وروسته وکړه هله شابه.

ادی بیحده ورختا معلومیده او په آشپزخانه کی لکه لیونیانو پشان خپل پرځان تاو راتاو کیده په حیرت می ادی ته کتل چی په غوسه یی وویل :

ادی- څه برګی برګی ماته ګوری؟ شابه میلمانه لرو ډیر کار پاتی ژر کوه راشه کمک ته.

-بابا چیرته دی؟ او دا میلمانه سوک دی؟

زما په خبره ادی دا ځل داسی بد بد راوکتل چی خپله پوهه شوم نن د هغه ورځو څخه دی چی د ادی زړه غواړی زما سر د تني څخه جلا کړی! په همدی خاطر اضافه خبره می ونکړل او خپل کوټی ته لاړم د پوهنتون چیټرونه می الماری کی کیخودل او د حجاب بدلول په حال کی می بیا فکر هغه اطرافی ته شو، یعنی هغه اطرافی زموږ میلمه دی؟ هو حتما هغه دی ځکه ویی ویل ته د

- معلم صیب لور یی؟ بابا یی پیژندی او پښتو یی ویل ضرور زموږ میلمه دی پدی کوڅه کی خو بل کوم پښتون کور نشته چی داسی اطرافی خپلوان ولری! نو سل فیصده زموږ میلمه دی. خو دا به څوک وی؟ یعنی موږ دومره پیسه داره خپلوان لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې موټر دې ولری؟ اصلا که دا زمونږ خپل دی ولی ما تراوسه نه ولیدلی؟ زه لاتراوسه په همدی فکرونو کی وم چې د ادی غږ می واوریدی چې په غوسه یې ناری وهل..

ادی- نن پدی میلمنو باندی زما غږ مه آوره هوسۍ...

او بیایی د قهر څخه په آرامه غږ چې له ځان سره خپل پر ګمان لګیا وه خو ما آوریدل ویی ویل: ټول خلک لورګاني لری زه یی هم لرم! د خلکو کورته لاړشي مورګاني کرار کینستلي لورګاني هر کار ورته کوی، د خلکو د لورګانو د هر ګوتي څخه یی سل هنره بادیږی او زما ده! پریږده لکه حمارانو پشان پر کتابونو پریوځی.. د ادی پدی لفظ چې په غوسه کی وویل خندا می راغله په عربی کی خره ته حمار وایی! بابا همیشه دا قیصه کوی وایی: یو بوډی ښځه وه چې د ځان څخه یي دروند بار په سر ایخودلی وو او کورته روانه وه چې یو طالب علم چې ډیر شوخ هلک وو ددی

ښځې پر لیدو یی وویل: حماری خاله راکړه دا بوجی ماته چې زه یی درته یوسم. هغه بوډی فکر وکړو چې دا" حمار "په معنا د ښه خلکو ده! نو په همدی خاطر یی هغه طالب علم ته په ساده لهجه وویل: خیر یوسي بچیه حماران خو تاسو یاست چې درسته ورځ پر کتابو پرته یاست! بس د هغه ورځ څخه چې بابا دا قیصه وکړه زما په القابو کی یو همدا اضافه شو.. ژر می خپل حجاب بدل کړو او د ادی سره په کار کی وموښتم. د ادی په خبرو راوړلو یوه لار ده! او هغه دا چې د هغي ویل شوی هر کار په بهترینه طریقي.وکړی هله ادی خوله خلاصه ویی او د پوښتنو جواب ورکوی.

د قورمي قابونو د راخیستلو په حال می ادی ته چې په یو خاص وسواس باندی د وریژو سر بنده ویی ومي ویل: ادی وه دي نه ویل چې دا میلمانه څوک دی؟

ادی پداسی حال کی چې دواړه سترګی خپل په کار کی وه چې خدای نکرده یو کوچنی غوندی اشتباه هم خپل په کار کی ونکړی په کراره آواز وویل: پیژنو یی...

په احتیاط می وویل: خپلوان دی؟ څه مو کیږی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادی- نه خپلوان ندی! او نه مو هم څه کیږی! یواځی پیژنو يي.
په حیرانتیا می وویل: دا نو څه مطلب؟ خپل مو ندی خو پیژنو يي؟ څنګه یی پیژنی؟

ادی په غوسه په داسی حال کی چی د دیګ شپیلکی سمه ول وویل: مره شی ته جنۍ چی نه پریږدی زه خپل کار وکړم. دا زموږ خپلوان او قومي نده په اصل کی د فیروز خان ارباب زوی دی..! (کله چی ویی کتل زه پوی نشوم چی دا فیروز خان ارباب یی لا څوک دی؟! په همغه غوسه یی وویل:) د ده پلرونه او نیکونه زموږ د کلي اربابان وه پر موږ يي ډیر احسانونه کړی، نن توکلی ستا پلار ورسره مخ شوی وو په همدی خاطر یی میلمانه کړی.

غوښتل می د ادی څخه بله پوښتنه وکړم چی د کور دروازه وټکیده..
ادی- ورځه ژر دراوزه خلاصه کړه بابا به دی ویی.
-بابا مګه د میلمنو سره ندی؟
ادی- نه تللی وو د نانوایی څخه یو څو ډوډی راوړی ژر کوه ورسه دروازه ورته خلاصه کړه.

خپل ټکری می په سر سم کړو یو چپلی می په پښو کړه دویمي مي په پښو کوله چي د حویلي د دروازی د خلاصیدو غږ می واوریدی...! دا نو چا خلاصه کړه؟ په تلوار می چپلي په پښو کړل او د د هلیز د پردی د شا څخه می حویلی خواته وکتل چی وګورم دا دروازه چا خلاصه کړه؟ چی هغه اطرافی او بابا می د خبرو په حال کی ولیدل؟! بابا هغه اطرافی ته یوڅه وویل او هغه اطرافی په غوسه د کور څخه ووتی او بابا د کور خواته راروان شو او د همیشني عادت په شان یی د حویلی څخه غږ کړو.

بابا- هوسۍ لوری راشه دا ډوډی واخله..

د بابا د آواز په آوریدو ژر د دهلیز څخه ووتلم اطرافی کوڅه کی وو او هغه دویم نفر لا تراوسه میلمه خانی څخه نه وو راوتلی ژر می د بابا د لاس څخه ډوډی واخیسته چی هغه هم خپل په ذاتی مهربانتیا و پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا- پخیر راغلی امتحان دی پخیر تیر شو؟

بابا همیشه زما د پوهنتون راتلو وروسته دا پوښتنه راڅخه کول او ما هم همیشه په یو خاص شیطنت چی خپل ځان می بابا ته معصومه او اجازه کوو جواب ورکوی.

-ستاسو دعاګاني راسره وه پخیر ولاړم پخیر راغلم. او نن مو هم درس وویل استاذ امتحان وانخیستي.
زما پدی چاپلوسانه لهجی بابا په خندا شو او ویی ویل: زه شکر چی پخیر راغلی یی ورځه ډوډی ویسه چی یخه نشی، زه هم ولاړسم د دغه هلک سره کمک وکم چی خپل موټر حویلی ته راننباسي بیچاره موټر یی ورته خراب کي دا مضر ماشومانو.

بابا دا خبره وکړه او د حویلی د دروازی په طرف روانشو زه هم ژر آشپزخانی ته ولاړم او ډوډی می ادی ته ورکړه او د هغي د غوسه ناکه خبرو توجه می ونکړه چی ویل یی: دا ډوډی تا پخه ول چی دومره وخت دی تیر کړو؟ او یو څه نور خبری یي چی زما د کوټی د دروازی بنده ولو سره نور می وا نه وریدل. ژر د پردی خواته ولاړم، د پردی یو سنده می لږ پورته کړه او د حویلی دروازی خواته می وکتل بابا د

- سهار د ادی په غږ چی ویل یی جیګه شه مونځ دی قضا شو! له خوبه پاسیدم ماښام می تر ناوخته درس ویل البته که رښتیا ووایم شعرونه می ویل! او اوس می سترګی د خوب له غمه نه خلاصیده همغسی په پټو سترګو خپل ټکری مي په سر کش کړو او د تشناب خواته روانه شوم پښه می چی د دهلیز څخه دباندی په حویلی کی کیخودله د سهارنی یخ می ټول وجود ولړزه ویی، د خوب له غمه می یو چیلکه

راسته بله چپه په پښو کړی وه! ټکری می هم د ویښتیانو له پاسه خلاص پروت وو او تور اوږده ویښتیان می د شمال په هر شرک په مخ بنوریده د لری لری ځایونو څخه د آذانو غږونه راتلل تراوسه هوا پوره نه وه رڼا شوی، ادی لکه چی زه د ملا په اول آذان راویخه کړی وم؟ سر می آسمان خواته پورته کړو ستوری لږ لږ د آسمان څخه د کډه کولو په حال وه، یو څو غټ نفسونه می واخیستل او د سهار پاکه هوا

می خپل سینې ته کش کړه سر می چی بنکته کړو سترګی می په هغه لوکس موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګیده او تازه می هغه اطرافی په یاد شو، ژر می شاخوا وکتل شکر سوک نه وه، په تلوار می اودس وکو او ولاړم کوټې ته تر څو مونځ وکم. د لمانځه وروسته هر څو نه چی کوښښ می وکړو خو خوب می سترګو ته رانغی! لکه چی اودس او مونځ می خوب تخته ولی وو؟ پاسیدم چای می دم کو خپل د پوهنتون نوټونه او چپټرونه می برابره ول چی ادی غږ کړو.

ادی- ماشالله نظره دی نکړم دا لمر نن د کومي خوا راختلي چی ته دومره وختي پاسیدلی یی؟

په خندا مي خپل بکس او چپټرونه راوخیستل او آشپزخانی ته ننوتم.

-ګوره ادی ستا خبره چی منم هم خبری کوی او که يي و نه منم خو بيخی نو..
ادی- خبری نکوم خدای دی همیشه دغسی هوښیاره لره، جنی باید تل وخته پاسیږی د کور کارونه وکړی تر څو یو شي يي سبا ورځ زده ویي کله چی خپل د میره کور ته ځی..

ادی د همیشه پشان لګیا شوه خپل پر نصیحتو عادت می کړی وو د ادی د خبرو سره، پوهیږی کله ناکله انسان د ډیر مینی څخه چی د یو چا سره يي لری په هغه کس سختی کوی خبری کوی جنګ کوی یوائی او یوائی پدی خاطر چی د مینی حد يي له اندازه وتلی، لکه ادی! زه پر ادی بیحده ډیره ګرانه یم حتا د آسما څخه لا ډیره! خو ادی خپل د مینی الفاظ په خوله ویلی نشو او د هغه له ځایه همیشه يي فکر زما کاورته، زما خوراک ته، زما ژوند ته زما آیندی ته دی ټولو ځیزونو ته يي فکر کوی ځکه چی مور ده او د مور پشان پاکه او سپیڅلی مینه هیڅکله په دنیا کی بیا نه پیدا کیږی. د ادی خبرو ته مي غوږ نیولی وو چی د کلا د دروازی د خلاصیدو آواز می تر غوږ شو؟ او د هغه سره سم د موټر غږ؟ لکه چی اطرافی روان دی ځی؟

-لکه چی اطر..(ژر می خپل خبره بدل کړه ځکه ادی زما د داسی الفاظو څخه کرکه درلود چی ما پر یو نفر لقب کیخودلی وای! البته خپله چی پر ما القاب ایږدی هغه مشکل نلری!) لکه چی اربابان مو روان دی ځی؟
ادی به داسی حال کی چی ماته په پیاله کی بوره اچول په کرار آواز يي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادی- پرون ماښام لا نه پاتي کيدو خو ستا پلار ورته ډير وويل مجبوره شو.
په پوسخند مې وويل: ضرور خان صيب زموږ فقيرانه جونګړه نده خوښه شوی؟
ادی په غوسه وويل: د يو پيغلې جني سره دا خبری خوند نه کوی، ضرور يي کوم کار درلود خو ستا د پلار د منت څخه ونه وتو او شپه يي وکړه.

يو څو ثاني مې ادی ته وکتل غوښتل مې ورته جواب ورکړم خو ځان سره مي وويل يو اطرافي پدی نه ارزی چې وغواړم د هغه په خاطر دی خپل د مور سره خبره يو پر دوه کړم. په همدی خاطر چوپه شوم بابا هم د هغوی د رخصت کولو وروسته راغی چای څکلو ته، ژر مي خپل د چای د پيالی اخيری غړپ وکړو او لځايه پاسيدم.

ادی- دومره په ناز دی ځانته چای دم کړو او اوس همدا دوه ګولي ډوډی؟
-همدغه مي هم د زوره وخوړل د سهار لخوا د چا ډوډی ته زړه کيږی؟

بابا د هميشه پشان زه تر بس تاپه ورسه ولم او تر هغه وخته چې بس د هغه د سترګو څخه پناه کيدی ولاړ وو، خوشحاله وم شه احساس می درلود دا چې داسی پلار لرم چې کولی شم ټول دنيا ته يي په افتخار معرفي کړم او ووايم دا زما افتخار او زما د کاميابی سبب بابا مې دی. په بيحده ډير مثبته انرژی باندی د پوهنتون حويلی ته داخله شوم چې زما پر ليدو نيلوفر په زغاستو زما طرف ته راغله، کله چې ماته راورسيده د ستړيا له لاسه يي نفس نفس وهو په کراره مې ورته وويل:

-څه جبر وو پر تا چې داسی منډی دی وهلي؟
نيلوفر همغه حالت کی زما لاس ونيو او ويی ويل: راځه زه بايد تاته يو څوک دربښکاره کړم.
-څوک؟
نيلوفر همغه حالت کی خوله تر اخيره خلاصه کړه او په خندا يی وويل: ويګوری بيا خپله پوهيږی چې سوک ياده وم درته راځه شابه.

نيلوفر زه خپل د پوهنځی څخه د اقتصاد پوهنځی خواته کش کړم! ما چی د اقتصاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنځی ولیدو خپل لاس می د نیلوفر د لاس څخه کش کړو او په تُنده لهجه می وویل: چا ته دی زما د راوستو قول ورکړی؟

- زما په کار نیلوفر هم د تلو څخه ودریده او هک حیران یي ماته راوکتل؟ د څو ثانیو وروسته په غوسه باندی زما لاس بیا کش کړو او ویی ویل: ای هوسۍ میګم خدا چکارت کنه دختر !ته زما په اړه داسی فکر کوی؟

-زه ستا په اړه بد فکر نکوم، خو ستا کار..
نیلوفر- سیس.. ساکت باش..

د نیلوفر په خبره زه هم چوپه شوم هیس بنه احساس می د اقتصاد پوهنځی ته نه درلود، نیلوفر د یو صنف مخ ته کشه کړم او بیا یی د سترګو په اشاره په خندا راته د صنف خواته اشاره وکړل! تلوسه می شوه چی وګورم دا نو سوک دی چی د هغه د خودلو لپاره نیلوفر دومره هیجان زده ده؟ ځکه چی هوا ګرمه وه د صنف دروازه يي خلاصه پریخودلی وه په کرار می سر معلوم کړو او د ډیر حیرت له لاسه ناساپه می د خولی څخه د" اااای "لفظ ووتو زما په غږ هغه مخ راوګرځه ویی.. او ما د نیلوفر لاس کش کړو او دا ځل زه وم چی هغه مي په تلوار ځان پسی کشه کړه کله چی د اقتصاد پوهنځی د تعمیر څخه ووتو نیلوفر خپل لاس راڅخه کش کړو او همغسی په ستړی نفس، نفس یي وویل :چکار... میکنی.. دیوانه؟ نفسم برید..

زما حالت دهغی څخه لاخراب وو، ټول فکر او ذهن می د اقتصاد د پوهنځی په صنف کي د هغه دوه شنو سترګو په نظر کی بند پاتی وو، زما په غږ راوګرځیدی او اخیره کی د منډی مخکی می د هغه پوسخند لیدلی وو، یعنی پیژندلی یم؟ هو ضرور يي پیژندلی وم چی داسی پوسخند یی وهی! پدی فکر مي د غوسی څخه مخ تک سور شو او په نیلوفر مي خوله خلاصه کړه.

-زړه دی یخ شو زه دی هغه سوئ تغذي ته په دوه روپی کړم؟
نیلوفر په حیرانتیا وویل: چی میګی؟
-دغه چی آوری دغه میګم.
نیلوفر- مرض درست حرف بزن، څه شوی؟
په غوسه می وویل: څه شوی؟ هغه وچ لرګی زه خپل د تماشا په حالت کی ولیدم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته يي پوسخند ووهی!..
نیلوفر- عه ما فکر وکری څه شوی..
-یعنی ستا په نظر دا چي زه دغه چينچی ته وشرمیدم هیس نه وو؟
نیلوفر په خندا وويل: اول خو دومره نوмونه د خلکو په هلکانو نمان، دويم خيالت راحت هغه ته نه يي پيژندلي!..
-ته د کوم ځايه پوهيږی چی هغه زه نه يم پيژندلی؟
نیلوفر- بس پوهيږم نو، بيا بريم صنف استاد آمد.

د نیلوفر سره جوړه صنف ته ننوتلم خو فکر می بیحده خراب وو او هیس می په درس ویلو تمرکز نشو کولی، او حسیب می سترګو ته مخکي، مخکي کیدو د اقتصاد پوهنځی يو وچ کلک محصل چی ټول د پوهنتون جنیکانو ورته وچ لرګی،سوئ تغذی،ناری وهل او حتا ځینی اوقات ملګرو یی ورته د قلیون لرګی ویل.. دومره ډنګر وو چی یو شمال او باد ځان سره وړی دری میاشتی مخکي په همدغه شنو سترګو چی نن يي د هغه ورځ پشان معصومیت او عاجزی پکی نه وه په همدی پوهنتون په همدی صنف کی ماته خپل د مینې اظهار کړی وو؟ او ما ...او... ما.... انکار!...

استاذ- لکه چي د هوسی لورکی هغه یو ورځ د درس ویلو شوه؟

خپل د فکرونو په نړی کي غرقه وم چی د استاذ په خبره د فکرونو څخه راووتم او تازه می صنف ته فکر شو، ټولو خندل لکه چی استاذ زما څخه یو پوښتنه کړی وه او زما فکر نه وو شوی! کبرا او دهغي په ډله کی چی څومره جنکیانی هلکان راتلل هغوی په طعنه خندل، او بعضی هلکانو هسی د ټوکو خندل، بس بیکاره مخلوق دی منتظر دی یو نفر یو کار وکړی یا استاذ یو شاګرد ته یو خبره وکړی چی د دوی ورځ وربانډی تیر شی، په افسوس می سر وخوځه ویی.او فکر می درس ته کړی تر څو د دغه بیکاره جماعت د خندا سبب نشم بلخصوص د کبرا او د هغه د ګروپ...

د نیلوفر سره د پوهنتون د محوطي څخه وتلم چی د شالخوا یو نفر زما په تخلص راته غږ کړو.
-اغلی محمدی!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا ته را وګرځیدم او سترګي مي په دوه شنو سترګو کی بند شول، په کراره زموږ خواته رانږدی شو او څو ګامه پاتي موږ ته په فاصله و دریدو.

-وبخښي اغلي محمدی چي ستاسو مزاحم شوم.
زما د څه ویلو څخه مخکي نیلوفر جواب ورکوو او ویی ویل: مشکل نسته ښاغلي شاپوری که امکان یی شته ژر خپل د وخت نیولو موضوع ووایست چی موږ نور رخصت شو!

نیلوفر په لهجی چی د حسیب طعنه يي په طعنه جواب کړه، خندا راغله اصل کی حسیب ما ته طعنه راکول په هغه لفظ د اغلی محمدی! باندی څکه موږ د ادبیاتو پوهنځی څخه یو او زیاتر اوقات په خبرو کی د مقابل کس تخلصی استعماله وو نه نوم.

حسیب لږ خپل غاړه تازه کړل او ویی ویل: هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم که بی ادبی حساب نکړی، نن تاسو محترم میرمنو کوم کار درلود چی زما صنف ته راغلی واست؟

یعنی دا کس پدی طعنه لرونکی لهجه پدی شنه سترګو چی شیطنت ورڅخه وریږی همغه د دری میاشتو مخکی حسیب دی؟ یعنی یو انسان په دری میاشتو کی دومره بدل کیدی شي؟ د ډیر حیرت څخه زما ژبه بنده راغلی وه او یواځی د هغه سترګو ته می کتل چی ما ته نور د هغه دری میاشتو مخکی پشان هیس معصومیت پکی نه ښکاره کیدل...

نیلوفر- اول به شما هیچ ربطي نداره جناب شاپور که پرسان کنین ما واسه چی اونجا امده بودیم؟ دوم اینکی برادر محترم ما به دیدن یک شخصی امده بودیم و کار داشتیم کی متاسفانه نشود ملاقات کنیم.

- حسیب په همغه پوسخند بغیر لدی چی زما څخه نظر واخلی د نیلوفر جواب یی ورکړو.

حسیب- وبخښی که زما په خبرو خفه شوی یاست، زما مطلب داسی نه وو. ما یواځی غوښتل مرسته وکړم ستاسو سره نه بل کوم قصد او غرض!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لفظ د قصد او غرض یی بل شانتی ادا کړو او اخیره کی پوسخند نور هم زیات شو، نیلوفر به همغه تُنده لهجه جواب ورکړو.

نیلوفر- تشکر برادر محترم ولی ما به شما احتیاجی نداریم روز خوش.

او بیایی زه ځان پسی کش کړم تر څو د حسیب د هغه طعنه لرونکی نظر څخه می خلاصه کړی، اخیره کی راوګرځیدم او یوځل بیا مي ورته وکتل همغه ځای کی ولاړ وو او زموږ تلو ته یی په همغه شیطانی نظر کتل.

نیلوفر- بچه احمق راه ما را گرفته کی بګه مه میفهمم شما امده بودین مه را دید بزنین! جلغوزه نه کی زیات مقبول هستی چاق پوکانه!؟

د نیلوفر پدی قهرجنه لهجه او داسی الفاظو می خندا راغله.

نیلوفر- ولی خاندی؟
-هسی ماته دی نصیحت کوی(د هغی د خولی پیښی می وکړل) سر بچه مردم نام نمان اوس خپله لګیا یی.
نیلوفر- تا بیا پر ما ولی خوله نه وه خلاصه کړی چی دا سوئ تغذی زه ولیدم! اوس هغه درته رو در رو طغنه زد داری میخندی؟

نیلوفر ربنتیا ویل اول چی حسیب می هغه حال کی ولیدو دومره تغیر کی حیرانه او په غوسه وم چی داسی ورته کمه راغلی وم خو اوس.

-نیلو پوهیږی اول یوڅه به غوسه وم خو اوس ستا په خبره د هغه د دومره طعنه راکولو وروسته هم خوشحاله یم نه خفه..
نیلوفر په حیرنتیا وویل: خوشحاله یی کی اون بهت طعنه زده؟؟
-پوهیږی دری میاشتی مخکی چی کله ما ورته نه وویل او هغه په اوښکو راته زاری شروع کړل ډیر می زړه ورباندی وسوځیدو، خو ماته هم حق راکړه ما نه غوښتل د داسی هلک سره دی و اوسیږم چی ټول خلک ورباندی ریشخند وهی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ما هم حق تاته درکړو اوس خبره ستا د انکار نده خبره دا ده چی ته ولی د هغه په طعنه خفه نشوی او خوشحال شوی؟
-ځکه ما تر نن فکر کوو چی نن یا سبا به د هغه د خودکشی زان وژنی خبر راوړی، ماته هغه دومره بی جرعته ښکاره کیدو خو نن(بی اختیاره می مسکا په خوله راغله د هغه طعنه وهل، دهغه باډی، شتیل، کالی، ویښتیانو اړولو طریقه حتا چپ لاس ساعت یی لا ماته زړه راښکونکی معلوم شو د هغه شنی سترګو کی نن بیحده ړنا وه(

نیلوفر- اووو کجا رفتی؟
د نیلوفر په خبره د حسیب د فکر څخه را اوتلم.
-ها؟
نیلوفر- ها و مرض! چی میخاستی بګی؟
-هیس.. یعنی ما پدی ورته کومه خبره ونکړل ځکه زما شجاع او دلیر هلکان ډیر خوښ دی !او نن ماته د حسیب دا نوی شخصیت ډیر خوند راکړو.
نیلوفر- اووو از دست رفتی هوسی.
و می خندل او ومی ویل: شاید...

د نیلوفر سره می خدای پاماني وکړل او د کور په طرف را روانه شوم، د کور کوڅي ته رسیدلی وم چی د کور مخکی مي خاله او ادی ولیدل چی د یو څو ښځو سره یي خدای پامانی کول! نږدی چي شوم نو ومي پیژندل زموږ مخامخ همسایه ګان وه! زما پر لیدو باندی د همسایه ښځی ښه په خریدانه نظر راوکتل او په بیحده زیات صمیمت یي زما سره سترې مشي وکړل حتا د حجاب له پاسه یي زما مخ ښکل کړو! هغه دوه لورګانی هم خپل د مور پشان زما سره ډیر صمیمانه انداز باندی سترې مشی وکړل چی خاله په تنده لهجه وویل: کوچه است مردا میرن میان دیګه بد است بیاین داخل!

د خاله په تنده لهجه د خبری تر اخیره پوهه شوم خندا می راغله او په یو ببخشید کورته ننوتلم ادی او خاله لا لګیا وه د هغوی سره یي خدای پامانی کول. خپل کوټی ته ولاړم او د کړکی د شا څخه می د هغوی تلو ته وکتل، د هغوی د تلو وروسته خاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تروش تندی او ادی په خوشحالی کورته راغله. خاله می راباندی گرانه وه ښه ښځه وه خو یو څه اخلاق يي بل شانتي وه او یو څه زامن او لورګانی کبرجن او خود پسنده وه یواځی خپل ځانونه ورته په انسانو کی ښکاره کیدل، زه نه پوهیږم آسما د داسی خلکو مینځ کی سنګه اوسیږی؟

د کوټی څخه راوتلم چی د خاله او ادی غږ می واوریدی چی خاله په کراره غږ ادی ته ویل:

خاله- سنګه شو خوری موږ تراوسه ستاسو د جواب په تمه یو؟
ادی- څه ووایم خوری هوسی زړه ندی.
خاله- وی، وی توبه، توبه دا نو سنګه بی شرمه ورڅخه جوړه شوی چی وایی دا میړه نکوم دا کوم؟
ادی- خدای دی نکوی خوری دسی ندی ویلی، یواځی وایی نغواړم خاوند می په کلو، کلو مسافر ویی او زه دی ناوی د هغه به کور کی ګرځم.
خاله په تنده لهجه وویل: نر دی! او نران خدای پیدا کړی سفر ته څه وکم خپل زمری غوندی زوی راوړم خپله په پلاوه یی وتړم بنګړی ورته په لاس کړم؟
ادی- وا دا څه وایی خور!؟ هوسی لورکی می دا خبری نکوی خو حق لری زه لا تراوسه د آسما هغه سره لاسونه د نکریزو نښم هیره ولی چی سنګه جلیل اول میاشت د ناوی توب ستاسو په درګاه پریخوده او دوه کاله ایران ته ولاړی هوسی هم حق لری.

- خاله -همدا تا او اوښي دا په سر پورته کړی چی داسی خبری او کارونه کوی، زه هم د یو میاشت ناوی وم چی د جلیل جان پلار خپل د مور او پلار په کور پریخودم او مسافر شو تر دری کالو می په سترګو ونه لیدی مړه شوم؟ اوس هغه دی ماشاللهٔ زامن لرم لورګانی لرم کور لرم ځای لرم، دا د دی وخت انجونی هغه هم بیا دا پوهنتون ویلی...

نور می صبر ونکړو چی خاله دی زما په کور کي ماته او ادی بابا ته توهین او بی احترامی وکړی بغیر د سلام آشپزخانی ته ننوتلم.

-خبره د میړه پسی د سترګو وتلو نده، خبره د انسانیت ده زه چی ستاسو کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشم ستا او ستا د ميره او لورګانو لپاره نه راځم زه يواځی هغه کس چی د خاوند نوم می وربانديدی د هغه لپاره خپل کور، مور او پلار پريږدم نو هغه دی هم دومره انسانيت ولری.. او کومه خبره چی خوښه مو نشول هغه د جنکيانو په تعليم مه تړی، که تاسو هم تعليم کړی وايی نو نن ورځ ددی له ځايه چی خپل د زامنو د لوفری طرف ونيسي هغوی ته مو نصيحت کوی چی يو ګوله حلال رزق دی خپل په وطن کی پيدا کړی نه خارج کی..

دا ټول خبری می په يو نفس او بغير له کوم وقفی څخه وکړل داسی چی دواړو خورګانو په حيرت راکتل، کله چی خبری می خلاصی شوی په تلوار خپل کوټی طرف ته روانه شوم، پوهيږم يو جنګ جهانی مخ ته لرم ادی می ولا که ژوندی پريږدی خو پښيمانه نه يم ښه کار می وکوو هغه خبری که مي نه وايی کړی ټول عمر می ذهن په عذاب وو، نيم ساعت لا نه وو تير شوی چی د خاله قهرجن غږ می په حويلي کي واوريدی پرده مي لږ پورته کړه چی خاله می د تګ په حال کی وليده، د کور حويلی ته رسيدلی وه چی د ادی خواته راوګرځيده او په پورته غږ يي په غوسه وويل:

خاله- زما زړه پر تا چی خور مي يي و سوځيدو چی ځوی نلری چی بيکسه بيکاره يی ما پر تا احسان وکو چی يو لور می درنه خپل زوی ته وکړه، ما ويل دويمی هم خپل زوی ته وکړم چی ستا ميره ته زما زامن اوږه شی،کمک يي شی، زامن شی ورته، خو....

پرده مي دومره په لاس کی کلکه نيولی وه چي د ګوتو رنګ می سپين اوختي وو، هر دقه انتظار کی وم چی ادی خوله خلاصه کړی او د خاله طرف ونيسي او ماته خبری وکړی خو د ادی خبرو دومره حيرانه کړم چی پرده می د لاس څخه ختا شوه.

ادی- خوری خبرو ته دی فکر کوه! تا پر ما احسان ندی کړی بلکه ما پرتا احسان کړی چي خپل ګل غوندی لور می ستا زوی ته درکړی ده، زما پر لورګانو مرکي کم ندی او نه هم وه، دا چي خپل لور ستا زوی ته مي در کړه زړه مي پرتا باندی وسوځيدو د شين خالو د لور(د خاله د مشر زوی جمال خوابنی نوم شين خالو وو) ظلم مي دربandی نه وو پيرزو چي هره ورځ دی ماته خپل د اينګور د لاسه سری اوښکي تويه ولی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادی په خبرو بیحده خوشحاله شوم اول ځل وو ادی مي لیدل چی خپل د ماشومانو خوا يي نیول، نور می د خاله خبری وا نه وریدل یواځی د دروازی د بندیدو کلک ټک وو چی راغی .پوهیدم ادی اوس راځی او خپل زړه پر ما بنه صحیح یخه ویی خو ورته خفه نه وم بلکه خوشحاله وم چی نن ادی په اول ځل، داسی سم کار کړی چی د پردیو او بیګانه خلکو په مخ کی زما خوا نیولی.

-بیا د کوم پلان په فکر کي يي چي دا ځل ښکه خپل خواستګاران وتخته وی؟
د ادی طرف ته چی د کوټی په دروازه کی ولاړه وه وګرځیدم او په عاجزه او معصومانه لهجه می وویل: نه پخدای هیس داسی فکر مي نکوی.

ادی کوټی ته رادننه شوه دروازه یی ځان پسی بند کړه د کینستلو په حال کی ماته چی د کړکی سره ولاړه وم وویل: راشه کینه درسره کار لرم.

پوهیدم چي اوس د ادی نصیحتونه شروع کيږی د هر مرکي تلو وروسته ادی دری ساعته د واده په ښه والی فایدو او د واده زرها نور ښیګڼرو باندی خبری کول او نن د خاله موضوع هم وه نو بیخی نصیحتونه زیات دی، خو بیا هم د دی لپاره چی بی ادبی ورته ونکړم او زړه يي مات نشي د ادی څنګ ته کینستلم.

ادی- که خدای غوښتلی وایی او قسمت مي وایی اوس باید اوه اته زامن مي شاوخوا ګرځیدل(دا خبره يي چي وکړل یو اه يي وباسي او په غمناکه لهجه يي خپل خبرو ته ادمه ورکړه) قسمت نه وو چي یو زوی مي راته پاتی شی. د خدای کارونه دی او د خدای په کارو کی موږ بندګان څه کولی شوو؟ خپله يي راکړه خپله يي واخیستل.

په خفه نظر می ادی ته وکتل.چی ادی زما د ټکری څخه راوتلي ویښتیان په کرار زما د غوږ شاته کړل او ویی ویل: ماته وګوره زه باید ستا لپاره د عبرت درس و اوسیږم.
په غوسه می ناری کړل ورته چی ادی په همغه غمګینه لهجه وویل:

ادی- زه هم ستا پشان په کبر غرور کی وم، کلي کي مو ژوند کوی خو دومره مرکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

می درلود چی په هوا وم د کلي انجونو لپاره د مرکی درلودل غټ افتخار دی زه هم د هغوی پشان وم، بیا د پلار کوچنی نازولی لور وم زما د زړه خبره یی هم منل هر یو چی مرکي ته مي راتلي یو عیب یو بهانه به می کول او نامراده به مي استوی، اخیره کی چی عمر مي د ۲۳ کالو ښخه تیر شو او مرکي په کمیدو شول، ډار واخیستم او د

- یواځی توب له ویری د واده کولو په فکر کي شوم خو هغه وخت چیرته وو سم مرکه؟ چیرته وو داسی سړی چی سر يي په بدن وارزی؟ ټول هغه ځوانان چی یو وخت کي زما غوښتونکی وه هغه وخت خپله د څلور پنځه پچیانو پلرونه وه، اخیره کي چي اولی مرکی د دومره کلو وروسته راغله ومی ومنل او په ۲۴ کلنی کی د کلي

د معلم صیب ستا د پلار ښځه شوم چی زما ځخه يي مخکی یوه ښځه مړه شوی او

یو ماشوم درلود چی د هغه ماشوم د مرګ وروسته یي د نوی واده اراده کړی وه،(ادی غټ نفس واخیستو او په مسکا یی وویل) راضی وو خپل دبخت څخه احمد(زما پلار) ښه سړی وو او دی. دوه زامن مي پیدا شول تر یوه دوه میاشتو به رک روغ وه خو ناساپه به مړه شول، اوه زامن می همداسی پیدا به شول د یوه دوه میاشتو به شول او بیا به مړه شول، تر دی چی آسما جانه پیدا شول او خدای راته

وساتل، بیا دوه کاله وروسته ته پیدا شوی خپل د جملی ورور سره چی ته پاتی شوی او هلک مړ شو، او د هغه هلک د مرګ سره په ټول کلی کي آوازه خپره شول چی د معلم صیب ښځه ناعلاجه مرض لری او زامن یی مړه کیږی لورګانی پاتی کیږی! زما د زامنو مرګ درد یوخوا او د کلی د ښځو پیغورنه او خبری بلخوا، زما په مخ کی به یی ما ته ویل چی تخو د عمرونو ښځه یی ژر دی میره ونکو ټول دهغه د لاسه اوس

دی زامن مړه کیږی ورشه خپل میره ته بله ښځه وکړه چی ورته زامن راوړی ته یی خو ورته نشی راوړی(ادی د سترګو څخه اوښکی توی شول) دومره طعنی می واوریدل چی اخیره روانی مریضي راته پیدا شوه ستا پلار چی کله زما خراب حالت ولیدو د مجبوری څخه یي کلي پریخود او رایوستو دلته شهر ته. ادی خپل اوښکی پاک کړه او ماته چی په خفه انداز می ورته کتل وویل:

ادی- زما خبره اوس تاته ده شاید زما زامن زما د عمر د پورته والی له سببه مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی نه یی! خو مرکی مي د عمر د پورته کیدو سره بندی شوی، یو میوه تر هغه وخته خوندوره او مزی داره ده چی د پوخ والی په حال کی ویی کله چی د حد څخه ډیره پخه شي خرابیږی بیا هیڅوک نغواړی هغه میوی ته وه لا گوری خوړل خو لری. تاته هم مرکي تر یو وخته راځی بیا دهغه څخه وروسته ته به انتظار کوی خو هیڅوک به نه ویی چی ددی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره وټکه ویی.

په خفه لهجه می وویل: ادی! زه کوم میوه نه یم چی د وخت تیریدو سره خوسا شم! او هو زه ضرورت نلرم چی سوک دی زما د غوښتلو پسی د کور دروازه وټکه ویی..

ادی په غوسه راوکتل او په تنده لهجه یی وویل: د یو جنۍ عزت د هغه د پلار په کور کي د هغه مرکی غوښتونکی دی دا خبره لیاده مه باسه، او هر جنۍ یو هم دم او یو سړی ته ضرورت لری چی دهغه د سايي لاندی ژوند تیر کړی.(یو نظر یی بیا ماته چی خفه نظر می ورته کتل وکو او دا ځل يي په کلکه لهجه وویل) هر خبره او نصیحت چي زما په نظر د یو مور په حیثت باندی تاته می کړی وایی ومی کړه، یو ځل نه، دوه ځله نه، بلکه زر ځله می درته کړی نور خپله پوهیږی چی ویی مني کنه؟!

ادی دا خبره وکړل او له ځایه پاسیده د کوټی څخه د وتلو مخکی وویل: راشه ډوډی دی وخوره سهار چی یو گوله ډوډی دی خوړلی..

ځای کی پرته وم هوا گرمه وه یو نری کمپل می په ځان اچولي وو. او سترگی می د کړکی خواته نیولی وه چی د هر شمال په سړیکه باندی پرده خوځیده او ملایمه هوا کوټی ته رادخلیده،فکر می د نن غرمه د ادی خبرو ته وو ادی د یو ځوی آرمان درلود او په همدی خاطر یی غوښتل چی د خاله له کورنی سره اړیکه وپالي ترڅو د خاله زامن بابا ته د خاله په خبره زامن او اوره شی، خفه وم د ادی څخه نه وم خفه.د دی

بخت څخه خفه وم چی ولی باید زما اته ورونو کی یو دی لا ژوندی پاتی نشی؟ که یو دانه ورور می ژوندی وایی نو نه به د خاله منت وایی او نه هم د ادی پریشانی او نه هم زه دومره بی پناه! بابا ډیر کوښښ کوی چی زما هر ضرورت او نیاز ته توجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی خو د وررور ځای نشی پوره کولی، که وررور می درلود هره ورځ د هغه سره تلم پوهنتون ته، پارک ته چکر ته، کولی می شو د شپی په ناوخته وربالدی ناز وکړم او

وایستوم دوکان ته خو اوس.. ددی ټولو نیمګړتیاو ځای بابا په یواځی ځان ماته پوره کوی او په همدی خاطر زه همیشه کوښښ کوم چی زیات يي په زحمت نکړم او خپل د زړه آرمانونه ځان سره وساتم ځکه زه وررور نلرم..تر سهاره یو اندی بل اندی باندی وګرځیدم خو خوب رانغی سهار مونځ می د مولا په اول آذان د ټولو ځخه مخکی وکو او خپل په بستره بیا پریوتم نه پوهیږم څومره به په فکرو کی غرقه وم چی خوب ځان سره د بی خبری نړی ته وړی وم..

نن سهار وختي د دی له ځایه چی د جمعي د ورځی د رخصتی خوند واخلم د سهاری راهیس ادی په سلو کارونو مصروفه کړی وم، او اوس هم په لمر کی کینولی وم چی زما سر وګوری! هر سومره چی ورته وایم ادی زما سر سپیږه نلری! زما خبره نه منی! او تار په تار ویښته می اړوی را اړوی؟! همغه حالت کی وویل:

ادی- فکر دی وکوو؟
-د څه په اړه؟
ادی- ځان ماته ناګاره مه اچوه پوهیږی څه درته یاده وم؟

- پوهیدم چی ادی د همسایه د ښځی مرکه چی زه یی خپل هغه عینکی زوی ته چی ادا ورته د ناز انجیرآغا جان وایی غوښتی یم. خو نه می غوښتل د دی څخه مخکی چی د ادی او بابا په جواب پوهه شوی نه یم ادی ته خپل پریکړه ووایم په همدی خاطر خپل سر می د ادی د زنګون څخه پورته کو، خپل ویښتیان می د غوړ شاته کړل او کراره لهجه می و ویل:

-تاسو بابا ته وویل؟
ادی- هو..

-ښه نو بابا څه ویل؟ د هغوی څه نظر وو؟
ادی په غوسه راوکتل او به تنده لهجه یی وویل: څه به وایی؟ ستا پلار دی په ضد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی ستا ښخه وړی ده، ویل یی زما خبره زما د لور خبره ده هغه چی هر څه
ووایی، د هغی" نا "زما نا ده او دهغی" هو "زما هو ده!.

د ادی پدی خبره بیحده خوشحاله شوم او خوله می د خندا ډکه خلاصه شوه چی ادی
په غوسه ویښتیان یی راته کش کړل او ویی ویل: سپین سترګی..
-اخ.. ادی خوږه دی کړم...

د ادی د ښنګه پاسیدم او په خوشحالی خپل د کوټې طرف ته روانه شوم چی ادی غږ
کړه.
ادی- و دی نه ویل ستا جواب څه دی؟
په خندا می مخ ادی خواته را وګرځه وو او ومی ویل: خدای دی نکوی چی زه دی د
هغه عینکی ښځه شم سبا بله ورځ به می د ماشومانو سترګی په مخ کی نه معلومیږی
ماته به ښیراوی کوی چی ولی د دی عینکی ښځه شوی وی؟

دا خبره می وکړل او په خندا د کوټی خواته می پښی تیزی کړی چی د ادی غږ می
واوریدی چی سپین سترګه بی حیای یي راته ویل خو زه بیحده خوشحاله وم دا چي
بابا راته دومره عزت او احترام راکو او زما نظر یي خپل نظر ومنو. زه نه پوهیږم د
دوی ولي دومره ماته تلوار دی؟ دا هم شکر مرکي لرم که نه می درلود بیخی ویل
چی هوسي د بلار په کور پاتی شوه زړه شوه؟! دوه دری ساعته په کوټه کی مي
موښتی وم خو زړه می تنګ شو، یو مات موبایل می درلود چی کله ناکله تلم د
پوهنتون واتساپ ګروپ ته یا هم د نیلو سره می خبری کول خو اوس بدبختانه
انټرنیټ می نه درلود! یو دم می یو فکر ذهن کی وګرځیدو به خوشحالی له ځایه
پاسیدم خپل حجاب مي واغوندی او د کور حویلی طرف ته روانشوم چی ادی راباندی
غږ کړو:

ادی- چیرته روانه یی ګشتکی؟ د جمعي په ورځ لا ته کور کی نه تینګیږی او حجاب
کړی روانه یی؟

په نهایت مظلومیت می ادی خواته وکتل او په زاریو می و ویل: دغه د کوڅی سر
دوکان ته ځم ځانته کاکو اخلم او شل روپی موبایل ته ایزیلوډ کوم دا یو هفته کیږی
انټرنیټ می ندی فعاله کړی..

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادی تندی تروش څو او په تنده لهجه یی وویل: بیځایه. خبره یی لا مه کوه. ستا خاله ربښتیا ویل ملامته تړوله زه یم چی ستا سپین سترګی په کارو باندی کار نلرم. څه معنا لری پیغله جنۍ ټوله هفته په بیرون ورکه یی؟ د پوهنتون په نوم؟ او یو نن چي رخصت شوی يي دوکانو درته بهانه شو د کور څخه د وتلو لپاره اجازه نشته کورته رانئوځه، نن په آشپزخانی کی زما سره مرسته وکړه تر څو لږ آشپزی زده کړی سبا ورځ خپل میړه او خوابنی ته ما ونه شرمه ویی.

په خوار لهجه می وویل- ادی پخدای نفس می بند شو، پخدای ژر ځم ژر راځم.. ادی بد بد راوکتل خو هیس یی ونه ویل
چی دا ځل می ستراتیژی بدل کړل او په نرمه لهجه می وویل: زه درنه قربان شم مور می،ادی می،شیرنه می...
خبره می لا خلاصه شوی نه وه چی ادی په خندا شوه و ویل: بس دی، بس دی، بوټ پاکي ..ورځه خو ژر به راځی د دی څخه مخکی چی بابا دی راشی.

په خوشحالی باندی می د لاس په اشاره ادی ته یو مچ واستو او ژر د کور څخه ووتم، د حویلی څخه چی ووتلم خپل حجاب می یوځل بیا سم کو. هوا ګرمه وه او د ورځي پدی وقت کی بغیر د دوه دری ماشومانو څخه چی چشلي کول سوک په کوڅه که نه وه. د ویالی(نلي) له څنګه تیره شوم او سرک ته راووتلم. هوا کرار،کرار په سړیدو وه د پسرلی یو بل میاشت پاتي وه بیا نو خزان شروع کیدو او بیا ژمی،

یخ، واوره، خزان می خوښیدو د هغه کله ناکله باران سره یی چی آسمان به یو دقه کي لمر وی او بل دقه باران! د موټر په آوازونو مجبوره شوم خپل قدمونه تیز کړم او د سرک هغه بلخوا واوړم، د کاکا مرتضی د دوکان دروازه می خلاصه کړه او ورننوتلم زما د سلام په جواب کی یو د ۶۵ کالو په عمر بوډا سړی چی کاکا مرتضی چی د بابا قدیمی ملګری وو په خلاص تندی جواب راکو، ژر می دوه دری دانی کاکو او بیسکیټ راوخیست او پنځوس روپی می خپل نمبر ته ایزلوډ وغوښت. کاکا مرتضی په همغه ذاتی مهربانی زما غوښتل شوی څیزونه را برابر کړل او همغه حال کی پوښتنه وکړل:

کاکا مرتضی- څنګه دی معلم صیب؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-شکر ښه دی الحمدالله.
کاکا مرتضی- زه شکر چی ښه دی. پوښتنه می وکړل ځکه دا څو وخته می بیخی لیدلی ندی معلم صیب.!؟

د کاکا مرتضی جواب می غوښتو ورکړم چی د دوکان دروازه خلاصه شوه او یو ځوان هلک دوکان ته راداخل شو، د هغه په راتلو ما خپل سر تر اخیری حده ښکته کو او کاکا مرتضی چی هم هغه ځوان هلک ولیدو زما کار يي ژر خلاص کړو او د معلم صیب ته سلام کوه په ویلو یي ماته اجازه راکړه، ژر د دوکان څخه ووتلم. په خوند
خوند د کور طرف ته راونه وم او خپل اخیستل شوی سودا ته می کتل، چی سترګی

- مي لری د سړک سر کي په یو جواری فروش ولګیده! زړه می غوښت هغه کلک نیني کړی جواری یو دانه واخلم ځانته خو، نه نور پیسی راسره پاتی وه او نه هم دومره تلی شوم هغه ډیر لری وو! په خوار نظر می هغه طرف ته کتل چی یو چا د شا لخوا زما پر اوږه لاس کیخود !لاس یو نارینه لاس وو؟ په وحشت او ویری ژر شاته راوګرځیدم..

بابا- ته بیا د یو پاپړ او کاکو پسی له کوره راوتلي يي؟
د بابا په لیدو می راحته نفس واخیستو، او په خندا می وویل: زه دی خبری ته حیرانه یم چی سنګه تاسو ما د حجاب سره پیژنی بابا؟

بابا بغیر لدی چي جواب راکړی زما لاس يي خپل په لاس کي ونیو او د سړک څخه يي تیره کړم، د بابا پدی کار مي مسکا په خوله راغله او په خندا می وویل:

-بابا زه دری کلنه ماشومه نه یم چی تاسو مي د سړک څخه تیره ویی؟
بابا- اولادونه چي هرسومره غټان هم شي بیا هم د مور او پلار لپاره همغه کوچني ماشومان دی.

څه می ونه ویل او په مسکا می ورته کتل چی بابا لدی لځایه چی د کور خوا ته حرکت وکړی زه یی د ځان پسی د هغه نیني کړو جوارو مخ ته چي یو کوچني هلک په کراچي کي خرسه ول ودره ولم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا- یو دوه دانی ګرم تازه جواری راکړه بچي.

هغه کوچنی ماشوم د بابا په خبری په خوشحالی باندی دوه جواری په مالګو کی واچول او د ګرم کولو په حال کی وویل: امیالی زود برایتان جواری ګرم ګرم میتم کاکاجان.زه بغیر لدی چی هغه هلک خبرو ته پام وکړم د بابا خواته می کتل چی تراوسه یی زما لاس نیولی وو او د جواری ګرم کیدلو ته یی سترګی نیولی وه، له ځان سره می وویل بابا د ټولو عالم د سړیانو ښځه بهترینه دی.

د ماښام لوښو مینځلو وروسته می تازه چای دم کړو او پتنوس په لاس برنډی ته ولاړم چی بابا می د مانځه په حال د برنډی کونج کی ولیدو، او ادی پداسی حال کی چی یو بالښت ته یی تکیه ورکړی وه تسبیح اړول. چای می د ادی مخ ته کیښود چی ادی په مهربانه لهجه وویل: خدای دی بختوره که لورکی!
د ادی پدی مهربانه لهجه او انداز پوی شوم چی څه پلان لری؟ غوښتل می هغه ځای پریږدم او خپل کوټی ته پناه یوسم چی ادی وویل:

ادی- سبا ته د همسایه ښځه د جواب پسی راځی ښه فکرونه دی وکړه او ماته ووایه چی سبا زه ورته څه ووایم؟

ادی زه بد وقت راګیره کړی وم د بابا مخکی د داسی خبرو جواب ورکول بیحده سخته وه د شرم له لاسه تکه سره شوی وم، په تروش تندی می ادی ته وکتا او غوښتل می له ځایه پاسم خو لکه چي ادی کلکه اراده کړی وه د بابا په مخ کي ما ګز ګز د شرم ښخه د ځمکی اوباسی..

ادی- خاله دی هم د جواب په تمه ده تراوسه خوارکی هره ورځ پوښتنه کوی هوسی څه وویل؟ هوسی ځواب څه دی؟

غوښتل می جواب ورکړم چی بابا پداسی حال کی چی خپل دمانځه سلام ګرځه وو وویل: لور د کور برکت دی میرمني. هغه هم داسی لور چی د مشر او کشر په احترام پوه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا دا خبره وکړل او د جای نماز ښخه پورته شو د الماری خواته ولاړ او خپل جای نماز يي د االماری په سر کيخود، او په الماری اوږه تکيه کړه او کرار لهجه باندی وويل: هغه هم پدی وخت او زمانه کي چي د ښه او بد پيژندل سخته شوی. اوس که هغه ستا خوری ويي که د ډګروال نازدانه زوی انجينرآغا وی! تر څو چي زما د سترګو مخ کيده نه يي د ډوډی غم لرم او نه هم د شين تور وهل شوی بدن يي، چي يو بی خبره د خدای دی په نوم د خاوند راته ووهی..

ادی په غوسه شول او په تنده لهجه يي وويل: دا جنۍ همداسی هم سپين سترګی ده. او دا تعريفونه چی تا د ميره د کور ښخه ورته وکړل سل کاله نور هم واده نکوی..

بابا دا ځل په مهربانی ادی ته وويل: غوسه مه کوه زما د زړه سکون. مورې يو او يو دا د سر تاج لور مو ترڅو چي زوم مي د فرهاد پشان غر نه ويی کينلي لور مي ورته نه ورکوم...

ادی د بابا په ناز د شرم او حيا ښخه تکه سره شوه خو ما د بابا په ناز په خوشحالی وخندل چی ادی لاس راته چونګاری کړو او بابا په لوړ غږ په خندا شو.. او ما په زړه کی دعا وکړه چی هيڅکله دی خدای زموږ دا د محبت او مئينی ښخه ډک کور راته وران نکړی...

***

د نيلوفر سره د عادت مطابق خپل په هميشنی چوکي کينستلم چی د ميز لاندی يو سور ګل او په ګل تړلی يو کوچني کاغذ ته مي فکر شو؟ دا نو چا دلته کيخودلی؟ نيلوفر ته می ښکاره کړو چی هغي په خوشحالی وويل:

نيلوفر- ضرور يو چا تاته کيخودلی ځکه ټول پوهيږی دا چوکی ستا ده، زود باش بيبين د کاغذ چی نوشته؟

کوچنی کاغذ می په بيحده ويری او پريشانی خلاص کړو په زړه کي مي دعا،دعا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول چی دغه ګل او نامه دی یو چا نیلوفر ته ایخودلی ویی نه ماته! خو د خط په اولی کربښی چی غټ لیکلی شوی وه " زما د خوبونو شهزادګی اغلی محمدی ته دی ډالی وی "د دی لفظ پر لیدو باندی مي ټول امیدونه له مینځه لاړه. نیلوفر په شوق باندی سترګی کاغذ ته نیولی وه چی ما کاغذ قات کړو چي پدی کار مي د هغي د اعتراض غږ پورته شو.

- نیلوفر -څه کار کوی؟ ولی دی قات کړو؟

نیلوفر لږ زما خواته راوکتل او بیایی په شیطنت وویل: اوووو غواری په تنهای خپل د عاشق خط ووایی؟

دا خبره یی وکړل او په خندا شوه چی ما یی لاس چونکاری کړو او په غوسه مي د هغی مخکی هغه کاغذ وشکوو او ومی ویل: زه د دی عشق او عاشقی قیصو لپاره پوهنتون ته نه یم راغلی او نه هم ستاسو پشان دومره و دی پوچ الفاظو او کارو باندی خوشحالیږم، دا ټول کارونه هغه کسان کوی چی نه عزت پیژنی او نه هم ناموس، د همدی کارو له سببه د درس او تعلیم نوم بدنام شوی او هر جني چی درس ویلو لپاره د کور څخه بهر را اوځی خلک ورته د بی حیا او ناپاکی ګمان کوی.

زما په خبرو نیلوفر چوپ شوه او په کراره لهجه یی وویل: زما مطلب دا نه وو!
-پوهیږم ستا مطلب څه وو، او اوس هم زه ستا له خبری څخه نه یم غوسه زه غوسه د هغه کس څخه چی دا ګل او لیک یي لیکلی دی.

همدا چی صنف خلاص شو اولی نفر زه وم چی د صنف څخه ووتلم او نیلوفر هم په زغاستو راپسی وه ګل او شکیدلی لیک می په لاس کی نیولی او په تلوار روانه وم.

نیلوفر- چیرته داسی زغلی؟ چیرته ځی؟
بغیر لدی چی د نیلوفر پوښتنی ته جواب ورکړم د ادبیاتو د پوهنځی څخه ووتلم او د اقتصاد پوهنځی ته ننوتلم، ټول ګناه زما خپل ده باید هغه اول ځل د دی له ځایه چی په محترمانه لهجه می انکار کړی وایي یو دوه سپکي سپوری می ورته کړی وایی ترڅو خپله خپل په اوقات او ځای پوی شوی وایی، خو ما د انسانیت څخه کار واخیست. په غوسه می د اقتصاد صنف دروازه خلاصه کړه او بغیر له دی چي د شاګردانو او استاذ د حیرت څخه خلاص خولو ته وګورم د صنف اخیری قطار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسیب د چوکي سره پښه نیولی و دریدم چی حسیب په حیرت یو ځل ماته بیا زما په لاس کی نیول شوی شکیدلی کاغذ او ګل ته نظر شو...

-ښاغلی حسیب الله شاپوری.. زه یو پښتنه جنۍ د یو با عزته کورني څخه یم او دلته د درس ویلو او آینده کي د دی وطن د خویندو لپاره د یو ښه کار کولو په امید راغځم، نه د عشق او عاشقی قیصو پسی او (حسیب غوښتل خبره وکړی چی د لاس په اشاره می منع کړو او ومی ویل) او نه هم د خاوند د پیدا کیدو پسی راغځم! ما تاسو ته یوځل مخکی هم جواب درکړی وو او دا ځل بیا د ټولو په مخکی وایم زما جواب ستاسو د طرف هر شانتی رابطی او د عشق قیصی لپاره منفی او انکار دی. یو ځل بیا که دا کار مو تکرار کړو په دومره محترمانه توګه درسره خبری نکوم ښاغلی شاپوری.

دا خبری می وکړل او په تلوار بغیر لدی چی د کوم چا خواته وګورم نیغه د اقتصاد پوهنځی څخه ووتلم، او بیچاره نیلوفر هم همغسی په زغاستو او نفس، نفس زما پسی وه .چی حسیب د شالخوا په لوړ غږ وویل: اغلی محمدی لږ صبرا!

په غوسه می مخ ورواړه وی چی هغه په خلاص تندی او خوشحاله ګامو زما طرف ته راغو او په مسکا یی وویل: مننه.

د حسیب د مننی په لفظ د حیرت څخه مي سترګی خلاصي پاتی شوی چی هغه په لوړ آواز وخندل او په طعنه لرونکی انداز یی وویل: کوم وقت څخه چی تاسو ماته "نه "وویل ما کلک اراده کړی وه چی زه به دومره یو با ارزښت نفر کیږم چی تاسو خپله زما پسی راشی او زما رد کړی انکار څخه بخښنه وغواړی، زه د دی څخه منکر نه یم چی زه اوس هم ستاسو سره د زړه د خلاصه مینه کوم! خو دا لیک لیکل ګل استول نه اول کی زما اخلاقو کی وه او نه هم اوس دی. او مننه د دی لپاره چی ما ته مو خبر راکړو چی یو بل بیعقل هلک ستاسو پسی دی زه د هغه چاره کوم تاسو په راحت خیال خپل درس ووایست، نور مو وخت نه نیسم خدای پامان.

د حسیب تلو ته ما او نیلوفر دواړه په حیرت کتل چی نیلوفر په ګنګسه لهجه وویل: ای امیالی چی ګفت؟ ویل مینه لرم؟ نلرم؟ لیک می استولی؟ ندی استولی؟ مه کی بیخی نه فهمیدم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه هم په نورو خبرو يي پوه نشوم خو دومره پوه شوم چې لیک ده ندی لیکلی.

ټول لار په همدی فکرو کی وم، که لیک حسیب ندی لیکلی نو چا لیکلی وو؟ او حسیب ولی مننه وکړل؟ او ولی یی وویل یو بل بیعقل ستاسو پسی دی او زه یی چاره کوم؟ څه مطلب؟ ویی ویل زما سره مینه لری خو انتظار کوی چی زه ورته ووایم؟ په همدی ګډ وډ فکرو کی کورته ورسیدم ادی ته می سلام وکړو چی هغی هم په نیولی غږ علیک راته وویل خپل حجاب می بدل کړو او په ډوډی کینستلم، ناسته په دسترخوان وم او ډوډی می خوړل خو ټول فکر می د حسیب په خبرو کی وو. چی د ادی په خبره د فکر د نړی څخه راووتم.

ادی په غوسه وویل: نن د همسایه ښځه ستا د جواب آوریدو پسی راغلی وه؟
-ښه نو تاسو څه وویل؟
ادی- څه می ویلی وایی ستا او ستا د پلار خبره می ورته وکړل او رخصت می کړل.
-نو ولی تاسو غوسه یاست؟
ادی دا ځل په تنده لهجه وویل: همدا چې ورته می وویل زموږ جواب" نه "دی داسی خبری راته وکړل چی..(ادی چوپه شول او په غوسه یی د دسترخان په سر پیالی ته سترګی ونیول.. چی ما وویل(

- -څه یی درته وویل ادی؟

ادی په همغه غوسه ناکه لهجه وویل: بدی خبری وکړل پر تا یی تهمتونه وتړل ویل یی داسی پاکه لور دی هم ن(ادی خبره پوره نکړل او په غوسه د دسترخوان څخه پاسیده د ادی پسی می کتل چی خپل کوټې ته ننوتل او دروازه یی هم له ځان پسی وتړل، نور می ډوډی ته زړه نه کیدو پاسیدم او دسترخوان می ټول کړو،فکر می دومره خراب وو چی لوښی مینځو وقت کی مي دست کشی په لاس نکړل خپل د لاسونو په خارښت می فکر ورته وشو، لوښی می ژر،ژر خلاص کړل او خپل کوټې ته

مي پناه و یوړل، د لاسونو سوځیدل او د دی یو هفتي خبرو بوج بی واره اوښکی د سترګو څخه راته توي کړل، خپل ځای ته مي پناه یوړل او ژړا ته می شروع وکړل. خدایه ما ډیر لویه غوښتنه درڅخه کړی؟ ما ستا د نعمتو ناشکری کړی؟ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دومره بده هم نه یم، دومره ګنهکاره هم نه یم، دوی چي وایی هغه شانتی بیحیا هم نه یم، خدایه تخو شاهد یی چی تراوسه می پښه غلطه نده ایخودلې، داسی کار می ندی کړی چی د بابا په نوم دی لړ شانتي د بدنامی سایه پرویځې بیا ولی؟ بیا ولی

خپل ټول بندګان دی زما پر خلاف کړی؟ آیا زه د لړ شانتی نیکمرغی حق پدی دنیا کې نلرم؟ حق نلرم خپل په زړه دی خپل د ژوند همسفر انتخاب کړم؟ حق نلرم تعلیم وکړم؟ اخیر ولی دی موږ ښځی دومره ناتوانه پیدا کړی یو؟ په همدغه ژړا او ګیلو کی خوب وړی وم.یو وقت پدی احساس چی زما لاس د یو چا په لاس کیدی په ویرې باندی مي سترګی خلاصي کړل! چی خپل لاس مي د بابا په لاس کي ولیدو؟ بابا پداسی حال کي چي تندې تروش نیولی وو زما پر لاسو یي ملحم وهل! خوب راته ټول هغه ګیلي او ژړا له مینځه وړی وه،

د بابا پدی مهربانی ټول هغه کړی ګیلي او خبری می لیاده ووتل، او یوځل بیا و دي نامرده او ناځوانه دنیا ته مي امید پیدا شو.همدا اوس همدا لحظه مي ښه احساس درلود، بیا تیاره وم چي یو ځل بیا د اول ځخه پیل وکړم، او د دی نامرده دنیا مقابلي ته ورشم زه نیکمرغه یم چی د داسی یو مهربان سړی لور یم. نور هیس ارزښت نلری نه د خاله خبری، نه د همسایه د ښځی بی ادبې او تهمتونه، او نه هم د حسیب هغه طعنه لرونکی خبری، هیس او هیس همدا اوس همدا شیبه ماته یواځی او یواځی د بابا همدا مهرباني د یو دنیا په اندازه ارزښت درلود. دومره د بابا پدی کار باندی ښه احساس مي پیدا کړی وه چی هیس مي دبابا نظر ته پام نشو د هغه پر غږ می وروکتل.

بابا- دا دست کشي ما د څه لپاره تاته راوړی؟
د بابا په پوښتني مي په معصومانه لهجه وویل: لیاده می ووتل.

بابا په خیر،څیر زما سترګو ته کتل چی پوه شوم او ژر می خپل سر ښکته واچوی،بابا زما سرو سترګو ته پام شوی وو! زه چی هرکله وژاړم نو پزه او سترګی می تکه سره کیږی او اوس په ژړا ویده شوی وم نو سترګی می د سور والو سره پرسیدلی هم وه. نه می غوښتل بابا خفه کړم.

بابا- باید زده کړی چی خپل د ستونزو مقابله وکړی نه دا چی تک په ټوک شوی نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویی، ته ژړا ته ملا وتړی!
-نه هغه م..(بابا خبرو ته پرېنخودم او زما سر يي پورته کړو ترڅو د هغه سترګو ته وګورم او بیايي په کلکه لهجه وویل(:

بابا- ته زما د کور څراغ او رڼا یی، دا خبره هیڅکله لیاده مه باسه. هیڅوک دا حق نلری چی تاته دی بی احترامی یا غلطه خبره وکړی. پوه شوی؟ هیڅکله د دری بی منطقه جاهلو کسانو په خبره(زما لاسو ته يي اشاره وکړل او ویی ویل) ځانته تکلیف او نقصان مه رسه وه، ځکه دا بدن ستا ندی! دا تاته امانت دی او هیڅکله امانت مه خیانت کوه.

بابا دا خبری وکړل او د کوتی څخه ووتي، د هغه خالی ځای ته می وکتل او لځان سره می وعده وکړل چی نور به هیڅکله ځانته ضرر نه رسه وم. د شپي ډوډی مو په یو کراره او صمیمانه فضا کی وخوړل، ادی هم زما د لاسو پر لیدو تندی تروش وو او اجازه يي رانکړل چی د ماښام لوښی ومینځم، د ویده کیدو مخکی دا ځل ادی راته ملحم باندی لاسونه غوړ کړل.

ادی- سبا بیا پوهنتون ته مه ځه آسما ته می خبر ورکړی د هغي سره لاړه شه ډاکتر ته .ترڅو یو شئ دی و دی لاسو ته درکړی.
-دومره ندی ادی ښه یمه.
ادی په تروش تندی وویل: ډيري خبرې مه کوه، ومي ویل سبا لاړشه ډاکتر ته ووایه په سترګو.

په خندا می د ادی و داسی امرانه لهجي ته وویل: په دواړه سترګو ملیکه علئ، ادی په غوسه راوکتل خو څه يي راته ونه ویل یو بل نظر يي زما لاسونو ته وکو، او خپل فرمایش يي یوځل بیا تکرار کړو، او د کوتی ګروپ يي خاموش کړو او ولاړه. د ادی په تلو مي کمپل په ځان راکش کړو او سترګی می خلاصه کړکی ته ونیول چی د باد په جریان خوځیده .د زړه د خلاصه می وویل خدایه شکر دی...

د آسما سره یو ځای د شفخاني څخه د کور په طرف را روانه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- دا ملحم به هره شپه وهي او دا یو پاکټ ګولی هر وقت چی لاسونو دی زیات درد کول یو دانه وخوره.

- -اهوم.

آسما- او دست کشی همیشه په لاس کوه کنه لاسونه دی خرابیږی.
-اهوم.
آسما- او د ډاکتر خبری خو دی واوریدل؟
-اهوم.
آسما په غوسه وویل: بلا او هوم. سم لکه انسان پشان خبری وکړه.
-عه آسما ستړی یم هو، هو، پوه شوم چی ډاکتر صیب څه فرمایشات راکړل(او بیا پداسی حال کی چی د ډاکتر د خبرو تقلید می کوی ومی ویل) په عمر کی نور به دست کش اچول لیاده نباسی کنه د لاسونو څخه دی لاس پریوه، ستا لاسونه د شیمیایی موادو سره بیحده حساسیت لری..
آسما- ښه ده،ښه ده نور دی خوله مه جینګه وه.

د کوڅی سر ته رسیدلی وو چی آسما ته می وویل: نه راځی کورته؟ غرمه ډوډی زموږ سره وخوره.
آسما- نه خوري جلیل کور کي دی اوس مي هم ناوخته کړه، غرمه پاتی شم بیخی په قهر کیږی انشالله یو بل وخت.
-زه نو ډینګار نکوم انشالله یو بل وقت راشه.

د آسما سره می خدای پاماني وکړل او د دوا پلاستیک په لاس کوڅی ته ننوتلم، د غرمي پدی وقت کی مرغه لا پر نه وهي کوڅه کي. هسی د فارسیبان همسایه ګانو یو خوبی دا ده چي خپل ماشومان د غرمي لخوا یو دوه ساعته په زوره ویده کوی! او زموږ غوږونه د هغوی د چغ ماچغ څخه په آرامه کیږی. کورته نږدی شوی وم چی یو چا رابندی غږ کړو: صبر کو دختر معلم صیبب؟

غږ می وپیژندو دا غږ می ډیر پدی کوڅه کی آوریدلی وو، د انجینر اغا غږ وو! بغیر لدی چی زه مخ ورواړوم هغه زما مخ ته راغي. مخ مي د حجاب لاندی د ډیر ویری او وحشت څخه تک سور شوی وو، خپله می د خولي ځاځکی خپل پر تندی احساس کول. د هغه په مخامخ دریدو دومره توان می په پښو کی نه وو چی یو ګام

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکی
لاړشم، دا پوهنتون نه وو او نه هم دا مخامخ عینکي سړی حسیب! چی زه ورباندی

خوله خلاصه کړم، دا زموږ د کور مخه وه او دا مخامخ ولاړ سړی زما غوښتونکي مرکی والا وو چی ما ورته د" نه "جواب ورکړی وو، که یو نفر زه د ده سره یوځای پداسی حال لیدلی وایی؟! قیامت جوړیدو. خو انجینر بغیر له کوم ویری څخه یو څو ګامه نور هم رانزدی شو او په کراره غږ یی وویل: در ادب و تربیت ما و شما ای
رکم فرهنګ نیست کی یک جوان خودش یک دختر ببینه و خواستګار راهی کنه !

ولی مه خودم دیدم، خودم خوش کدم، و خودم خواستکار فرستادم! تا که قسمت بشه دختر یکی یکدانه ای معلم صیب نور خانه ام شوه(یو غټ نفس يي واخیستو او بیا یی ادامه ورکړل) ولی از بخت بدم تو رو در رو ګفتی" نه "ومه را بیخی حیران ساختی! وختی مادرم ګفت جواب خانواده شما" نه "است فهمیدم او لفظ" نه "از دهن شما است نه خانواده تان. وقتی" نه "تان شنیدم با خودم ګفتم من از او مردای نیسم که به جواب" نه "یی یه دختر کونج خانه بشینم و زاری و ناله کنم! چند روزی میشه که دنبال یک وقت مناسب بودم که رو در رو با شما ملاقات کنم و بپرسم چرا به خواستګاری من ګفتین" نه "چرا دختر معلم؟

د حجاب لاندی می خپل شونډه د غاښ لاندی کړه او ومی چیچل، دومره توان راکی نه وو چی د دغه منحوس انسان جواب ورکړم. مګر امکان يي درلود چي د کور مخکي دی خپل د انکار کړی هلک مرکی ته جواب ورکړم؟ او خلک دی راباندی بد فکر ونکړی؟ بغیر د کوم جواب ورکولو د کور خواته می حرکت وکو چی هغه په ناساپه حرکت کي زما د حجاب څنډه ونیول او د تلو څخه يي منع کړم، د هغه پدی کار د
ویری او وحشت څخه می په لاس کی نیولی د دوا پلاستیک له لاسه وغورځیدو او

سترګي تر اخیره اندازی خلاصي شوی! هغه هم لکه چي پوی شو چی کار يي سومره بی ادبانه وو چی زر يي زما د حجاب څنډه خوشي کړل او د دوا پلاستیک يي زر له ځمکي پورته کړو او ماته يي د راکولو په حال په بی قراره لهجه وویل: می فهمم کارم خیلی بد بود ولی تو هم بفهم که حالم خوب نیست این دل دیوانه هیچ رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

از تو صبر نمیشه، میفهمم شما پشتون ها سر اسم ناموس قتل و خون میکنین، مه واسه مردنم حاضر استم تنها تو بگو چرا گفتی" نه "بخدا کی بمیرم ولی قبلش جواب این سوال بتین مه حاضر استم به خوشحالی جان بتم .

د دوا پلاستیک مي کلک لاس کی ونیو، هر ځومره چي ما خاموشی اختیاره ول هغومره دا نادان خوله خلاص ول او جرئت یي پیدا کو یو ځل بیا مي د حجاب لاندی وروکتل او لیاده می وباسل چی د کور مخکی یم او دا هلک چی داسی خبری کوی سوک دی؟ همغه د پوهنتون هوسی شوم کوم چی د یو ګل او کاغذ باندی ټول پوهنتون لړزه ولی وو.

-شرم خوردی حیا را قی کردی انجنیر مملکت!؟
زما په جواب هغه نری مسکا وکړل او په خواهشمند لهجه یی وویل: گردنم از موی باریک تر د ختر معلم صیب، بگو بمر میمرم، ولی اول بگو چرا ردم کردی؟

نظر می د داسی بیحیا کس څخه چی په عزت او ناموس نه پوهیدو واخیستو او په تنده لهجه می ورته وویل: معلومدار است از او مردای زبان نفهم احمق هستین که بغیر از حرف خود حرف هیچکسی را قبول نمیکنین، ولی ایبار فرق میکنه جواب "نه "من به ای بی ادبیتان ربط بتین به شما واری جاهل هم میگه انجنیر!؟

- دا خبری می وکړل او بغیر لدی چی د هغه د حیرت څخه خلاصو سترګو ته وګورم د کور د دروازی په لور می منډه کړل، زر می د کور دروازه خلاصه کړه او کورته ننوتلم مخ می د خولو څخه ډک وو د زړه درزا می بیحده زیات وه خپله پوهیدم چی فشار می ښکته شوی او رنګ می د ګچ پشان تک سپین اوښتی، په سل زحمتو مي ځان د برنډی سایي ته نږدی کو او هملته کینستم. د ادی په غږ می سترګی د د روازی څخه واخیستل.

ادی- خاوری دی زما په سر شی څه دربانډی شوی؟ دا رنګ دی ولی داسی پریدلی؟ ادی په تلوار زما څنګ ته کینسته او پداسی حال کي چي زما په تندی لاس تیره وو وویل :یو څو دقی دلته کینه زه درته اوبه راوړم.

ادی دا خبره وکړل او ژر د اوبو راوړو لپاره کورته ننوتل، نه پوهیږم ولی دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویریدلی وم؟ بد احساس می درلود زما اول ځل نه وو چی د هلک سره دی مخامخ خبری وکړم!؟ خو دا ځل ویریدلی وم یو احساس می راته ویل دا ځل د نورو څخه فرق کوی؟ دا ځل می زړه ناکراره وو! ادی په تلوار یو پیاله یخی اوبه چی یو څه بوره یي پکی اچولی وه راته راوړل او په مهربانه لهجه پداسی حال کی چی زما د مخ وینښتیان یی د غوږ شاته کول ویی ویل:

ادی- څه شوی زما د سترګو توره؟ ولی داسی رنګ پریدلی یی؟ ته مګه د آسما سره ډاکټر ته نه ویی تللی؟ کومه ده دوا دی؟ ولی داسی ویریدلی یی؟

د ادی په خبره می تازه خپل دوا ته فکر شو چی د دروازی خلاصیدو په وخت د حویلی کونج کی رانه غورزیدلی وه، په کراره لهجه می وویل: د خدای رحم وو چی د داسی قوم ښځه نشوم!

زما په خبره ادی تندی تروش کو او په مشکوکه نظر یی راوکتل چی ما په همغه لهجه وویل: هغه یي د مور څخه چی زموږ د" نه "ویلو په ځواب یی سل شانتی بیځایه خبری وکړل او دا یی هم...(چوپه شوم چی ادی په غوسه ناکه لهجه وویل) ادی- بیا ولی چوپه شوی؟ زر کوه ووایه څه خبره ده؟

پداسی حال کي چی د شرم او ویری څخه مي سترګی ښکته نیولی وه په کراره لهجه می وویل :د همسایه زوی انجینر اغا می مخه په کوڅه کی نیولی وه!

زما په خبری ادی په حیرت باندی خپل شونډه وچیچل او په غوسه ناکه لهجه یی وویل: څه کار یی کړی؟ لکه چی خپل ځان یي په غاړه کی ولیدلی؟(ادی دا خبره وکړل او په تلوار کورته ننوتله او بیرته په تلوار پداسی حال کی چي زما موبایل یي په لاس کی وو را ووتل(

ادی- زر کوه بابا ته دی زنګ ووهه چی راشی کورته.
په ویری او وحشت می وویل: نه.
ادی- نه به درته ونه وایم! شابه زر زنګ ووهه بابا ته دی ترخو راشی، دا داسی آسانه خبره نده چی ورڅخه تیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زارۍ مې وويل: نه ادې بابا ته مه وايست کنه جنګ جوړه ويی.

ادې چې زما خراب حال وليدو بيا مې څنګ ته کينسته او په همغه څو دقو مخکې مهرباني وويل: خپل پلار لکه چې نه پيژنې؟ د داسې بيځايه جنګو سړی ندی. خو بايد خبر يې کړو ترڅو بل ځل دا بيعقل هلک دا جرئت ونکړې چې ستا مخه ونيسی.
)او بيا پداسې حال کې چي به کراره لهجه يې خبرې کول وويل: تاته خو يې لاس ونه وهي؟

د ادې پدې خبره مې رنګ وپريدی خو په کلکه لهجه مې وويل: بد به وکړې چې ماته لاس ووهې د بې پدره اولاد..

***

بيحده بده ورځ مې تيره کړې وه، د غرمې څخه نيولې چې انجينر مې مخه نيولې وه تر شپې چې بابا راغي او د همسايه د کور دروازه يي ور وټکول او د انجينر د پلار سره يي بې جنجاله خبرې کړې وه. خپل په ځايه کې پرته وم او بالښت مې کلک نيولې ژړل مې، د دروازې په خلاصيدو مې کوښښ وکو چې د ژړا مخه مې ونيسم خو د ادې په مهربانه غږ مې ژړا نور هم زياته شوه.

ادې- جنې د کور عزت دی. خدای دې هغه ورځ رانوړې چې دا عزت دې له مينځه لاړشي.
د سلګيو په حال کې مې وويل: ما هيس کار ندی کړی پخدای په قران..
ادې- پوهيږم چې تا هيس کار ندی کړی.ته مې خپل اولاد يې خپله مي لويه کړې يي د لاس د ورغوي پشان دې پيژنم خو د خلکو زامن خو نه پيژنم. او هغه هم ګناه نلرې!.

د ادې پدې خبره په حيرت مې سر د بالښت څخه پورته کو چې ادې په مهرباني باندې زما د مخ اوښکې پاک کړل او په همغه مهربانه لهجه يي وويل: ماشاالله ستا ښايست د يو نوې ګل غوندې ځلانده دی، موږ ته حق راکړه چې ستا په فکر کي و اوسيږو ترڅو يو اغزی دې لا په پښو کې لاړنشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو..
ادی- هیس مه وایه پریږده دا خبری او قیصی خلاصی شی.
بیا می پر مخ د اوښکو سیلاب راغلو او د ژړا په حال کي مي وويل: بابا می نور پوهنتون ته نه پریږدی؟ نور دی کور کی بندی یم؟ نور بیخی حق نلرم د کور څخه ووځم؟

زما پر خبرو ادی په خوشحالی وخندل او ویی ویل: قربان دی د هغه زړه شم چی د مرغی پشان وړوکي دی. ولی دی نه پریږدی؟ خدای دی نکوی چی ته خپل په کور کی بندی شی، بابا دی راواستولم چی درته ووایم ژر ویده شه چی سبا پوهنتون ته لاړشی او هو راته یی وویل لاسونه دی په ملحم ضرور غوړ کړی کنه پوهنتون بی پوهنتون.

- د ادی پدی خبرو له ځایه پاسیدم او په خوشحالی می وویل: ربنتیا وایست؟ بابا بده ونه منل؟ یعنی زه سبا پوهنتون ته تلی شم؟

زما په خوشحالی ادی وخندل او کرار یی وویل: چغی مه وه ومی ویل کنه که لاسونه دی غوړ کړی دوا دی وخوری او کراره ویده شي هو بابا دی بوهنتون ته وړی د همیشه پشان.

ادی راته لاسونه غوړ کړل ګولی می وخوړل او د ادی تر تلو وروسته می په خوشحالی باندی خپل د پوهنتون کتابونه په بکس کی کیخودل او په بیحده زیات مثبت انرژی مي خپل حجاب او بوټونه سم کړل. او د شپی په دولس بجو می نیلوفر ته مسج وکو او په بیحده حیرت کی شیشکه ویبنه وه، زما خوب نه راتلو او دومره هیجان می درلود لکه چی اول ورځ دی د پوهنتون می وییا؟ د سهار تر آذانو مو سره خبری وکړل دومره د هغه عینکي انجینر غیبت مو وکو چی مه وایست، اخیره کی نیلوفر په اعتراضی توګه وویل:

نیلوفر- عه عه هوسی شپه رفت صبح شود ورځه ویده شه سبا ولی پوهنتون ته نه راځی؟
-وای نیلوفر دومره خوشحاله یم خوب می نه راځی!؟
نیلوفر- که پر ځان رحم نکوی پر ما یی وکه د خوب له غمه مړه سوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیلوفر په خبره مې وخندل او خدای پامانی مې ورسره وکړل، دومره فکرونه او سوچونه مې ووهل تر څو چې خوب خپل نړی ته لځان سره وړی وم.

سهار د همیشه پشان بابا راته منتظر وو ترڅو پوهنتون ته مې ورسه ویی. یو دوه ګولي ډوډی مې په تلوار وخوړل او ژر د کور څخه مې غوښتل ووځم چې ادی راپسی ناری کړل.

ادی- هوسیصبر.
-څه وایی ادی ناوخته ده بابا د باندی منتظر دی.
ادی په تروش تندی د آشپزخانی څخه را ووتل او ویی ویل: دا دست کشی دی په لاس که تراوسه دی لاسونه پوره ندی جوړ شوی، هسی نه د لاسو په لیدو دی صنفیاني دی درته کومه خبره وکړی او بیا خفه شی!.

د ادی په لاس تور د حجاب دست کشو ته مې وکتل او بیا مې د ادی و دومره توجه او محبت ته فکر وکړو، او له ځان سره مې وویل چې د ریښتیا هم د مور او پلار میني او محبت مثال به هیڅکله په دنیا کی پیدا نشي. په ناساپه حرکت کي مې د دست کشو اخیستو په حال کي د ادی لاس ښکل کړو او بغیر لدی چې وروګورم له کوره ووتلم. بابا تر بس تاپه ورسه ولم منتظر ومه چې بابا راته چوکي برابر کړی او لاړشی خو بابا د نور ورځو پر خلاف زما سره یوځای بس کی کینستی!؟ د بابا پدی کار مې په حیرت وویل:

-تاسو کار ته نه ځی؟
بابا بغیر لدی چې ما ته وګوری خپل تسبیح یې واړول او په کراره غږ یې وویل: ولی څم.
-بیا نو ولی زما په بس کی کینستلي؟
زما په خبری بابا په لوړ غږ وخندل او ویی ویل: ستا بس؟ په خو دی اخیستلي؟
د بابا پدی خبره تازه مې خپل خبری ته فکر شو او خپل شونډه مې کلک پر غاښ کړه او د شرم څخه په نیولی غږ مې وویل: نه.. هغه.. زما مطلب...
بابا په همغه د خندا څخه نیولی غږ باندی وویل: تر پوهنتون پوری دی زه خپله رسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم بیا د هغه ځای ښخه زه په بل موټر کی ځم کارته، او ستا بس پریږدم.

بابا دا خبره وکړل او بیا په خندا شو دا ځل ما هم ورسره وخندل، خوشحاله وم دا چی بابا خفه ندی او ما ملامته نه بولي. بابا د پوهنتون تر دروازی زما سره راغلو او د تلو ښخه یي مخکی وویل: هر کله چي رخصتیدو ته دی یو ۱۰ دقی پاتي وه ماته یو مسج وکه زه درپسی راځم او کورته دی وړم.

د بابا پدی خبره می یواځی په سترګو وویل او خدای پامانی مو سره وکړل زه پوهنتون ته ننوتلم،او بابا خپل د کار پسی روانشو. بیحده خوشحاله وم او داسی احساس می کوو لکه چی اول ځل می دی چی پوهنتون ته راغلی یم! کبرا او د هغي ملګری می ولیدل چی زما او د بابا په لیدو یي په طعنه لرونکی انداز راوکتل خو هیس توجه می د هغوی دی کار ته ونکو او صنف ته ننوتلم، زما د کینستلو سره سم نیلوفر هم صنف ته راغله او په خوشحالی زما طرف ته راروانشوه، داسی کلک مو یو بل په غیږ کی ونیول چی ټولو فکر وکو په کلونو یو د بل ښخه بیل وو! نیلوفر زما څنګ ته کینستل او پداسی حال کی چی زما د لاس ښخه دست کشی لری کول ویی ویل:

نیلوفر: کو نشان بتی دستات؟ څه رکم سوی؟
-مه کوه دا نور هم دیخوا راګوری.
نیلوفر- ما یي په نورو څه زه غوارم خپل د صمیمی ملګری لاسونه وګورم چی د یو بی لیاقت انسان له سبب خراب شوی.

هر سومره چی نیلوفر ته می زاری وکړل ویی نه منل او اخیر کله چی زما لاسونه یي د دست کشو ښخه وویستل او ښه په زبر او زیر یي وکتل او انجینر اغا او دهغه ټول جد آباد او قوم ته یي ښیراوی وکړل، هله یي اجازه راکړل دست کشي بیرته په لاسو کړم. په ښه فکر او توجه سره می درس ته غوږ نیولی وو او ټول مهم خبری مي د استاذ نوټ کړل، دومره راباندی ښه ورځ تیره شوه چی بیخی د درس ویل په وقت پوهه نشوم کله چی استاذ وویل: تر سبا خپل درسونه سم زده کړی. تازه می پام شو چی دوه ساعته مکمل می د استاذ خبرو ته بغیر له کومی ستړیا غوږ نیولی وو! شاید عجیبه وی او شاید هم لیونتوب خو زه د درس او د تعلیم لیونی وم هو زه شاید

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی وم. د استاذ په تلو می بابا ته یو مسج وکو او د نیلوفر سره د صنف څخه ووتلم.

- دواړه جوړه کانتین ته لاړو دوه دانی برګر مو راوغوښتل او د انجینر اغا غیبت مو شروع کوو.

نیلوفر- خدای دی هغه عینکی سترګی ورڅخه واخلی دومره شجاعت کی راه تو را ګرفته؟ ما ته دی خبر راکری وایی خودم چاره می ورڅخه کول.
په خندا می وویل: زه خیر بل ځل بیا تا خبره وم بیا هله یي چاره وکړه.
نیلوفر- معلومدار است کی چاره اش را میکنم چی فکر کرده با خود شهر بی پرسان است که جلو راه دختر مردم میګره؟ مه دستم به ای عینکی نه رسه هی هی.

د نیلوفر په خبرو او حرکاتو چی زما د خندیدو کوښښ يي کو د زړه د خلاص می خندل چی ناساپه می سترګی د کانتین په اخیری چوکی ناست حسیب باندی ولګیده! په هغه شنو سترګی یي په بیحده توجه راکتل او نری مسکا یي په خوله وه! دهغه په لیدو مي خپل خندا تولـه کړه او زر د کانتین څخه ووتلم. بابا د پوهنتون دروازی مخکی ماته منتظر وو د نیلوفر سره مي خدای پامانی وکړل او د کور په طرف روانشوم..

***

دری میاشتي د انجینر اغا د هغه بی ادبانه کار څخه تیر شوی وه، او نن په کوڅه کی یو بد حال وو چی د تلو لاره لا نه وه؟ هغه ځکه چی د انجینر صیب کوژده وه؟ انجینر اغا ته یي د هغه د خاله لور کوژده کړی وه! د بام له سره مي د باندی کوڅه کی د سرپانو نڅا ګانو ته کتل چی د ډول زن په ډول به اوریدل راوریدل!؟ د ځان سره می وویل دا هم د انجینر اغا هغه د مینی داستان چی ماته یي تعریف کو؟" کی میمرم بخاطرت دختر معلم صیب؟ "دا هم د ده مردن! خیرن دری میاشتی لاتیر نشوه چی لاړو کوژده یي وکړل. د هغه په کوژدی خفه نه وم یوائی د هغه په خبرو حیرانه وم چی دری میاشتي مخکی زما د مینی لپاره ګریوان شکو او نن..! نور راته په هغه یخ کي د دریدو توان نه وه په همدی خاطر کرار،کرار په هغه تیاره کي د زینو څخه راښکته شوم او کورته ننوتلم، چي زما پر لیدو ادی په تروش تندی وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادی- چیرته تللی ویې؟
-بام په سر وم.
ادی- ومی نه ویل بام سر ته مه پورته کیږه ټول د همسایه هلکان د بام سر تو پورته شوی ګوری دی!
-عه ادی ته هم لیونی یي پدی شپه او تیاره کي د چا فکر زموږ د بام سر ته کیږی؟ چی ما ووینی؟
ادی- داسی مه وایه د اوس وقت هلکان بلاوی دی! د پخوا پشان ساده هلکان ندی چی د بام سر ته یي فکر نشی، یا که فکر یي هم شي د حیا ښځه سترګی ښکته کړی. د اوس وقت هلکان د جنیکانو د لیدو لپاره د کوه کاف غره ته لا پورته کیږی.

د ادی په خبره په خندا شوم خو څه می ورته ونه ویل او خپل کوټې ته داخله شوم. ادی هم رښتیا وایی د اوس وقت زیاتره هلکان همداسی دی شرم او حیا له مینځه تللی یواځې شهوت او هوس پاتې! خو ناساپه می مغز بله خبره وکړه" شاید داسی هم نه ویي ټول، شاید د حسیب پشان پاک هلکان هم ویي پکی؟ "پدی فکر می ناساپه ټول بدن ولړزیدو حسیب! ولی دا فکر می ذهن کی تیر شو؟ ولی می حسیب

د نور هلکانو ښځه بیل حساب کو؟ شاید ځکه چی دا دری میاشتو کی ما د هغه پاکه مینه ولیده؟ یعنی امکان لری زه هم وربانډی مینه شوی یم؟ نه، نه.. داسی کومه خبره نده ما حسیب د دی لپاره د نور هلکانو ښځه بیل حساب کړو ځکه شاید ما ورښځه بدی نده لیدلی !هو شاید همدا سبب ویی. نور کومه داسی خبره نشته لیوني هوسی. ما یي پدی خبرو څه؟ زه خپل درس وایم سبا ورځ باید ادی او بابا چاته محتاج نه ویی او زه باید دهغوی د بوډا والی لکړه شم! پدی خبرو می خپل فکر د حسیب ښځه واړه ویي او ویده شوم. سهار جمعه وه او ادی اراده کړی وه ما د خاله کورته ځان سره بوځی! هر وسومره بهاني می چي راوړل نه یي منل.

-ادی زه کار لرم سبا بل سبا لوی اختر دی او ما خپل کالی تراوسه ندی ګنډلی؟! زه به نن کالی وګنډم نن د جمعی ورځ ده بیکاره یم، تاسو د خاله کورته لاړشی زما د خوا هم سلامونه وربانډی وایست.
ادی- هسی بهاني مه راوړه هوسی.د کوم وقت ښځه ته دومره کاریګره شوی یي چي خپل کالي خپله ګنډی؟ تا خو خیاطی لانزده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-عه ادی چا ویل ما خیاطی نده زده؟ او هو زه ماشالله همیشه همداسی کاریګره وم تاسو فکر ندی شوی.
ادی په افسوس باندی سر راته و خوځه وی او ویی ویل: لس دقی وقت لری چې کالي مالی آریش دی وکړی او تیاره شې، د هغه ځځه وروسته بابا دی راځی او نور وقت نشته. نو زر کوه شابه د دی بیځایه بهانو لځایه ورځه تیاره شه.
په ناراضه لهجه می وویل: ادی...

ادی په تروش تندی دا ځل جواب راکو: درد او بلا او ادی! د خاله او د هغه د کور لپاره مه ځه خپل د خور لپاره لاړشه، د کوم وقت ځځه چې ماشوم یي په نس شوی او زموږ کور ته راتلي نشی تا یو پوښتنه وربادی نده کړی! پرون یي ماته ګیله وکړه چې هوسی ولی زما پوښتنی نه کوی؟ ولی زموږ کور ته نه راځی؟ ما ورته سل بهاني راوړی چې خفه نشي. ته هم ځانته خور وایی؟

- د ادی په خبرو چوپه شوم او خپل کوټې خواته روانشوم، ادی هم رښتیا وایی زه سومره بی وفا خور یم! آسما ماشوم لری او ما یو پوښتنه لا نده کړی وربادی! خو نن می هسی زړه تنګ وو. او خپل حوصله می لا نه درلود څه ورسیږی د خاله کور ته تلل او د خاله او د هغه د مغرور او کبرجن لورګانو خبری اوریدل. شاید زما زړه هسی تنګ نه وی؟ شاید زما زړه د یو چا پسی تنګ وی؟ خو د چا پسی؟ شاید د یو مهربانه

کس د شنو سترګو پسې؟ شاید د حسیب پسی! پدی فکر می بیا ټول بدن ولړزیده. خدایه دا نو څنګه کار دی چې زما سره کیږی؟ ولی مي ټول فکر نن د هغه سره دی؟ ولی مي نن زړه غواړی د هغه مهربانه سترګی او هغه ښایسته مسکا چې زړه، زړه، یي زما روح ځانته تسلیمه کړی ووینم! دا زما سره څه کار کیږی؟ ولی په هر بیت د اشعارو کی ماته د حسیب څهره،اخلاق،سترګی،مسکا، او د هغه مهربانی او ادب مخکی، مخکی کیږی؟ یعنی زه په حسیب مئینه شوی یم؟ پدی فکر می ټول بدن توان صفر شو او ځای پر ځای په ځمکه کینستم. خپل سر مي په زنګونو کی ونیو خدایه دا څنګه کار دی؟

د ادی او بابا پسی د خاله کورته روانه وم، د خاله کور زموږ ځخه یو څه لری وو خو دومره نه چې موټر کی لاړشو پیاده روان وو. خو زما ټول فکر نن د حسیب سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او هیس پدی دنیا خبره نه وم چی کله ورسیدو او کله بابا دروازه وټکه ول، او کله منحوس اجمل دروازه خلاصه کړه؟ د هغه په غږ می ورته فکر شو.

اجمل- د خاله لوری لکه چي زموږ کور خپل لایق نه حسابه ويي چی دننه نه راځی سنګه؟

د هغه په خبری می تازه فکر شو چی ادی او بابا د خاله کورته ننوتی؟ او یواځی زه د دروازی مخکی ولاړه یم! په تروش تندی می وروکتل ګیره يي خریلی وه مخ يي د پخوا ښخه لا تک تور شوی وو، ژیړ غاښونه یی د خبرو په وقت کی د انسان خوا بده ول د هغه د قواری په لیدو می زړه بد شو، بغیر لدی چی کوم جواب ورکړم کورته ننوتلم. خاله او د هغه د لورګانو سره می په ناراضه انداز ستړی مشی وکړه او د ادی
ښنګ ته کینستم آسما نه معلومیده شاید تراوسه خبره نه ویی؟ زموږ د کینستلو سره

سم اجمل هم زما مخامخ د بابا اندی ته کینستو، او خپل دوه ناپاکه سترګی يي ماته ونیول د هغه په نظر زه نور هم د ادی خواته نږدی شوم، سومره چی جمال او جلیل ښه هلکان دی هغومره يي اجمل یو بیحیا او معتاد شئ دی زما د بد قسمته لکه چی تازه هم د هغه خانه خرابه ایران ښخه راغلی چی لا تراوسه يي پتلون او دریشی اچولی!؟ زما خبره د بابا پوښتنی راته صحیح جواب کړه.

بابا- اجمل جان کله پخیر د ایران ښخه راغلي موږ دی خبر لانکړو؟
خاله- ستاسو ګیله مو په سر سترګو قبوله اوښیه، خو باور وکړی موږ لا نه وو خبر ماښام ناوخته دروازه وټکیده میروس جان د دروازی خلاصیدو سره چیغه کړه اجمل لالا راغی.

د خاله په خبری اجمل وخندل داسی چی هغه ژیړ غاښونه یی بیا زما حال خراب کو او ویی ویل:ولای کاکا ښنګه چی ادی وویل بس ناساپه می اراده وکړل او پرون شپه راورسیدم هیڅوک خبر نه وه د راتګ ښخه می.

دوي په خبرو لګیا وه سره چی آسما کوټی ته راننوتل. ډنګره شوی وه! د دری میاشتو ماشوم چی بیخی د نور حامله دار ښځو ته معلومیری لا نه د دی ده معلومیدو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د دی د زیات ډنګر والی له لاسه! رنګ کي د ادی خبره بیخی سرخی نه وه تک ژیړه شوی وه !ادی مخ بنکل کړو او زما خواته چي نږدی شوه ژر لځایه پاسیدم سترګی د اوښکو تکی وه غیږ کی می ونیول چی ژړا ته یي شروع ورکړل! د هغه په ژړا خاله په تنده لهجه وویل:

خاله- وی..وی..خدای می دی واخلی دا نو سنګه کار دی آسما؟ اوس به پلار او مور دی فکر کوی چی مونږ دربا‌ندی ظلم کو چی ته داسی ژاړی!؟

ادی- وی خوری دا ښکه خبره ده خدای دی نکوی. آسما جاني ډیرو وقت راهیسی هوسې لورکی نه ولیدلی ځکه ورته په ژړا شوه.

آسما می له ځان ښخه جلا کړه او خاله او د هغه لورګانو ته چی ټولو آسما ته بد بد کتل ومی ویل: نه خدای دی نکوی خاله مونږ داسی ګمان نکو، او پاتی شوه د آسما ژړا هغه هم د هغي د خاص حالاتو له لاسه داسی ده. دی شرایطو کی زیاتره خبری او کردار بدلیږی ځکه هورمون تغیر کوی.

زما په خبره خاله او د هغه لورګانو يي داسی راکتل لکه چی میږو ته د چمن لځایه ګوشت پلو ورکړی او هغوی حیران ویی چی دا نو څه دی؟ خو بابا نری مسکا په خوله وه او ادی هم راضي معلومیده. چی ناساپه د شلمبو مچ زما په خبری کی راغو.

اجمل- ولای د خاله لوری موږ ساده خلک یو پدی هورمون پرمون نه پوهیږو، خو د وریندارۍ کار ډیر غلط وو ځکه تاسو د دومره وقت وروسته زموږ کور ته راغلي یاست او دا مو خپل د راتګ لایق حساب کړی، د خور ژړا مو اوس پر خوا بده لږیږی بیا ځی د بل کال د واوری سره راځی.

اجمل دا خبره وکړل او خپله هر هر په خندا شو د هغه په خندا د هغه خویندی هم په خندا شول خو ما دی دومره شخصیت نه حسابه وی چی وغواړم ورسره خبری وکړم، په همدی خاطر می د آسما لاس ونیو او ومی ویل: که ستاسو اجازه وی زه به د آسما کوټی ته لاړشم حجاب به هم هلته بدل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خاله -هو ورځه لورکۍ خپل کور يي وګنړه.

د خاله په خبره مې د آسما لاس ونيو او د هغي د کوټې په طرف روانه شوم چې خاله بيا وويل: يو څه ورته دا څه دی وويل هرمون پرمون! دا ورته وښايه چې هر دقه بيا داسې ګډوډ نشې خلک به څه وايی؟

خاله دا خبره پداسې حال کی چې خپل شونډه چيچل وويل، چې مطلب يعنی د آسما کار ډير بد ووا! څه مې ونه ويل او آسما سره کوټې ته ننوتلم ژر مې دروازه بنده کړه او د آسما خواته راوګرځيدم چې د کوټې مينځ کی ولاړه وه او ژړل يی.

-ته بيا ولی ژاړی څه شوی؟

اسما د ژړا په حال کی وويل: هيس.

نژدی ورغلم لاس مې ورنه په لاس کي ونيوی او په نالي مې کينوله د هغي د اوښکو پاکولو په حال مې وويل: هوسۍ دی درنه قربان شې! زه دی مړه شم چې ستا اوښکی ونه وينم.

اسما- خدای دی نکوی ليونی.

-نو ولی ژاړی؟ زه هم اوس بيګانه شوی يم چې نه راته وايی؟

اسما- کومه خبره نده د ماشوم له لاسه داسې شوی يم.

په خوشحالی مې د هغی په نس لاس تير کړو او په شوق مې وويل: خاله دی ورنه قربان شی بيا پداسې حال کی چې خيالی خبری مې د اسما د نس د ماشوم سره کول ومی ويل: ګوره خوري زما خور به نه په عذابه وی کنه بيا مو سره جنګ کيږی.

زما به کار اسما په خندا شوه.

-ښه؟

اسما- ښه څه؟

-ښه اورم ولی دی ژړل؟

اسما- ومی ويل کنـ ...

خبره مې ورپری کړل او ومی ويل: ماته دروغ مه وايه که دروغ راته وايی زه ځم..

دا خبره مې وکړل او غوښتل مې پاسم چې اسما مې لاس ونيو او ويی ويل :

آسما- ماشومه کيږه مه دومره لويه خبره نه وه.

-لويه وه که وړه وه. هر څه چې وه ماته ووايه.

اسما چې کله وليده زه يی په دومره آسانی نه يله کوم تر څو چې په خبره پوه شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یم نو په کرار لهجه یی وویل: د کوم وقت ښځه چی ماشوم می په نس شوی د جلیل رفتار بدل شوی! نن ستاسو د راتلو ښځه مخکی یي جنګ وکو!
اسما دا خبره وکړل او بیا یي اوښکی په بهیدو شول چی ما په تروش تندی وویل: ولی خفه دی؟ ستونزه یی څه ده؟
اسما- نه پوهیږم ورنه پوښتنه کوم ستونزه دی څه ده ولی داسی کوی؟ نه وایی راته یواځی وایی اوس د ماشوم لپاره وقت ډیر وو !

په حیرت می اسما ته وکتل باور می نکیدی چی جلیل دی د ماشوم لپاره خفه ویی؟

په حیرت می وویل: دي خو باید خوشحاله ویی! د خپل د مور پیغور او زر خبری لیاده ووتل چي تاته يي کول؟ چی ماشوم نشی راوړلی، چی وچه یی،چی زوی ته می بل ښځه کوم، دی خو باید خوشحال ویی چی هم آرمان یی پوره کیږی او بچی پیدا کیږی، او هم د مور خیال یي راحته کیږي چی زوی بغیر د اولاد ښځه نه پاتی کیږی.

اسما- زه هم همدی خبرو ته فکر وړی یم. یو قیامت یي راباندی تیر کړو چي ولی ماشوم نشی راوړی؟ بغیر لدی چی ډاکتر ته لاړشو چی وګوری مشکل د چا دی؟ او اوس چی خدای راباندی ورحمیدی او دهغه دومره خبرو وروسته یي راباندی د یو اولاد پیرزوینه وکړه دی داسی وایی، کله ناکله فکر کوم چی شاید غواړی دویمه ښځه وکړی! ځکه تراوسه یي خو زما اولاد نه راوړل بهانه کول اوس زما په نظر بهانه یی خلاصه شوی ځکه داسی خفه دی.

اسما مي غیږ کی ونیول او اجازه می ورکړل ترڅو خپل زړه په ژړا کولو باندی خالی کړی، اجازه می ورکړل ترڅو د دی څو وقته تکلیف او رنج ماته په ژړا کولو باندی له زړه وباسی، ګنګسه وم نه پوهیدم جلیل ولی داسی خبری کوی؟ منم د خاله کورنی تولو یو څه متفاوت اخلاق او کردار لری خو دا خبره هم منم چی جلیل د آسما سره د زړه ښځه مینه کوی، دا خبره څو ځله ماته ثابته شوی وه. آسما ته د تسلی ورکولو لپاره می په کراره لهجه وویل:

-که جلیل د دویم ښځي کولو اراده ویی نو بهاني راوړو ته ضروت نلری، مخامخ درته وایی چی غواړم بله ښځه وکړم! شاید یو بل مشکل لری چی نشي ویلی.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- دا کوم داسی مشکل دی چی هغه يي ماته چی ښځه يي یم نشي ویلی؟

غوښتل می د آسما جواب ورکړم چي جمیله بغیر لدی چی یو اه،اهوم،ټک،ټوک، وکړی کوټی ته راداخله شوه چی اسما ژر ځان زما له غیږ څخه جلا کړو جمیلی اول موږ دواړو ته په ځیر ځیر وکتل او بیا یي آسما ته د غرمه د دیګ پخه ولو فرمایش ورکو! د خاله مشر اینګور د ادی په خبره د شین خالی لور فرشته وه چی د آسما د واده کیدلو په دویمه ورځ یی د کور کارونه د آسما سره په نمبر کړل یوه ورځ ټول د کور کارونه د جارو،دیګ،ډوډی، لوښی،جامو څخه نیولي تر چای دم کولو پوری یوه ورځ د فرشتي په غاړه دی بله ورځ د آسما! او نن لکه چی د آسما نمبر وو؟

اسما- سمده ته ورځه موږ هم راغلو.
جمیله د تلو مخکی ماته بد بد راوکتل او بیایی وویل: تلوار کوی ادی وایی ناوخته ده.
اسما- سمده اوس درځم.

د جمیلی د تلو وروسته آسما خپل اوښکی پاکی کړی او پداسی حال کي چی د پاسیدو کوښښ يي کو ویی ویل: یو نن چی مور و پلار او خورکي مي راغلی کورته ما ژړا او ساندی شروع کړی بخښنه کوه.

- پداسی حال کی چي د آسما لاس می نیولی وو او مرسته می ورسره کول چی لځایه پاسي په تروش تندی می وویل: اول خو موږ بیګانه نه یو چی ته داسی وایی، دویم دا چی موږ ستا د لیدو لپاره راغلی یو نه د ډوډی لپاره.

آسما- په هر نیت چی راغلي يي، د دوه کاله وروسته اول ځل ته او بابا زما کورته راغلی ما نه باید داسی کار کړی وایی.
-لږ لږ اخلاق دی دا ځو وقته د خاله د کورنی پشان شوی دا ولی؟
آسما- وی ما یاده وی؟
په خندا می وویل: هو همدغه خبری چی اوس کوی دا د خاله د کورنی خبری دی نه ستا.
آسما هم په خندا شوه او ویی ویل: هغه متل دی وایی با ما بشیني ما شوی با دیګ بشیني سیاه شوی.

د آسما په خبره دواړو په زوره کړس وهل او په خندا شو او همغه خندا په خوله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ځخه ووتلو چې زموږ په لیدو بابا او ادی دواړو تندی د خوشحالی ځخه خلاص شو، غوښتل می د آسما سره په کارو کي مرسته وکړم خو زما د بیحده ټینګار وروسته هم آسما اجازه رانکړل او د دی خبری په ویلو" چې ته زما میلمنه یي نن یو

بله ورځ بیا دربانډی کار کوم "د آشپزخاني ځخه یي وباسلم او زه مجبوری بیرته د ادی څنګ ته می پناه راوړه ترڅو د خاله او د هغه د بیحیا زوی د نظر ځخه په امان کي اوسیږم. ښه وو د ډوډی وقت کي جمال او جلیل هم راغلو د آسما د خبرو په آوریدو می د جلیل ځخه یوڅه زړه نیولی وو خو بیا مي هم ورسره سترې مشی وکړل، د ډوډی وقت کي سړیان مهمانخاني ته ولاړه او موږ همغلته په ډوډی کینستلو.

د شپې ناوخته ده خاله د کور ځخه راغلو د راتلو مخکی می ډیر آسما ته نصیحتونه وکړل او ډیر قولونه می ورڅخه واخیستل چې ډیر فکرونه دی نکوی او ځان دی نه په تکلیف کوی.کله چی کورته ورسیدم د نور شپو په پرتله نن شپه می خوب نه راتلو،ذهن کی مي حسیب تاو راتاو کیدو هر ځومره کوښښ می چی وکړو خپل فکر ورڅخه واړوم ونشو خواره خوله په زرهاو فکرونو باندی د کوټې چت ته مي سترګي

ونیول چی مغز مي ځانته زحمت ورکړو او د حسیب څهره یي کرار،کرار د چت په هغه تیاره برخه کی راته رسامي کړل، اوس د هغه شني سترګي می یو دم خپل ځانته مخامخ احساسه ول، توری پنډی او لږ یوځای وریځی، میانه شونډی یي چی تل به په یو ښایسته مسکا باندی سینګار شوی وه، جګه پوزه چی د مخ د غړو سره یي ډیر ښایسته تناسب درلود، منظم یو خواته اړول شوی ویښتیان یي، ټول څهره

می د نظر ځخه تیر کړل او خپل د زړه غیر عادی درزا ته می توجه ونکړه او په دقت می وروکتل د هغه سترګو ته چی مینه ورڅخه بهیدل لکه یو روان رود پشان! هغه پر ما مئین دی؟ هو هغه وویل چی زه دربانډی مئین یم خو انتظار کوم چی ته خپل"نه "جواب واخلي یعنی هغه منتظر دی چی زه خپل انکار واپس واخلم؟ یعنی که خپل انکار واپس واخلم هغه بیا هم پر ما مئین پاتی کیږی؟ سترګي مي پټی کړل او خپل سور رنګه کمپل مي خپل پر مخ راکش کړو، په همدی فکرونو او ذهنی افکارو کی ویده شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار د همیشه پشان بابا زه تر پوهنتون تر دروازی ورسه ولم او خپله کار ته ولاړی، خو نن ماته د نور ورځو پشان نه وه؟ نن ما يو لوی تصمیم او پريکړه کړی وه، هغه دا چی زه به خپل د" نه "جواب اخلم! زه نور نشم کولی دا عصبی بوچ برداشت کړم. نشم کولی توله ورځ کینم او د حسیب په اړه فکر وکړم. نن حسیب ته وایم چی ما خپل انکار واخیست! نور نو د هغه کار چی څه جواب راکوی زه یواځی خپل خیال
راحته کوم. پدی فکرونو می ځانته تسلی ورکړل او پوهنتون ته داخله شوم، سترګی

می بی اختیاره د هغه لوی درختي د سايي لاندی خواته په حرکت شوی! دا هغه ځای وو چی حسیب هره ورځ همغلته زما د راتلو منتظر پاتی کیدو او کله چی به زه يي ولیدم نو روان به شو خپل صنف طرف ته. خو نن هغه ځای خالي وو؟ د هغه خالی ځای پر لیدو می لځان سره کړی تولی خبری می لیاده ووتل! دماغو می زر فکره وذهن ته واچول. ندی راغلی؟ ولی ندی راغلی؟شاید راغلی ویی خو نور ما نغواړی؟ پدی فکر می ناساپه سترګي د اوښکو ډکی شوی. نه پوهيږم سومره به مي د حسیب خالی ځای ته کتلی وه چی یو چا د شالخوا په ستړی غږ وویل: اغلی محمدی تاسو صنف ندی پیل شوی؟

د هغه غږ په آوریدو مي مات شوی هیلی را ژوندی شوی، او په تلوار مي مخ ور واړه ویی .خپله وو ساه،ساه يي وهل لکه چې توله لاره يي مندی وهلی ویی؟خو سترګی..! هغه شنو سترګو کي یو خاص ړنا وه! یو خوشحالي یو امید یو آرمان! د هغه پر لیدو مي بی اختیار هغه راتول شوی په سترګو کي اوښکی پر بهیدو شول. چی حسیب په تلوار خو ګامه رانږدی شو او په ورختا غږ يي وویل:

حسیب- څه شوی بنه یی؟ ولی ژاړی؟ کوم چا درته مزاحمت کړی؟ کوم چا درته څه ویلی؟ خبری وکړه څه شوی؟

حسیب بغیر لدی چی ماته نمبر راکړی په ورختا انداز په یوه ساه دا تولي پوښتنی راڅخه وکړل، خو ما یواځی یو جواب د هغه تولو کړو پوښتنو ته ورکړل.

-زه خپل د" نه "جواب اخلم.
حسیب هک حیران وویل: څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او ما د نور څه ویلو بغیر په تلوار خپل د صنف خواته منډه کړه او حسیب مي همغه ځای کی هک حیران یواځی پریخود. جسماً صنف کی وم او درس ته مي غوږ نیولی وو خو روحاً هملته د پوهنتون دروازی مخکی د حسیب په حیرن نظر کی بنده پاتی وم، نیلوفر اول زما پر لیدو سل پوښتنی خو راڅخه وکړل خو ښه وو د استاذ په راتلو چوپه شوه او یواځی د سترګو په اشاره یي راڅخه د حال پوښتنه کول. خو ما نیلوفر ته د جواب ورکول لځایه ټول فکر خپل کړی کار ته وو؟

هم خپل په کړی کار حیرانه وم او هم ویریدلی! حیرانه پدی وم چی ما سنګه دومره جرئت وکړو او حسیب ته می خپل د زړه حال وویل؟ او ویریدلي پدی وم چی هسی نه دا ځل حسیب راته" نه "ووایي؟ اوس می تازه مغزو کار پیل کړی وو او دا فکرونه یي را اچول چی هسی نه حسیب زما د" نه "آوریدو له سببه دا کارونه کړی ویی چی زه یي پر ځان مینه کړم تر څو خپل د مات شوی غرور قصد راڅخه واخلی او زما د

مئینی څخه انکار وکړی؟ پدی فکرو مي سر په درد شو او د څو شیبو تم شوی اوښکی می بیا په بهیدو شول. نور می په صنف اوسیدل مناسب ونه بلل او بغیر لدی چی د استاذ څخه اجازه واخلم یا د شاګردانو حیرت څخه ډک نظرونو ته وګورم له صنف څخه ووتلم. نه پوهیږم ولی بی ارادی همغه د درختي لاندی ساي خواته روانه شوم! هلته په رسیدو مي د سترګو څخه د اوښکو بهیدل نور هم زیات شول. چی یو آشنا غږ او یو آشنا د رحمان بابا بیت مي تر غوږ شو.

ستا ځما له میني هر سوک خبر دار دی.
دا خبری کوراکور په هر دیار دی.
چه فلانا فلانا سړی سره دوستدار دی.
اوس به بیرته جار واته وما ته عار دی.
چه رسوا شوم تر عربه و تر عجمه.

بغیر له کومي ارادی مي دا الفاظ ورته د خولی ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشقي دی هیڅوک نه ګنی آسانه.
دا خبره ده له حده په هورته ګرانه.
وصال نه دی چا موندلي بې هجرانه.
ته لځان سره اټکل وکړه رحمانه.
په دنیا کښي ښادی چري ده بی غمه .

د دی بیت ویلو څخه وروسته مي په حیرت د درختی خواته وکتل چي حسیب په خوشحالي زما خواته راتاو شو او ویی ویل: زما په نظر خو ما خپل برخه هجران تیر کړی اغلی محمدی !اوس د وصال وقت دی نه هجران!؟

•

ټوله ورځ د پوهنتون راتلو وروسته نه پوهیږم ښنګه می تیره کړی؟ خپل پر ځای پرته وم او فکر می د حسیب هغه خبری ته وو چی ویی ویل"زما په نظر خو ما خپل برخه هجران تیر کړی اغلی محمدی! اوس د وصال وقت دی نه هجران!؟ "هیس می باور نکیدو چی ما دی داسی کار کړی ویی! فکر مي کوی دا ټول یو خوب وو نه رښتیا! زړه می غوښتل غږ یي واورم خبری ورسره وکړم خو امکان یی نه درلود! یو خو ما کومه شماره نه وه ورکړی چی وغواړی راته مسج وکړی، بل دا چی زما په نظر زما لخوا د دی څخه زیات توجه خودل نور به ښه نه وی؟ ما ورته مثبت اشاره ورکړل نور د هغه کار دی چی مخکي راځی او دی رابطي ته د میني او عاشقي نوم ورکوی او کنه؟

په همدی فکرونو کی غرقه وم چی ناساپه د موبایل غږ مي د فکرونو د نړی څخه را بهر کړم! پدی نیمه شپه نو چا ما ته زنګ وهلی؟ موبایل مي زر راواخیستو یو ناشناس شماره وه، نه پوهیږم ولی می د زړه درزا زیاته شوه او لاسونه مي په لړزیدو شوه یو حس می راته ویل چی حسیب دی!؟ نه پوهیدم چی جواب ورکړم کنه؟ دومره فکر می وکو چی زنګ بند شو او څو ثانيي لا نه وه تیر شوی چی یو مسج راغي مسج مي په لړزیدو لاسونو خلاص کی چی لیکلی وه:

زه دي ونه پوښتم زړګي ته مي بې پامۀ راغلي.
چا اجــازه درکړه؟ او ښنګه بې سلامه راغلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر چې پورته شم،د حُسن درناوی دې ؤکړم
ته خو چې راغللې، اشنا بې اِحترامه راغلې

زه مې د مینې کار کې بخت ملامت نه بولمه
په ما د سېل اوبه د خپل سرې له بامه راغلې

تلوار راوکړه! زیاتې نور مې د ژوند تمه نشته
د مرګ ناروغ یمه اشنا که تر ماښامه! راغلې

حیرانه وم د حسیب راستول شوی بیتو ته! په اول دوه بیتو کې زما سره د مینې اظهار یې کړی خو اخیری دوه بیتو کې ګیله وه؟ یا نه زړه؟ یعنی حسیب تراوسه زما په مینه کی شک لری چی داسی وایی؟ ما خو نن ورته وویل! شاید پوره جواب غواړی؟ پوره جواب سنګه ورکړم؟ زه لا په همدی فکرونو کی وم چی بل مسج یی راغلو.

-آیا زنګ وهلې شم؟

د هغه پدی مسج د دویم بیت په معنا تازه پوهه شوم، هغه زما لخوا د مینې اظهار غواړی! پدی خبره مې ټول بدن یوځل بیا ولړزیده او په همغه خراب حال می ورته دوه لفظه ولیکل.
-هو.

زما د" هو "جواب تراوسه استول شوی لا نه وو چی زنګ یی ووهې! سل زړونه می یو کړل او په بیحده ویری می جواب ورکو. د څو ثانیو لپاره دواړه چوپ وو او یو هم جرئت نشو کولی چی خبری وکو د څو ثانیو وروسته حسیب خاموشی ماته کړل او په کرار غږ چي زما زړه یي د سینې څخه ویستو وویل:

حسیب- یو کال مخکې په همدی وقت د یو جنۍ په مینه کې مې خوبونه ورک شول، یو جنۍ په خرمای سترګو او تور بانه! زه د هغې په شرم،حیا،او اخلاقو مین شوم. او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نړی،خپل روح، خپل زړه، خپل جسم ټول می له هغي ښخه قربان کړو. خو هغه لاړه زما سترګو ته یي وکتل او ویی ویل"نه "

د حسیب پدی خبرو می سترګي له اوښکو ډکي شوی زه څومره ظالمه وم! ما ولی د حسیب دومره مینه هغه وقت نه لیدل؟ ولی می دهغه معصوم د میني ډک نظر ته پام نشو؟

حسیب- اول څو ورځو کي ستا د" نه "په ځواب ګنګس وم باور می نکیدو چي تا دی زه رد کړی یم. کله چي یوځه پر خود شوم نو زړه تنګي او لیونتوب مي شروع شو په شپو،شپو می ژړل خوب،خوراک، استراحت ټول راباندی ورک شول ځمکي راته ځای نه راکو فکر مي کوو چي په اور کي یم ځمکه راته اور ګرځیدلي وه، یوه شپه مي اراده وکړل چي دا بی معنا ژوند ته د پای ټکي کیږدم خو اخیری لحظي کي مي ستا یو خبره یاد ته راغله پوهیږی کومه خبره دی؟

ما د ژړا له لاسه خبری نشوه کولی او چوپه لکه باران پشان مي اوښکی تویه ول او خپل په کړی کار پښیمانه وم، چی حسیب غږ کړو.

حسیب په خندا وویل: ګوره ژاړی به نه زه دا خبری د دی لپاره نکوم چي تا په ژړا کړم یا دی شرمنده کم، ما د دی لپاره وکړل چي پوهه شي ما ستا د لاسته راوړو لپاره د دی ثانیو او وقت لپاره ډیر ستونزی له سره تیری کړی. او په آسانه مي په لاس نه یي راوړی ما په شپو،شپو د داسی شپی په آرمان خوب کړی چي یو ورځ به ستا سره خبری وکړم او ته به زما دا ټول ګیلو ته غوږ شي،او زما د زړه ښخه به دا ټول ناخوالي وباسي خو ژړا نه، که ژاړی نور خبری نکوم.

په تلوار د ژړا ښخه په ډک غږ می وویل: نه ..نه ژاړم..
حسیب- که نه ژاړی نو دا غږ دی ولي داسی دی؟
د اوښکو پاکولو په حال می وویل: هسی لږ ستوني می درد کوی.
حسیب په کرار غږ وخندل او ویی ویل: ته ماته دروغ وایی؟ ما ته چي ستا د نفسو شمار راسره دی او د ځان ښخه لا زیات دی پیژنم؟
هیس می د حسیب و دومره با احساس خبرو په حواب کی ونه ویل چی هغه بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: پوهه شوی ماته به هیڅکله دروغ نه وایی سمه ده؟
-اهوم.

- حسیب -د خدای شکر دی.

په حیرانی می وویل: د څه لپاره؟
حسیب- د ټولو خیزونو لپاره او د ټولو څخه اول ستا د وجود لپاره زما په ژوند کی.
ته نشي پوهیدی چي ستا شتون زما ژوند کي څه معنا لری؟!
په شیطنت می وویل: څه معنا لری؟
حسیب- پوهیږی معجزه څه ته وایی؟
په خندا می وویل: زه په اسلامي درسو کي دومره تکړه نه یم خو زما په نظر هر هغه عجیبه او غیر ممکن کار چی د یو پیغمبر لخوا وشی هغه ته معجزه وایی؟!

حسیب- هر هغه آرمان او غوښتنه چي لاسته راوړل یي ستا په خبره غیر ممکن ویی او ناساپه ممکن شي ورته وایی معجزه! او ته زما د ژوند معجزه یی ..

حسیب- یو خبره درته وکم؟
-اهوم وایه.
حسیب- تراوسه فکر کوم خوب وینم!
د هغه پدی خبره زه په خندا شوم چی هغه وویل: خو له خدایه غواړم که دا خوب هم ویی هیڅکله راوینن نشم ورڅخه.
-یعنې ته حاضر یي دا یو خوب ټول عمر وګوری؟
حسیب په کراره وخندل او ویی ویل: ستا خوب لیدل خو ډیر لویه خبره ده، زه حاضر یم خپل ژوند ستا د خولي په ادا شوی یو"اهوم "قربان کړم.

د هغه پدی خبره د شرم او حیا څخه تکه سره شوم او هیس می ونه ویل چی حسیب بیا وویل :یو خواهش کوم مني؟
-څه؟
حسیب- یو ځل ما نوم راته واخله.
په حیرت می وویل: ستا نوم واخلم؟
حسیب- شاید ستا په نظر لیونتوب ویی خو دا زما آرمان دی چی خپل نوم ستا له خولي څخه واورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیس می ونه ویل چی هغه بیا وویل: یواځی یوځل.
په شرمناکه او بیحده کرار غږ می وویل: حسیب.
د خو دقو لپاره هیس غږ رانغي چی ومي ویل: حسیب چیرته لاړی؟
حسیب- جان حسیب همدلته یم.
د هغه د جان په ویلو د شرم څخه بیا تکه سره شوم او په همغه لهجه می وویل:
داسي خبری مه کوه.
حسیب- څنګه خبری ونکړم؟
-هم.. همدغه شان.
حسیب په شیطنت وویل: څنګه شان؟
په اعتراض لرونکی لهجه می وویل: حسیـــــب په عذابه ول مه کوه.
حسیب- اخ..اخ داسی ناری مه وه کنه.
دا ځل ما په شیطنت وویل: څنګه ناری نکړم؟؟
حسیب- کولي شم درته هوسی غږ کړم؟

خندا می راغله او ومی ویل: هر خبری کی ولي زما څخه اجازه اخلي؟
حسیب په خندا وویل: وایم هسي نه فکر وکړی چی" چای نه نخورده پسر خاله شود".
ما هم وخندل او ومی ویل: بنه خبره ده فکر کوه هغه کار ونکړی.
حسیب- په سترګو تاسو یواځی امر کوی.
په خندا می وویل: اهوم د نن شپي لپاره مي امرونه خلاص شول.
حسیب- دومره زر؟ تراوسه خو لا سر شپه ده!
-سر شپه چیرته ده؟ څه کم دوه بجې دی!
حسیب- دوه بجي نو څه دی؟
-ډیر څه دی سهار پوهنتون هم لرو که یاد دی ویی.
حسیب- یاد می دی. ته هم ربنتیا وایی د کلونو هجران یو شپه کی نه جبران کیږی.
خو زړه می نغواړی خدای پاماني وکړم.
-نو اوس څه وکم زه؟
حسیب- یو خبره کوم غوسه کیږی به نه!
-څه؟
حسیب- ته کراره ویده شه سمه ده! یواځی موبایل همداسی پریږده زه درته خبری
کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت می وویل: څنګه پوه نشوم؟
حسیب- موبایل کی ګوشکی واچوه او غوږ کی کړه زه درته خبری کوم ته ویده شه.
کله چي زه ډاډمن شوم چي ته ویده شوی يي بیا قطع کوم زنګ.
په خلاصه خوله د حیرت څخه می وویل: حسیب! لیونی شوی یی؟

زما په خبری حسیب په کراره غږ وویل: وبخښه.. ویده شه ښه شپه خدای پامان.
پوه شوم چی خفه شو په همدی خاطر مي په تلوار وویل: ای.. صبر سمه ده لږ
صبر زه ګوشکي پیدا کړم نه پوهیږم چیرته مي ایخودلی .
زما په خبری حسیب په خوشحالی وویل: سمه ده زر کوه شابه پیدا يي کړه.

خندا می راغله د هغه دومره بی قراری ته پاسیدم او ګوشکي می چی یو خوا یی
جوړه وه بله خرابه د الماری د خاني څخه راواخیستل او موبایل سره می وصل کړه.

-ښه ګوشکی می ولګول اوس زه ویده شم؟
حسیب- افرین. لږ صبر.
-سمده.
څو دقی چوپه چوپتیا وه او د هغه څخه وروسته د حسیب کراره آواز می د تر غوږ
شو.

هر شاعر د خپل محبوب کوی بیان!
که حمزه دی که غنی دی که رحمان!

هر انسان په دی دونیا کی خپل مطلب کړی!
که اشنا دی که دښمن دی که خپلوان!

غل چی ګیر شی نو د هرڅه نه ورتیر شی!
که غیرت دی که قسم دی که ایمان!

چی زمونګ ورسره مینه شی نو تختی!
که دولت دی که ژوندون دی که جانان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم حسیب به سومره شعرونه او خبری کړی ویی خو اخیری بیت یی چی د خوب څخه مخکی می واوریدو دا وو.

بیګا یي د بنګړو په شور تهجدو ته راویښ کړم
یه خدایه جانان څومره لوی نعمت دی او خلوت دی

یو خوب دی چي تعبیر ورله په هر سورت کي ګورم
یو خوب دی زه او ته یو او جنت دی او خلوت دی

په همدی اخری بیت يي زه خوب ځان سره د بی خبری دنیا ته وړی وم، سهار چی راویینه شوم اول می فکر وکو چی هسی دا ټول می خوب لیدلی؟ خو غوږ کی می ګوشکي او لاس کی می موبایل د ټولو شوی خبرو تایید کوو، زر می موبایل خلاص کړو چی یو مسج د حسیب راغلی وو راته چی لیکلی وه.

-زړه می نه کیدو چی موبایل بند کړم خو و ویرډم چي هسی نه بل سوک دربانډی راشي او ته ویده موبایل دی وګوری، نو ځکه می بند کړو شه خوب ولری په ځان پام کوه ستا لیونی حسیب.

- د دی مسج په لیدو لکه لیونیانو پشان می وخندل یعنی دا ټول خبری رښتیا وه؟ او خوب نه وو؟

***

ورځی او شپی تیریدی او زما او د حسیب کار شوی وو په پوهنتون کی یو بل ته یو خندا او دشپی لخوا وتساپ باندی خبری اول مو هسی چټ کوی یا مو اډیو کال کوی خو دوه میاشتي وروسته ویډیو کال به مو کوی، تر ډیره به مو سره خبری کول مجلس به مو کوی خو کله چی به د خوب وقت راغی حسیب به نه تلو ویل به یی چی موبایل خپل مخکي کیده او ته ویده شه زه تاته ګورم! خپل د ویډیو کال صفحه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به یی بنده کړه یواځی یو طرفه زما د به خلاص وه، او هغه به ټوله شپه لکه لیونیانو ماته کتل، څو ځله به داسی وشول چی نیمه شپه به راویښه شوم او ویډیو کال به روان وو ما به فکر وکو چی هغه ویده شوی او غوښتی می چی زنګ بند کړم چی همغه وقت به د هغه غږ راتلو او خپل صفحه به یی روښانه کول او ویل به یی چی زه ویښ یم! د شپی به د هغه د نظر لاندی ویده کیدلم او سهار به د هغه په مسج او

زنګ راویښه کیدلم څو میاشتو کي زما د ژوند ټول کنټرول د هغه په لاس کی ورغلي وو، زما د خوب د وقت څخه نیولی د روایښ کیدو، ډوډی خوړو، درس ویو،د چا کورته د تلو، حتا په میاشت کي زما د عادت کیدو ورځ یي لا یاد کی ساتلي وه! حسیب په څو میاشتو کي په کامله توګه زما د ژوند یو، یو کار او خبره يي کنټرول کول. د شپی لخوا به یی خپل د نظر لاندی خپل په اشعارو باندی ویده کولم او د ورځی به یی خپل په نایابه او ښایسته مسجونو باندی راویښه ولم. د حسیب په راتلو مي ژوند یو نوی رنګ او خوند اخیستی وو، نور راته د هیچا خبرو اهمیت نه درلود.

نه د ادی نصیحتونه مي په غوږ نیول نه هم د خلکو بیځایه خبری ټول ژوند می په یو نوم کی خلاصیدی" حسیب "که خوشحاله وم نو اولی نفر چي خپل خوشحالي مي ورسره شریکه ول حسیب وو، او که خفه وم اولي نفر چي ورته ګیلي او ناز مي وربادنی کوی هغه هم حسیب وو. د پوهنتون اخیری امتحانونه مي رانزدی شوی وه د څو کالو زحمت وروسته فارغه کیدلم. او ټول هغه امیدونه چي آیندی ته می ساتلی وه کرار کرار، په پوره کیدو وه د حسیب د راتلو سره زما درس نور هم ښه

شوی وو هغه به تل تشویق کولم چی درسونه می ووایم هغه راته وعده راکړی وه، چی د واده وروسته به زما د کار کول سره مشکل نلری او خپله به مي تر کاره وړی راوړی. حسیب په څو میاشتو کي دومره زما په زړه او ژوند کی ځای ونیوی چی کله کله می فکر کوی چي ما د حسیب څخه مخکی څنګه ژوند تیره ویی؟ ټول امتحانونه مي په بیحده ښه توګه ورکړل خو اخری امتحان د یو داسی مضمون وه چي ما

بیخی د هغه نوټونه نه درلود! د ټول صنف څخه مي د هغه مضمون د نوټ غوښتنه وکړل خو ټولو ویل چی نه یی لرو یواځی د یو کس سره وه د صنف د نماینده! او ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیس جرئت نشو کولی چی د هغه څخه د نوټ غوښتنه وکړم ځکه نیلوفر راته ویلی وه چی څو میاشتی مخکی هغه سور ګل او کوچنی کاغذ د دغه نماینده کار وو؟! او

حسیب پدی کار د ده سره یو لوی جنګ کړی وو چی زه وروسته خبره شوم. نو ځکه زړه می ونشو د هغه څخه د نوټ غوښتنه وکړم، نیولی او خفه کورته راغلم ادی راڅخه د خفګان پوښتنه وکړل او ما هم ورته وویل چی سبا امتحان دی او دهغه مضمون نوټ نلرم! خو ادی د همیشه پشان یواځی یو خبره وکړل.

ادی- داسی دی پر ځان غم نیولی چی سوک پوه نشی فکر کوی خدای نکرده یو سوک مړ شوی !دا بیا پدی یو مضمون کیدی ناکامه شي څه قیامت خو نه راځی!

هیس می د ادی وخبرو ته ونه ویل او خپل کوټی ته ولاړم تر ماښامه حسیب څو زنګه او مسجونه راپسی وکړل خو ما جواب ورنکړو، ما یو بد خاصیت درلود هغه دا چی په دومره کوچنی خبری به مي غم جوړ کړو او که چا راڅخه د حال پوښتنه کړی وایی نو د هغه کس د پوښتنی مخکی مي ورباندی دری منه اوښکی تویه ول او

ژړل می! نو ځکه مي نه غوښتل چی حسیب دی خفه کړم. ټوله شپه می د حسیب زنګ او مسج ته جواب ورنکو او ویده شوی وم، د شپی دوه دری بجو شاوخوا وه چی موبایل ته می زنګ راغي؟! و مي چی کتو د حسیب نوم لیکل شوی وو لځان څخه شرمنده شوم چی دی مي په تشویش کړو هغه هم د یو امتحان لپاره غوښتل می جواب ورکړم چی زنګ بند شو او یواځی یو مسج راغلو راته چی لیکلی وه.

حسیب- که کولي شي لږ د باندی راووځه.
په حیرت می څو ځله مسج ووایو او په تلوار مي زنګ ورپسی ووهی همدا چی الو یی کړل په تلوار می وویل: چیرته راووځم؟ ته چیرته يي؟
حسیب- ډیر بی وفا يي اغلی محمدی.
د هغه پدی خبره شرمنده شوم او په کراره غږ می وویل: بخښنه غواړم زما حال لږ ښه نه وو نو ځکه می جواب درنکو د مسجو او زنګو دی.
حسیب- یو کرښه خط به دی لیکلی وایی چی زه ښه نه یم اوس جواب نشم درکولی.
بس همدغه یو خط دی هم نشو لیکلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- حق يي درلود زه ورته ملامته وم په همدی خاطر می هیس ورته ونه ویل چی هغه یو لوی نفس واخیستو او په کراره لهجه يي وویل: زه اوس دا خبری پریږده که امکان لری خپل د کور دروازه لږ خلاص کړه ما درته نوټونه راوړی.

د حسیب پدی خبره په تلوار د بستری څخه پاسیدم او په حیرت می وویل: ته زموږ د کور مخکي يي؟
حسیب په خندا وویل: باور نه کوی کنه چی دومره لیونی یم؟ خو باید ووایم چي هو اغلي محمدی زه تاسو د کور مخکی یم ځکه زه د رښتیا هم ستا لیونی یم.
د حیرت څخه په خلاصه خوله په ناباوری مي وویل: نه هسی خبره کوی کنه حسیب؟ نه یي راغلی پدی نیمه شپه زموږ د کور مخ ته؟
حسیب- که باور نکوی دروازه در وټکوم.

په وحشت سره می وویل: نه..نه داسی کار ونکړی.
زما د ویری څخه په ډک غږ هغه په خندا شو او په کراره غږ یی وویل: که ستا د عزت او احترام فکر راسره نه وایي دا ټول دنیا می خبره ول چی زه د چا د کور او کوڅی لیونی یم خو افسوس..(یو غټ نفس یی واخیستي او په خوشحالی وویل) خو خدای مهربان دی ته یو ځل دا پوهنتون څخه فارغه شه د فراغت په اول ورځ د دی څخه مخکي چی ته کور ته راورسیږی زما مور به راغلی ویی ستا د غوښتلو لپاره.

د حسیب په خبرو د شرم او حیا څخه تکه سره شوم او هیس د جواب ورکول لفظ راسره نه وو چی هغه دا ځل په خندا وویل: اوس راځی کنه دا دوه ساعته کیږی دلته ولاړ یم آدم برفي راڅخه جوړه شوو د یخ له لاسه.

په تلوار پداسی حال کي چی خپل ټکری مي په سر کشه ویی ومی ویل :درغلم.

موبایل مي بند کړو او په کراره د کوټی څخه ووتلم آرامه آرامي وه د ادی او بابا د کوټی دروازه بنده وه هلته لږ تم شوم کله چی ډاډمنه شوم چی هغوی ویده دی په کراره حویلی خواته روانه شوم تکه توره شپه وه ځای ځای د سپو د غپیدو غږونه راتلل هوا یخه شوی وه په هغه تیاره او نیمه شپه کی د حویلي تر دروازی تلل راته د غر کیندلو څخه لا زیات سخت کار ښکاره کیدو، خو مجبوری روانه شوم کله چی دروازی ته ورسیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې بیحده زیات شوه شاوخوا مې وکتل فکر مې کوی یو غلط کار کوم او ټول خلک راګوری؟ په سل نه زړه مې دروازه لږ خلاصه کړه خو هغه تکه توره شپه کی راته هیس شئ یا کس نه معلومیدی. یو خوا د یخ له لاسه ریږدیدلم بلخوا د ویری او وحشت څخه، چې هسی نه سوک مې په نیمه شپه دلته د یو هلک سره ونه ګوری. زما له قسمته ټول کوڅه کی یو ګروپ لا نه وو چې لږ ړنا اوسیږی او سوک معلوم شی!

شاخوا می د حسیب پسی کتل چی هغه په کراره غږ اول آواز وکو بیا یی خپل د موبایل صفحی ړنا زما خواته ونیول او ویی ویل:
حسیب- دیخوا دلته یم.
په ورختای مي هغه خواته وکتل کوم طرف ته چي حسیب د موبایل ړنا او غږ اوریدلی وو، چی حسیب مي ولیدی چي یو تور نازکه کورتي اغوستي وه او د یخ څخه يي پوزه تکه سره اوختی وه، د هغه په لیدو مي د زړه درزا نور هم زیات شوه او بدن مي هه لړزه شو چی هغه په څو ګامو کي څان تر ما راورسه ویی او ویی ویل :

حسیب- ښه یی؟ ولی دی ژړلی دی؟
په تلوار می وویل: نه می دی ژړلی.
حسیب تندی تروش کی او ویی ویل: یو څل مخکي می درته ویلی وه چی ماته به دروغ هیڅکله نه وایی هوسی.
په شرمیدلی غږ می وویل: وبخښه.
حسیب- بخښنه هم مه غواړه خو وعده راسره وکړه چی نور به هیڅکله اول ماته به دروغ نه وایی او دویم هیڅکله به نور ما منتظر نه پریږدی سمه ده؟
په کراره غږ می وویل: اهوم.
حسیب وخندل او په هغه تکه توره شپه کی خپل د کورتي له جیب څخه يي یو څو ورقی او یو بل شئ چی وروسته پوهه شوم کاکو پاکیټ وو ماته ونیو او په خندا یی وویل :

حسیب- یعنی تا د دغه څو دانو بی ارزښته ورقو لپاره هم خپل ورځ دی خراب کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم زما ده؟ پوهیږی د ډیر تشویش څخه تر مرګه پوری رسیدلی یم.

د شرم څخه می سترګی ښکته واچولې، حسیب حق درلود چی ګله وکړی ما ورسره زیاتي کړی وه، حسیب په افسوس باندی سر وخوځه ویی او ویی ویل: کله چی تا زما یو مسج ته لاجواب رانکو او زما زنګونه دی بنده ول مجبور هغه ستا خواهر خوانده څه نومیږی؟ هاا؟! اغلی نیلوفر نمبر مي په سل زحمتونو پیدا کو او ورته مي مسج پریخودو، دا هم شکر هغی راته ستا ستونزه وویل کنه تر همد اوس به سرګردانه وم د لیونیانو پشان.

د حسیب پدی خبره مي تازه فکر شو چی حسیب د کوم ځای څخه خبر شوی! چی زه په نوټونو خفه یم! دا خبری ته مي بیخی فکر نه وو شوی نو نیلوفر ورته ویلی! د هغه د لاس څخه مي نوټونه واخیستل خو یواځی دوه ورقی وه؟! په حیرت می هغه ورقو ته کتل چی حسیب په خندا وویل :

حسیب- سترګي دی داسی مه کوه! سبا دی امتحان دی او اوس که ما درته سل ورقي نوټونه راوړی وایی څه فایده درلود کله چی د ویلو لپاره وقت نه وو پاتی؟ نو ځکه ولاړم دومره واسطه او زاری می وکړل ترڅو د سبا د امتحان د پوښتنو ورقي پیدا کړم.

- په خلاصه خوله د حیرت څخه مي ورته کتل! تللی د سبا د امتحان پوښتنی ماته راوړی؟ همداسی په خلاصه خوله می ورته کتل چی حسیب په خندا څو ګامه نور هم رانږدی شو او پداسی حال کي چي زما تکری چی د ورختای له لاسه د ویښتیانو څخه مي غورځیدلی وو، زما په سر يي اچوي ویی ویل:

حسیب- زه ستا لپاره خپل ځان قربانه ولو ته حاضر یم هغه وقت ستا په نظر دوه ناچیزه ورقي خپل د مینی د بیانه ولو او ښکاره کولو لپاره نشم پیدا کولی؟ امم؟

د هغه پدی خبرو د حیا څخه مي سر ښکته کړه چی هغه په بیحده مینه ناکه لهجه وویل: زه که مولوی وایي نو فتوا می ورکول چی جانان ته کتل هم عبادت کي راځي..

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا می وویل: نو ښه ده چي مولوی نه يي کنه نور به دی څه لیوني فتواګاني ورکړی وایی؟
حسیب- که نور وس مي رسیدلي نه وايي یو کتاب می لیکي په نوم د " احکام العاشقي "او په ټولو قاریانو مي له حفظه وايي.

د خندا نه ورته شنه سوم چی حسیب به تلوار لاس راته په خوله کیخود او په کراره غږ یی وویل: لیونی نیمه شپه ده سوک به دی غږ واوری.

د حسیب په خبره می تازه خپل موقعیت ته فکر شو او په تلوار څو ګامه شاته شوم او شاوخوا مي وکتل شکر سوک نه وو. په کراره غږ می ورته وویل: زه به نور لاړشمه هسی ادی راته فکر نشی چی د باندی راوتي یم.

حسیب- امممم سمه ده خو د تلو مخکي زما قرض راکړه.
په حیرت مي وویل: د څه قرض؟
حسیب په شیطنت وویل: نیمه شپه چي یو عاشق د معشوقي د کور کوڅي ته ورشي نو معشوقه د عاشق د دومره زحمت په بدله کی څه ورکوی؟

د شرم څخه تکه سره شوم او ومی ویل: په عذابه ول مه کوه حسیب.
حسیب- وی.. په عذابه ول څه دی؟ خپل حق غواړم خپله د حق غوښتل هم اوس په یعذابه ولو کی راځي؟

په ناز مي ورته ناری کړل: حسیــب..
حسیب: جــان.. څو ځله می درته ویلی داسی ماته ناری مه وهه، کنه پښیمانه کوم دی په دی ناز او ادا باندی.

په همغه ناز می ورته وخندل او یو څه د کور دروازه مي بنده کړل او ورته می وویل :نور نو ورځه هسی نه سوک راشي او موږ پداسی حال کی ووینی.

حسیب د دروازی یو خوا ونیول ترڅو زه يي بنده نکړم او لږ رامخکی شو او په خواهش منده لهجه يي وویل: دومره حد پدی شپه کی راغلی یم بی انصافي نده چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسي می استوی؟
په شیطنت می ورته وویل: ولی بی انصافي؟ ملاقات دی وکړو دومره مجلس دی هم وکو نور نو څه غواړی؟

حسیب- الحق چی د یار دیدن لوی نعمت دی او دی کی شک نشته. خو دا هم بي انصافي ده چي شپه دی پاتی ويي او د دیدن فرصت دی هم ويي او ته ما آرمانجن استوی!

په حیرت می ورته وویل: چیرته شپه پاتي؟ دم په دمه د سهار آذانونه کوی.
حسیب- تراوسه خو آذان ندی شوي ستا د کوټی لاره کوم طرف ده؟
په ویری می ورته وویل: ته زما د کوټی لاره څه کوی؟

حسیب- دومره حد راغلي یم د یو پیالي چای ست هم نه راباندی کوی؟
-اووو خلک خپل د معشوقي لپاره د فرهاد پشان غرونه کیني، او دومره ورته نه وايي څومره چي تا د دغه دوه قدمو لاری منت دی پر ما بار کړو.

زما پدی خبری حسیب په تروش تندی وویل: خدای دی نکوی چی زه دی خپل د میني منت او احسان پر تا بار کړم، او هو که خبره د غر کیندلو او د آسمان څخه د ستور او سپوږمي راوړلو ته ورسیږي که زه د فرهاد څخه په میني کی یو ګام لاشاته شوم نو زما مینه نه مینه اغلی محمدی..

-اهوم.
حسیب- اوس مي په یو پیالي چای میلمه کوی کنه؟
په خندا می ورته وویل: نـــــه.
زما په" نه "حسیب په خندا شو او ویی ویل: ما داسی ډیر ستا" نه "په" هو "بدل کړی اغلی محمدی.
په خندا می ورته وویل:اهوممم شاید خو دا ځل نشي بدله ولي.
حسیب په خندا سر راته وخوځه ويي او ویی ویل: وبه ګورو(او بیا یی ناساپه وویل : ای..ای تا فرهاد او مجنون نوم واخیستو ما یاد ته راغلو ما تاته پایزیپ اخیستي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسيب پدی خبره مې شونډه وچيچل او ومې ويل: ربښتيا؟ کومه دی؟
حسيب- دومره په تشويش دی کړم بيخی مې له ذهنه ووت چې تاته يي راوړم..(
بيايي په شيطنت وويل: زه خير اوس مې د يار د کور کوڅه په نښه کړه نن نشو سبا
به يي راوړم، او خدای مو څه ليدلي شايد دا کلک زړه يار زړه هم يو څه نرم شو او
دا خوار عاشق به په يو پياله چای هم ميلمه کړی ښنګه؟

په خندا مې ورته وويل: که پايزيب دی راوړو شايـــد...
حسيب په خوشحالی وويل: پايزيپ خو لږ شي دی ته زما څخه دا ټول دنيا وغواړه
چی زه يي ستا و قدمو ته وشيندم(بيا يي دا بيت و وايو:

کله چي شاعر شم ستا په حسن به غزل ليکم
هر څه نه اول به دي اشنا پکي خندل ليکم

ما چي درته کړی وو اظهار او غصه شوی وی
اوس راته را ياد شو ګله ستا هغه بنکنځل ليکم

زه چي دي غلام په يو نظر د تمام عمر کړم
څومره اثري وو ياره ستا هغه کتل ليکم.

- نيم ساعت نور هم د هوا تر ړنا کيدو پوری د دروازی مخکي مو مجلس وکو او اخيره کی د انجينر اغا د کور د دروازی ټک سره، دواړه په تلوار خدای پاماني وکړه. د حسيب د تلو وروسته کوټی ته ولاړم او همدا چي خپل کمپل مي په ځان راکش کړو دوه دقي به لا تيره شوی نه ويي چي د کوټی دروازه خلاصه شوه! او د ادی غږ مي واوريدی چي ويی ويل:

ادی- هوسۍ پاسه سهار دی مونځ وکړه.

د ادی په غږ اول بيحده و ويردمه فکر مې وکو چي شايد زه يي د باندی ليدلی يم د دروازی خواته؟ خو د هغه په خبری يو څه خيال مې راحت شو چي نه يي يم ليدلی.
په يو داسی غږ چي کوښښ مې کوی خوبولی و اوسيږی ادی ته مې سمده وويل
ترڅو هغه ولاړشی د ادی د تلو وروسته زر مي مونځ وکړو او ورقی مې راوخيستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅو وګورم څه پوښتني دی؟

د ټولو امتحانو په پرتله نن د امتحان اولی پارچه زما وه! چی د ورقو د تقسیم کولو
پنځه دقي وروسته مي د ټول صنف د حیرت څخه د ډک نظر او د نیلوفر د سل
کنځلو خوړو وروسته مي استاذ ته ورقه ورکړل او په یو خاص غرور او خوشحالي
له صنفه ووتلم چی همغه دقه کي حسیب راته مسج وکو.

حسیب- څنګه شو امتحان دی؟
په خوشحالي می ورته ولیکل: همدا اوس می پارچه استاذ ته ورکړل سلو کي سل
نمری زما دی.

زما په خبره حسیب یو دوه د خندا ستیکر او یو مسج راوستوی.
حسیب- زه شکر چی په خیر تیر شو. ښه وه دی نه ویل کله به مي په یو پیالي چاې
میلمه کړی؟
-اووو تر یو هفتی میلمستیا نشته.
حسیب- ولی؟
-ځکه د پرون ماښام څخه تراوسه چی وینه یم او هغه دری ساعته چی د دروازی
مخکي دی دری ساعته په مجلس نیولی وم، اوس هم ذوکام نیولی یم او هم پښی می
درد کوی!
حسیب- وای.. خو زما ګناه نه وه ما درته وویل راځه کوټی ته خو تا نه منل.
-نور خو ښه یی؟

زما پدی مسج حسیب یو دوه د خندا استیکر راوستول او ویی لیکل: شکر د خدای
فضل بیخی ښه یم او نن شپه هم د یو ډیرررر ګران کس کور ته په یو پیاله چاې
میلمه یم بیخی نو داسی خوشحـــال یم.

په خندا می ورته ولیکل: هسی زړه مه خوشحاله کوه میلمستیا نشته.
حسیب- خرچه درباندی نکوم یواځی یو پیاله ترخي چاې راوړه خوړه لا مه راوړه،
چی تاواني نشي.
-حسیـــــــــــب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسیب- اوس چی ناری وهلي نشي مسج کي زما نوم کښه ویی؟ جان څه وایی؟ صبر زه درته زنګ وهم.

حسیب دا خبره وکړل او همغه ثانیه کي راپسی زنګ ووهو، چی ما هم زر جواب ورکو.
حسیب- الو سلام علیکم ښه یی؟
-علیک سلام شکرر سلامتی خپل ښه یی؟
حسیب- ستا غږ مي واوریدو بیخي یو دم جوړ تیار شوم.
-اهوممم.
حسیب- څه دی ویل چی مسج کیدی ناری راته وهلي؟
-نن شپه رانشي.
حسیب- ولی؟
-خوو زه ستړی یم طبیعت مي ښه ندی.
حسیب- اممم سمده نو چی ستا خوښه نه ویی نه راځم.
-خفه شوی؟
حسیب- نه ولی؟
-ته چي زما خبره زر تایید کړی مطلب خفه شوی یی؟
حسیب- نه نه یم خفه شوی ته مریضه شوی زما له لاسه نو استراحت وکړه.
-حسیب!
حسیب- هاا؟
-ګوره خفه یی.
حسیب- نه یم خپه درته وایم.
-خفه یی ته چي کله خفه اوسیږی د جان له ځایه ماته هاا وایی!
زما پدی خبره حسیب په خندا شو او ویی ویل: جـــان څه وایي صحیح شو اوس خوشحاله؟

په نارحته لهجه می وویل: نچ زه خپه شوم درنه.
حسیب- ولی؟ ملامته هم ته یي خپه هم ته کیږی عجیبه ده پخدای!؟
-زه ملامته نه یم.
حسیب - سمه ده دا زه یي ملامت صحیح شو ته خوشحاله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه زه خپه سوم.
حسیب په خندا وویل: بیا نو ولی خپه یی؟ ما خپل ملامتیا هم ومنل.
-ستا یو خبری ته می" نه "وویل بس د" جـان "ښخه" هــا "ته ورسیدم.
حسیب په خندا وویل: زه بخښنه غواړم صحیح شو، زما جـان،زما نفــس، زما عمـــر، زما ژونـــــد...

د حسیب یو ناز او خبری ته مي لا جواب ورنکړو، نه پوهیږم ولی په دومره لږ خبری ورڅخه مرووره شوم؟ رښتیا ویلي کله چی د یو چا سره بیحده بي اندازی مینه وکړی نو د هغه کس په نه خبری لا غم او غوسه درځی. همداسی خاموشه وم چی حسیب وویل:

ډار له بیا باور لرمه لاس می را تر زنی دی
لیک می د لالی لخوا راغلی د بخښنی دی

تیتی سترګی چوپه خوله له هر محفله پورته شم
ستا د مینی داغ می لا تر اوسه په لمنی دی

لمونځ پریږدم خالقه او تر تا په بله لاره ځم
وخت می د لالی سره لالیه د لیدنی دی

بیا مینیدل می بیخی لری له امکانه ده
زړه می پښیمان په هغه کړی تیروتنی دی

بدی بدی مګوره همغه پخوانی یمه
غم می اړولی رنګ صمیمه د ځرمنی دی

حسیب- خبری کوی که تر سبا درته شاعری وکړم همم؟
د حسیب ویل شوی څو بیتو باندی خفګان مي بیخي لیاده ووت او په خندا می ورته وویل :ته د کوم وقت څخه شاعر شوی یي چی هر خبری کی دری منه فلسفي اشعار وایی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پدی خبری حسیب د میني څخه په ډک غږ وویل:

ستا خانده دې اسرافیل دویمه شپېلۍ ده.
زه دې مړ پرې راژوندي کړم خانده خانده.

حسیب- اغلی هوسی خانده خانده ته د میني د زور څخه نه یي خبره مینه په انسان څه، څه کارونه او چمونه چی نکوی او څه، څه ورڅخه نه جوړه ویي شاعری خو د میني اوله ځینه او قدم دی.

- په شیطنت می ورته وویل: که شاعری اولي قدم د عاشقی دی؟ نو اخیری قدم یي څه دی؟
حسیب- اخیری قدم کله ناکله بدلیږی اغلی محمدی. اخیری قدم داسی دی چي د معشوقي رضا ته ګوری نه د ځان نو ځکه نه پوهیږی چی اخیره به څه کیږی؟
-اهوم.

د نیلوفر په راتلو مي د حسیب سره خدای پاماني وکړل، چی نیلوفر په قهر او غضب زما طرف ته راغله او په همغه غوسه یي وویل: خوب است خوب است افرین به تو رکم دوست.

په حیرت می وویل: ولی ما څه کړی چی داسی وایی؟
نیلوفر- څه دی کړی؟ داسی ووایه چي څه دی ندی کړی؟ ښه شو تاته یو نفر پیدا شو ملګری او دوست دی لیاده ووتل.
-ما کله ته لیاده باسلي یي چی داسی ګیلي کوی؟
نیلوفر- باسل ستا په نظر نور تور وی که سپین؟ کله چی هغه جان جاني یار دی درته د امتحان سوالونه درکړل ولی دی ماته رانکړل؟ چی نن د دغه کبرا د ریشخند نشم.

د نیلوفر پدی خبره تازه می خبری ته فکر شو او په شرم می خبل شونډه وچیچل او په کراره غږ می ورته وویل: نیلـــو پخدای بیخی می فکر نشو پخدای هغه پوښتنی ډیر ناوخته زما لاس ته را ورسیده کنه پخدای تاته می درکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- خود نو نیلوفر بدبخته خو یوائې د مشکلاتو په وخت تاته یاد راځی د مزو وقت کی خو حسیـــب جــــان دی، چی تر نیمه شپو ورسره مجلسونه کوی.
د نیلوفر په اعتراض لرونکی او قهرجنه لهجه می وخندل او په شیطنت می ورته وویل: خود نو زړه دی غواړی خپل دیــــار له ځایه تر نیمه شپو ستا خیرنی سره مجلس وکړم؟

دا خبره می چي وکړل د نیلوفر د اندی ښخه په منده شوم چی هغي پداسی حال کي چي ماته کنځل کول راپسی وه.

نیلوفر- دستم بهت برسه پاره ات میکنم هوســــــی مه به تـــو یک یــــاری نشان بتم کی او سرش ناپیدا باشه...

***

زړه مي بي واره توپونه وهل د ډیر استرس او تشویش له لاسه، خوا مي ګرځیده او رنګ مي تک ژیړ اوختی وو، فکر مي کوو پښو کي مي د دریدو توان او قوت نشته! نن د فراغت ورځ می وه او له سهاره چي زړه مي بی کراری شروع کړی وه، زما دا بد احساس او ویره لکه چي حسیب ته هم منتقل شوی وه چی د سهار ښخه تراوسه يي یو سل ځله خو يي راته زنګ وهلي وو او پوښتنه به یی کول" ښه یی"کوم مشکل خو نسته" کوم شئ خو دی په کار ندی "او ما به یوائې ویل "هر څه سم دی "خو نه بوهیږم ولی دومره ناکراره وم؟ د پوهنتون په تالار کي ټول ناست وو او مدیر او ځیني استاذانو خبری کول او بعضي کسانو اشعار ویل نیلوفر زما اندی ته ناسته وه او ماته يي دلداری راکول.البته که دلداری که راشی دهغي الفاظ....

نیلوفر- تو را قران زده کی جای خوشحالی مثل مردها نشستی به تو خوشی نیامده.
-نیلـــو داسی کار مه کوه چی د پوهنتون د فراغت اخری ورځ ویښته به ویښته شوی یو.
زما به خبری نیلوفر وخندل او ویی ویل: چقدر مزه بته زود باش موی کنک کنیم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد بد مې ورته وکتل چې هغې هم په خوشحالۍ وخندل، چې همدغه ثانیه موبایل ته مي مسج راغلو کله چي مې خلاص کړو د حسیب مسج وو چې لیکلی وه.

حسیب- اوو زما لیونۍ دا پوهنتون یو خوږه دوره وه چې لاړه تیره شوه، وګوره دا ستا د څو کالو زحمت دی چې نن ناسته يي او فارغه کيږې، او خپل ټول هغه آرمانونه او هیلو ته چې ماته دی ویل رسیږي نو نن باید خوشحاله اوسیږې نه خفه او داسې رنګ پریدلی .دیخوا وګوره زه د تالار اخیره کې ولاړ یم درته چې خپل د اغلی محمد فراغت وګورم.

به تلوار مې شاوخوا وکتل چې حسیب مې په خندا خوله د تالار اخيرې سر کې ولیدی چې ماته يي لاس وخوځه ویې، د هغه په لیدو مې یوڅه زړه ارام شو او نیم کله مسکا مې په خوله راغله. غونډه تراوسه نه وه خلاصه شوې بابا وعده راکړې وه چې راځي زما فراغت ته خو رانغي؟ نه پوهیږم ولې؟ که حسیب هم نه وايي بیخي نن یواځې وم نه ادی وه نه بابا او نه هم آسما په هغه درې منه نس چې ماشوم يي درلود راتلی شوه. که حسیب نه وايي پدې ټول پوهنتون کې یواځې وم.

کله چي استاذ زما نوم واخیست او د ستیج سر ته یي دعوت کړم ترڅو خپل سند واخلم د زړه درزا مي خپله آوریدل په لړزانه ګامو د ستیج خواته روانه شوم او په همغه خراب حال مي د استاذ څخه د فراغت سند واخیستو چې یو دم حسیب لکه لیونیانو چک،چکي او شپیلقې شروع کړه دهغه پدې کار ټول تالار ورسره ملګرې شو. حسیب په یو شوق او هیجان تشویق کولم چې ټول ویره او وحشت مې لمینځه ولاړ او په خوشحالۍ مې خپل سند راوخیست.

غونډ خلاصه شوه او ټول روان وه کورنو ته خو بابا بیا هم رانغی یواځې یو مسج يي راته وکو چې لیکلی وه: لورې خبله کررته راشه زما لاس بند دی نشم درتلی درپسې. د بابا پدې مسج ټول شوق او هیجان مې خلاص شو. زما د کورنې څخه یو نفر لا زما فراغت ته رانغلو ادی څخه مې لا تمه نه وه خو بابا! به همدې فکرو کي خپه ولاړه وم چي د حسیب غږ مې د شالخوا تر غوږ شو چې وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خفګان که يې لا حُسن يو په زر شي
ځومره خوند کوي چې ښکلي مرور شي

- حسيب -خو ستا سره خندا خوند کوی اغلی محمدی نه خفګان.

په خوشحالی د حسيب خواته راوګرځيدم چې هغه هم رانږدی شو او پداسی حال کی چي لاس يي راته نيولی وو ويی ويل: مبـــارک مبـــارک فراغت دی مبـارک اغلی هوسی محمدی.

په خندا مي لاس ورکو او ومی ويل: سلامت اوسيږی ښاغلي شاپوری ستاسو د فراغت په هيله.
حسيب- امم زما فراغت دومره مهم ندی ستا د بيحده مهم وو او شکر چی فارغه شوی.
-ولی زما ده مهم وو او ستا ده نه؟
حسيب په شيطنت وويل: هغه ځکه چي ستاسو فراغت يو طلای فرصت دی چی دا حقير بنده مرکي ته راشي او دا د ښکلا شاپيری ورته د" هو "جواب ورکړی.

په شرم او حيا می سر ښکته واچوی چی حسيب په مينه ناکه لهجه وويل: ای زه دی قربان لدی شرم او حيا څخه شم.
په کراره غږ می وويل: خدای دی نکوی.
حسيب- خدای دی وکړی دا می غټ ترينه ارمان دی چی ستا لپاره قربان شم. څنګه دی خوښه ده؟
-د څه په اړه؟

حسيب- مور ته ووايم ستاسو کورته ستا د غوښتنی لپاره درشی کنه؟
په شرم می خپل شونډه وچيچل او په کراره غږ می وويل: اوس نه.
حسيب- نو کله؟ زما خو نور طاقت نکيږی تر کله صبر وکړم؟
-يو هفته خو صبر وکړه بيخی بده ده زما د فارغ کيدو مخکي دی زموږ کور کي خواستګارن ناست ويی خلک به څه وايي؟

حسيب په تروش تندی وويل: خلک هر څه وايي معنا دا نده چی ته يي ټول خبری ومني يو متل دی وايي: سپی غپيږی خلک تيريږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خندا می وویل: اووو متلونه دی هم زده دی ماشاالله.
حسیب په خندا وویل: څه فکر کوی معلومداره ده زه داسی تکړه هلک یم.
-بی له شکه لیاقت کیدی شک نشته.
حسیب- مینه کی مي هم شک نشته اغلي..
په کراره می وخندل او ومي ویل: ښه نو زه به نوره ولاړشم.
حسیب- پلار دی راغلی؟
په خفه لهجه می وویل: نه بابا ویل خپله راشه زما لاس بند دی نشم درتلی درپسی.
حسیب- امما نو ځکه داسی خفه ویی؟

په غمژن انداز می سر ورته وخوځه ویي چی حسیب په شیطنت وویل: نو دا زه د کوم ورځ لپاره په کار راځم امما؟ راځه نن دی زه تر کوره رسه وم.
په ویری می وویل: نه.
حسیب- ولی نه؟
-هسی یو سوک به مو وګوری غټ مشکل جوړیږی.
حسیب- هی هی لیونۍ زه خو دی لاس نیولي نه رسه وم، البته زما خو ډیر زړه غواړی لاس نیولي دی تر کوره ویسم خو افسوس یو څو وقته باید ځان کنټرول کړم.

حسیب د کور تر کوڅی داسی شان ورسه ولم چی زما څخه په دومتره فاصله کی راروان وو، خو زه په همدی راتګ هم خوشحاله وم. د کور مخکی کوڅه کی بیحده بیرو بار وو دوه دری موټره هم ولاړ وه لکه چی بیا د انجنیر آغا خسرګنی راغلي؟ هغوی داسی لوکس او قیمتي موټرونو کی تګ راتګ کوی. کورته د ننوتلو مخکي د کوڅی سر ته مي وکتل چی حسیب لا ولاړ وو ترڅو زه کورته ننوځم. شاوخوا می وکتل او په تلوار می حسیب ته لاس وخوځه ویی چی هغه هم په خندا راوکتل او

سترګه یی ووهل چی زه په خندا کورته ننوتلم.کورته په ننوتلو یو دم حیرت زده شوم! د میلمه خاني مخکی بیحده زیات د سرپانو بوټونه وه! لکه چی میلمانه مو درلود! او د برنډی خواته هم د ښځو او ماشومانو چپلي او بوټونه ښکاره کیدل! لکه چي دا کوڅه کي ولاړ موټران هم زموږ د میلمه نو وه نه د انجنیر آغا د خسر ګنی؟ په همغه حیرت او تعجب کورته ننوتلم، همدا چی د د هلیز دروازه می خلاصه کړه د لس پنځلس ښځو سره مخامخ شوم چی دهلیز کی ناستي ویی؟ زما په راتګ تولو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته راوکتل چې ادی په تلوار رامخکی شوه او ویې ویل:

ادی- دا هم زما لورکی هوسی جانه.

په حیرت مې ادی ته وکتل چې ادی زما د لاس څخه زما د فراغت سند پداسې شان واخیست چې یو نظر یې لا ورته ونکړو چې دا نو څه شئ دی؟ او بیا یې زه لږ د هغه ښځو خواته تیله وهلم او ویې ویل:

ادی- ورځه د میلمه نو سره ستړی مشی وکړه.

د ادی په خبره په ګنګس انداز د هغه ښځو خواته د ستړی مشي لپاره یو څو ګامه نږدې شوم چې ټول زما مخ ته پاسیدل! د هغوی پدی کار یو دم هک حیرانه شوم چې اوس اول د چا سره ستړی مشي وکړم؟ چې ښه وو د هغه ښځو په مینځ کي یو د عمر څخه زیات ښځی زه خپل خواته کش کړم او زما د مخ ښکله ولو په حال یې ادی ته وویل:

-موږ تاته میلمانه معلومیږو ګل بی بی؟(د ادی نوم ګل بی بی وو)

ښځي دا خبره ادی ته وکړل چې ادی هم یو څو الفاظ چې" وی خدای دی نکوی " تاسو خپل کور دی "او داسې نور خبری وکړل خو هغه ښځی دوه سترګي ماته نیولي وه او د پښو د نوک څخه نیولي د سر تر ویښته پوری په زبر او زیر یې راکتل او د ادی خبرو ته یې هیس جواب ورنکړو، زما د ښه اسکن کولو وروسته یې اجازه راکړل چې د نور ښځو او انجونو سره هم ستړی مشي وکړم. په پنځه دقو کي مې د لس عجیبه ښځو سره ستړی مشی وکړل! هغه هم پداسې حال کی چې یوه مې لا نه پیژندل؟!

- د ستړی مشی وروسته هغه د عمر څخه زیاتي ښځی خپل څنګ ته کینولم! او ما تازه لږ وقت وکړو ترڅو په کوم ماحول کي چې بنده پاتی یم د هغه په اړه لږ تحلیل او تفقیق وکړم !ټول راغلي ښځو له یو سره بخمل اوړده،اوږده کمیسونه اغوستی وه! او د ټول سترګی دری منه په رانجو توری او لاسونه یې بیحده په نکریزو سره کړی وه داسې لکه چې کوم واده ته روان ویې؟ بغیر د همدی یو داني څخه چې د عمر څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ښخه لوی معلوميده نور ټول ځواني وه !او د حق ښخه تيره نشم ټول د يو سره ښايست درلودا! عجيبه وه چې يو هم پکی بدرنګه نه وه! حتا دا بوډی لا به ښهره کی د ښايست نښانی درلود، زه لا د هغوی د کتلو په حال کی وم چې همغه د عمر پخي ښځی چې زه يي خپل و ښنګ ته کينه ولی وم او په دواړه لاسونو يی دوه غټ، غټ د طلاو بنګړی او دوه غټی د طلاو ګوتمی وه په يو بل شانتی لهجه چې زه وروسته پو هه شوم کندهاری لهجه ده ويی ويل: ماشاالله نظره دی نکم شه خو يی؟

د هغه ښځی په خبره مي په کراره غږ وويل: شکر د خدای فضل دی تاسو ښه ياست پخير راغلی؟

نه پو هيدم چې سوک دی؟ او د کوم ځای راغلی؟ خو ادب حکم کو ورسره سم رفتار وکړم. زما په خبرو د هغي ښهره د خوشحالی ښخه و پړقيده او په خلاصه خوله د خندا ښخه يی وويل :اشه شکر چې شه يی. وه موژم پخير خيرت راغلو.

د هغه بوډی په خبره مي يواځی يو شکر چې پخير راغلی وويل او ادی خواته می وکتل، بد احساس می درلود د دومره خلکو د نظر لاندی اوسيدل، نه پو هيږم ولی زړه مي بی کراری شروع کړل او د دی ښځو په خوش اخلاقی او رفتار نور هم زما زړه بی قراره کيدو، اخيره خپل حجاب باسل می بهانه کړل او په تلوار خپل کوټی ته ننوتلم. همدا چې راغلم يو راحته نفس واخلم چې په کوټه کی می يو شيږ کلنه ماشومه جنی وليده چې زما کوټه کی موختی وه او کرار،کرار يي زما ښيزونه اړول راړول. هغي زما راتګ ته بيخی فکر نشو !په همدی خاطر په کراره می ورته وويل: بی اجازه د کوم کس شيانو ته سوک لاس نه وهي ځکه ښه کار ندی.

زما په غږ هغه ماشومي جني اوږی وپريدی او په ويری مخ زما خواته راوګرځه ويی. ځو ثاني د هغه بوډی ښځی پشان په زبر او زير راوکتل او بيا په خوشحالی زما خواته راغله او ويی ويل: ته زما د کاکا ښزه يی؟

د هغي پدی خبره مي رنګ يو دم وپريدی او هک پک حيرانه شومه او په سل زحمت می وويل :ستا کاکا سوک دی؟

ماشومه- زما کاکا.. جهان کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ځله مې دا نوم د ژبې لاندې زمزمه کړو "جهان جهان "ټول حافظه کې مې دا نوم نه وو اوریدلی؟ په تروش تندی مې وویل: نه ته ضرور غلطه شوی یې.
ماشومه- یا زه نه یم غلطه سوی ماته جهان کاکا وویل کابل ته ځو او تاته د کاکا ښزه راوړو..

د هغه ماشومې پدې خبره نور هم غوسه مې راغله اوس پوه شوم چې دا میلمانه سوک دي او ولې دومره زما سره خوش اخلاقه وه؟ پدې فکر چې د حسیب ښځه بغیر زما د غوښتلو لیاره بل سوک دی کورته ته راغلي د وحشت او ویری ښخه مې ټول وجود ولړزیده هغه ماشومه انجلي مې د لاس ښخه ونیول او د کوټې ښخه مې په زوره وباسل او خپل غږ مې یو څه پورته کړو تر ځو دهلیز کې ناستي ښځې هم واوری او ومې ویل: ته ضرور غلطه شوی یې ګرانی زه ستا د کاکا ښځه نه یم او نه هم کیږم..

دا خبره مې وکړل او د کوټې دروازه مې کلکه بنده کړه، پوهیدم کار مې یو دم غلط او د ادب ښخه لرې وو، خو هیس مې ځان نشو کنټرول کولی حسیب او د هغه خندا د هغه خبری مې مخ ته پورته ښکته کیدل او فکر مې کوی د دی راغلو خلکو سره سم رفتار کول د حسیب او د هغه د مینې سره د خیانت کولو په معنا ده. پدی فکر مې یو ځو اوښکې د سترګو ښخه توی شول چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او ادی پداسی حال کې چې دروازه ځان پسې بنده ول په غوسه ناکه لهجه وویل:

ادی- وی.. دانو ښنګه خبره وه چې تا وکړل؟ په شرمو دی بی بی حاجی ته وشرمه ولم.

د ادی د خبرو په جواب کې مې هیس ونه ویل او خپل د حجاب په باسلو شوم ترڅو د ادی فکر زما اوښکو ته نشي.
ادی- تاته وایم بی شرمي دا نو ښنګه خبره وه هاا؟

صبر مې خلاص شو او مخ مې د ادی خواته راوګرځه ویې او په ژړا مې ورته وویل: دا زما ژوند دی ادی دا کوم ننداړتون ندی چې هر یو راځی ما ګوری او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه ويی می او زما د اخیستو قیمت ټاکي، زه کوم شئ او جنس نه یم چی زر نفره دی هره ورځ زما د خوښه ولو لپاره کورته راشی. او خپل نظرات زما په اړه ووایی.

ادی- وی توبه سوک راغلی؟ چا دربانادی قیمت ټاکلی؟ چا درته څه ویلی؟ دا د خدای او د رسول لاره ده پیغله جنې چی کور کي ویی مرکی او غوښتونکي کور ته ځی راځی دی کی نه شرم دی او نه هم بد کار دی.

-زه يي نغواړم زما نه خوښیږی سوک دی زما د غوښتلو لپاره راشی، زه داسی ژوند نغواړم ادی،(په ژړا می وویل) نن زما د فراغت ورځ وه هیڅوک زما فراغت ته نه واست راغلی نه تاسو نه بابا نه آسما هیڅوک،تک تنها یواځی د هغه ټولو خلکو مینځ کی ولاړه وم.

- او اوس د دی لځایه چي یو تشویق، یو خبره، یو تش مبارکي راکړی .زما د رارسیدو مخکي مو شل کسان په کور کی کینه ولی چی زما د راتلو مخکی ما وربانادی خرڅه کړی،

زه دومره ستاسو په غاړه کی ولیدلی یم؟ زه دومره بد جنی یم؟ چی تاسو ما خپل د نظرو څخه ورکه کوی؟ او هر سوک چی د دی کور دروازه ټکوی تاسو ورته زما ده ورکولو قول ورکوی؟

ادی خپل شونډه کلکه وچیچل او د حیرت څخه يي خپل یو لاس د بل لاس پر شا کلک ووهی او په همغه حیرانه لهجه يي وویل: دا ته څه وایی؟ دا نن پر تا څه شوی؟ ولی داسی ګډه وډه لګیا یی؟ چا ته خرڅه کړی یی؟ چا ستا د ورکولو قول ورکړی؟ دا څه اپلاتي لګیا یی؟ اول ځل خو ندی چی تاته مرکه راځی دا هم د هغه نورو پشان دا کارونه څه معنا لری؟ دا ژړا څه معنا لری؟

حجاب باسل می پریخودل او همغلته کینستم او ژړا ته می شروع ورکړه، نه پوهیږم ولی می هیس کنټرول خپل په کارونو، خبرو او رفتار باندی نه وو، زړه می بی کراره درزیدي او اوښکی مي بی واره بهیدی همدغه لحظه او ثانیه کي مي یواځی حسیب او د هغه د محبت څخه ډک خبری غوښتل، نور می هیس نه غوښتل هیس. زما په داسی ساندو او ژړاو باندی ادی په ورختای زما خواته راغله او زما اندی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینستل او زه يي خپل په غیږ کي ونیولم تر څو کراره می کړی، خو زما زړه هیس آرمتیا نه درلود او لکه یو چا چي خپل یو عزیز او ګران کس له لاسه ورکړی ویی داسی مي په سوز باندی ژړل.

ادی- مه ژاړه نور قربان دی شمه، زما ښایسته لورکي ته رښتیا وایی حق ستا سره دی مور باید ستا فراغت ته راغلي وایی ته مو باید تشویق کړی وایی، خو مور بی سواده خلک یو پدی خبرو مو سر نه خلاصیږی په دی کارو نه پوهیږو تا به راته ویلی وایی چی ادی راځه نن زما فراغت دی، تا به زه پوهه کړی وایی تا به راته ویلی وایی..

ادی خبری کول او ما ورته ژړل نه می ورته مخامخ ویلو شو چی زما مشکل زما په فراغت کي ستاسو د راتلو نه دی،زما مشکل میلمه خانه کی ناست هغه کسان وه چی زما د غوښتلو لپاره راغلی وه، زما مشکل د زړه مشکل وو زما مشکل مینه وه! هو زما ټول ستونزه او ژړا اوس یواځی د حسیب سره د میني له وجه وه زه ویریدلی وم زما ژړا د ویری او وحشت وه. زه ویریدلي وم چی د حسیب څخه جلا نشم زه د جدای او د هغه دومره آرمانو د خاوری کیدو څخه ویریدلي وم او ژړل می.

ادی یو څه خبری او نصیحت راته وکو او زه هم په ظاهر کراره شوم، او ژړا مي بنده کړه ادی غوښتل چی زه سم جوړه کالي واچوم او آرایش کړی د هغه راغلو کسانو مخکي لکه نانځکی پورته ښکته شم، که جواب می" نه "هم اوسیږی ادی غوښتل زه د میلمه ادب او احترام پر ځای کړم خو زما خراب حالت او زه ما کلک انکار او" نه "باندی ایی نور ټینګار ونکړو او خپله لاړه ترڅو مهمان نوازی رسم پر ځای کړی.

د ادی د تلو وروسته زړه می غوښتل حسیب ته زنګ ووهم او ټوله خبره ورته وکړم. ترڅو سبا هغه خپل مور زموږ کورته راواستوی،خو عقل می د زنګ وهلو څخه منع کولم او ویل به یی چی تر سبا صبر وکړم تر څو اول دا کسانو ته د" نه " جواب ورکړم او پخیر یره یي د دی کور څخه رخصت کړم بیا د هغه څخه وروسته حسیب ته خبر ورکړم ترڅو خپل کورني راواستوی. بدی فکرونو مي ځانته دلداری ورکړل او خپل پر ځای پریوتم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو همدا چي سر مي پر بالښت ولګېده لکه چي د ژړا پیچکاری زما بدن کي تزریق کړی ویی، داسی مي اوښکي رواني شوی، د حسیب یو،یو خبره او یو،یو کار مي په ذهن کي ګرځیدی د هغه خندا، د هغه الفاظ د هغه ټوکي د هغه د نن کار چي زه یي تر کوره سنګه را ورسه ولم د تلو څخه مخکي هغه په شیطنت سترګه وهل او دا ټول خبری زما د سترګو وړاندی پورته ښکته کیدل او زما ژړا به یي لا پسی زیاته ول.

نه پوهیږم څو ساعته به همداسی تیر شوی وه چي د ډیر غمه او د استرس له لاسه خوب راباندی غالبه شوی وو او ویده شوی وم، کله چي مي سترګي خلاصی کړی کوټه تکه تور شپه وه او خاموشه خاموشي وه، ساعت راته نه معلومیدي خو ګمان می کوی شپه ډیره تیره شوی او شاید دوه دری بجو شاخوا به وه،د کړکی څخه د

باندی حویلی خوا څخه لږ رڼا کوټی ته راتلل او یو څه د کوټی فضا یي د پوره خاموشي څخه ایستلي وه. څو ثاني بی حرکته مي هغه توری شپی ته سترګی ونیول او د نن ورځي کارونه مي د ذهن څخه تیر کړل چي بیا مي په زړه بوج شو او د څو دقو لپاره خپل په ځای کی په آرامه مي لځان سره وژړل، ښه چي زړه می سپک شو تازه مي حسیب ته فکر شو، هغه به ضرور راته مسج کړی ویی زنګ به یی وهلی ویی! او په تشویش شوی به یی !

پدی فکرو په تلوار لځایه پاسیدم او د کوټی برق می روښانه کړ، خپل بکسه مي د الماری په سر ولیده موبایل هم هلته وو د بکسي څخه مي موبایل راوخیست دری څلور زنګه د حسیب لخوا راغلي وه، زر مي انترنت خلاص کړو چي د سلو څخه زیات مسجونه په یو سرعت باندی ټنګ، ټنګ په وټساپ کی راته راغله.

- ټول مسجونه بغیر د دوه دانو څخه چي یو یی نیلوفر او بل آسما کړی وو، نور ټول د حسیب مسجونه وه، لا یو مسج می ورڅخه ویلی نه وو چي نوی مسج یی راغي.

حسیب- افرین.
د هغه په افرین پوهه شوم چي خفه دی نو ځکه مي زر ورپسی مسج وکو.
-بخښنه غوارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په مسج حسیب همغه دقه مسج راوستوی: ولی بخښنه؟که زړه دی زما سره یاری او خبری نه غوښتل بیا ولی دی خپل د" نه "جواب واخیستو؟ ولی دی دا څو میاشتي زه داسی خپل پر ځان عادت کړم کله چی زړه دی راسره نه وو؟ ها؟!

د حسیب پدی خبرو می ژړا راغله او د اوښکو څخه په ډکو سترګو می ورته ولیکل: زما خبرو ته غوږ شه دا خبری مه کوه، داسی هیس کومه خبره نشته ته خبر يي نن پرما څه حال تیر شوی؟

حسیب- که ته ما په انسانانو کی وشماری او راته ووایی نو زه به خبر شم، کنه زه خو علم غیب نلرم.

د حسیب خبری شاید د ګیلي او قهر څخه وه خو ما هغه هیڅکله داسی نه وو لیدلی، د هغه خبرو مي حال نور هم خراب کړو او ورته ومي لیکل.
-زما وضعیت ښه ندی.

حسیب یو دوه د پوسخند استیکرونه راوستول او ویی لیکل: ستا وضعیت همیشه خراب دی هر کله چي یو خبره یا یو کار کی ملامته شی، او بل بهانه دی لاس کي ونه اوسیږی نو وضعیت دی خراب وو..

د هغه پدی خبرو می اوښکی په بهیدو شول، باور مي نکوی چی حسیب دی داسی خبری ماته وکړی او ما دی داسی قضاوت کړی بغیر لدی چی زما خبری واوری. ژړا فرصت نه راکوی چی مسج ورته وکړم چی بیا د هغه مسج راغلو.

حسیب- سمده مشکل نشته زه خو ستا لپاره یو ټوکه او سرګرمي یم هر کله چی زړه دی تنګ شو مسج کوه او هر کله چی زړه دی نه وو، خبری مه کوه.اممم نو اوس به لاړشم تر څو هر کله ستا وضعیت ښه شو بیا مسج وکړم خدای پامان.

د حسیب پدی خبرو مي ژړا نور هم زیاته شوه او ورته ومی لیکل: حسیب.
څو ثاني وروسته يي جواب راکړو: هاا څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسیب په" هاا "ویلو هم ژړا می راغله او هم زور یی راکړو چی ما تولہ ورځ دده لپاره ژړلي او دی داسی خبری ماته کوی! بغیر لدی چی زما خبرو ته یوځل غوږ ونیسی هیس جواب می ورنکړو او د وتساپ څخه ووتلم انټرنټ می بند کړو او ژړا ته می شروع ورکړل. پنځه دقی لا تیری شوی نه وه چی د حسیب زنګونه شروع شول ما جواب نه ورکوی او هغه زنګونه نه بنده ول او هی زنګ یی وهو تر دی چی مجبوره شوم او جواب می ورکړو او همدا چی اوکی می کړو

حسیب په خفه لهجه وویل: دا هم ستا کار.. داسی رفتار زما سره کوی کله ناکله فکر کوم مزاحم یم درته.

د ژړا څخه په نیولی غږ می وویل: ته که زه؟ تا یو ځل لا زما خبرو ته غوږ ونه نیو او
زر تهمت دی راباندی ولګول.

حسیب- غږ دی ولی داسی دی؟ ژړلی د دی؟

په غوسی می وویل: په تا یی څه؟

حسیب- سمه ده ربنتیا وایی زه نو سوک یم چی ته راته جواب راکړی؟!

د هغه پدی خبره می په غوسه وویل: ځان څخه ماشوم مه جوړه وه دا ناز او غوسه د جنکیانو سره خوند کوی نه د هلکانو سره.

حسیب- امهمم ربنتیا وایی یواځی تاسو انجوني زړه او احساسات لری موږ هلکانو زړه خو د تیږو څخه جوړ دی کنه؟ !

نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ د حسیب دغه کار بیحده خراب وو کله به یو ځل په ضد شو نو بیا ورته مهمه نده چی ته خفه يې قهر یی مریضه یی، هیس ورته مهم نه ویی او خپل ضد نه خوشی کوی، پوهیدم که دا شانتی خبری ورسره وکړم سل کاله نور هم خپل ضد نه پریږدی په همدی خاطر خپل لهجه می کراره کړل او ورته ومی ویل:

-ستا احساسات ماته ارزښت لری حسیب، خو انسان اول یو ځل پوښتنه کوی چی پرتا څه شوی؟ ولی نه معلومید؟ ولی دی جواب نه راکو؟ نه دا چی راغلی نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ راسره شروع کړی..

زما پدی خبرو حسیب لږ خاموشه شو او د څو ثانیو وروسته يي وويل: څه شوی؟
ولی دی ژړلی؟

کله چي د حسیب مهربانه لهجه می واوریدل نو د نن ټول خبری او کارونه مي یاد ته راغلل او په ګیلو می ورته شروع ورکړل، کوڅه کې د ولاړو موټرانو څخه نیولی د هغه راغلو میلمنو او هغه عجیب غریبه مرکي او بیا زما د ژړا او د ادی سره د خبرو ټوله قیصه می ورته وکړل، زما د خبرو په وقت حسیب یو دم چوپ وو کله چی خبری می خلاصي شوی بیا هم د څو دقو لپاره د هغه هیس غږ رانغلو نو ځکه مي ورپسی ناری کړل.

-حسیب ولاړی؟
زما په ناری کول د هغه طرف څخه د نفس اخیستو غږ راغلو او دهغه څخه وروسته د حسیب نیولي غږ چی ویی ویل: همدلته یم آورم.
-نو ولی خبری نکوی؟
حسیب- څه ووایم؟

د دی لفظ هیس تمه می نه درلود، فکر می کوو چی حسیب به په غوسه شي او هغه راغلي مرکو خلکو ته بد رد ووایی، په اصل کی منتظره وم چی حسیب ووایی" بد یی کړی سوک چی ستا غوښتلو ته زما څخه بغیر درغلی زه سبا مور می دراستوم " شاید لویه خبره وه خو ما د حسیب څخه د همدی خبرو تمه او انتظار وو نه دا چی ووایی " څه ووایم؟ " چوپه وم الفاظ می نه درلود د بیان لپاره او حسیب هم هیس نه ویل د څو دقو خاموشی وروسته حسیب په نیولی غږ وویل:

- حسیب -ما نن خپل مور ته ستا خبره وکړل.

په حیرت می وویل: څه دی ورته وویل؟ څنګه زما خبره دی ورته وکړل؟
حسیب یو غټ نفس واخیستو او ویی ویل: همغه ورځ چي تا ماته" هو "وویل ما همغه ورځ خپل مور ته وویل" :چی موری زه خپل په خوښه ښځه کوم "او مور می هم په خندا زما خبره ومنل او ما هم فکر وکو چی د رښتیا یی منلي نن می ورته ستا په اړه وویل چی داسی جنۍ باندی مین یم او تاسو دا څو ورځو کی ورشي د هغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتلو لپاره د هغې کورته.(د خبرې پدې ځای کې حسیب خاموشه شو چې ما
پداسې حال کې چې لاس او پښې مې د ډېر استرس له لاسه ریږدیدل او خپل په غږ
مې لا کنټرول نه وو په لړزانده غږ وویل:

-بنه ستا مور څه وویل؟
حسیب جواب رانکو چې بیا مې وربانډې غږ کړو، زما د ناری وهلو وروسته حسیب
په غمناکه لهجه وویل: بدې خبرې وکړل تاته يې بد رد وویل مور مې ویل کوم جنې
چې یو هلک په نیمه شپه خپل کورته غواړې هغه سمه جنۍ نده. ویل يې ضرور
داسي ډېر هلکان يې په نیمه شپه دعوت کړیـ..

په نیولي غږ مي د هغه خبره پرې کړل او ومې ویل: ته څه فکر کوې؟
حسیب- د څه په اړه؟
-زما په اړه؟ ستا نظر څه دی؟
حسیب- زه هیس فکر نکوم.
په ژړغونی غږ مې وویل: هیس فکر نکوې؟
حسیب- زما مطلب نه د چا خبره تایید کوم او نه هم رد کوم.
په ژړا مې ورته وویل: مطلب خپل د مور خبره منې؟
حسیب -زه وایم نه د چا خبره منم او نه هم رد کوم.
-دا خبره دی زه بل شانتي مطلب اخلم!؟
حسیب- هغه نو ستا کار دی چي څنګه مطلب اخلي خو زما خبره همغه وه چې ومې
ویل.
د اخیرې ځل لپاره مي ورته ناری کړل ن پوهیږم ولې؟ شاید امید مې درلود خپل
خبری واخلي؟
-حسیب!
حسیب- ها؟ کور هوسی دا خبریـ..

د هغه په" ها "ویلو مي موبایل د لاس څخه و غورځیدی او نور مې وا نه وریدل چې
حسیب څه ویل غوښتل؟ په مغزو کې مي دا څو لفظه کرځیدل راګرځیدل" مور مې
ویل کوم جنې چې یو هلک په نیمه شپه خپل کورته غواړې هغه سمه جنۍ نده. ویل
يي ضرور داسي ډېر هلکان يي په نیمه شپه دعوت کړیـ"..زه وایم نه د چا خبره منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه هم رد کوم"...

د سترګو څخه مي اوښکی په بهیدو وه اول کراره می ژړل خو ناساپه ژړا مي په ساندو بدله شوه، د حسیب غږ می آوریدی چي د موبایل له شا څخه یي ماته ناری وهل خو زړه می دومره درد کړی وو چی حاضره نه وم د هغه غږ ته" ها "ووایم جان خو لری .موبایل می بند کړو او بیخی مي خاموشه کړو،

باور می نکیدی چی زما په اړه دی په یو کور کي هغه هم د هر چا کور نه د حسیب په کور کي او دهغه مور دی زما په اړه داسی خبری کړی ویی؟! ګنګسه ناسته وم په ځای کی او اوښکی وه چی د وچ کیدو او خاموشه کیدو نوم یي نه اخیستو، د ټول څخه زور د حسیب خبری راکړو چی ویی ویل " نه د چا خبره منم نه هم رد کوم " ماته د حسیب الفاظ د هغه د مور نه بلکي د هغه د زړه الفاظ معلوم شول! تراوسه مو فکر شوي کله ناکله زموږ ملګری او دوستان خپل د زړه خبری په یو بل چا په نوم پسی تړی او خپل فکر او ذهنیت موږ ته د بل چا په نوم او آدرس بیانه ویی! ما نن د حسیب په خبر همدغه احساس درلود.

احساس مي کوي یو عمر په اشتباه لاری روانه وم! بد احساس مي درلود او زړه مي هغه کس غوښتی کوم کس چی د همدی بد احساس سبب او دلیل وو، زړه می بیا هم حسیب غوښتي. باور مي نکیدو چي د څو ساعتو په موده کیدی زما ټول ژوند امیدونه، آرمانونه،او هیلي راته برباد شوی او خاوری شوی ویی!؟ خپل په ځای کی ګنګسه ناساته وم هوا کرار، کرار په روښانه کیدو وه د سهار آذنونه مي هم یو دوه دری داني تر غوږ شول. سترګي مي د حویلي په دروازه ولګیدي او د هغه شپي خبری او کارونه مي یاد ته راغله، هر څومره وقت چي تیریدو هغومره خپل په اشتباه او

غلطي مي باور کیدو، حسیب ملامت نه وو چی داسی خبری راته وکړی! ټوله ملامته زه وم ما نه باید ورته دروازه خلاصه کړی وای هغه شپه، ما نه باید ټوله شپه په ولاړو پښو د دروازی مخکي د هغه سره مجلس کړی وایی، ما نه باید د خدای پامانی په وقت هغه ته اجازه ورکړی وایي چی ما ښکل کړی؟! پدی فکر مي خپل شونډه کلکه وچیچل او بیا مي اوښکو پر مخ خپل لاره ونیول، ما نه باید د هغه هر خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

منلې وايي ما نه باید هغه ته حق ورکړی وایی چې خپل د حد څخه واوړی خو زړه مي وویل هغه حسیب وو؟ هغه خو ناشنا کس نه وو! هغه خو زما د یو، یو مشکلاتو او خبرو څخه خبردار وو؟ هغه خو زما هم راز او هم سفر وو؟ خپله هم نه پوهیدم چي څه چل رابانډی شوی، ما د نیکمرغي او خپل د زړه د خوشحاله کیدو لپاره حسیب ته پناه وړی وه او نن هغه راته تول امیدونه خاوری کړل .

پاسیدم اودس می وکړو او په لمانځه و دریدم ټول لمونځ مي په ژړا وکو او اخیره د سجدی په حالت مي خدای ته خپل د زړه ګیلي وکړل تر څو هغه ماته لاره وښایی او هغه مي هدایت کړی چې بهترینه لاره خودونکي او هدایت کونکي ذات دی.

- سهار نه نور پوهنتون وو چي د هغه په بهانه حسیب ووینم او نه هم د هغه د ماښام په خبرو زړه مي کیدو چي موبایل راوخلم او وګورم چي څه یی راته ویلی؟ په خفه انداز پداسی حال کي چي د ډیر اوښکو له لاسه مي سترګي دری منه پرسیدلي وه د سبا ناری لپاره د ادی په ډیر ټینګار دسترخوان ته ناسته وم، او په زوره مي یو څو ګولي ډوډی وخوړل همدا چي غوښتل مي لځایه پاسیږم بابا پداسی حال کي چي روښانه تلویزیون ته یي سترګي نیولی وه ماته وویل:

بابا- کینه ستا سره لږ خبری لرم.
د بابا پدی خبره مي ټول وجود لړزه واخیستو او د ادی خواته مي وکتل چی ادی هم ځان ناګمانه واچو او د آشپزخاني خواته ولاړه تر څو ما او بابا یواځی پریږدی، د ادی په تلو نور هم وویریدم او په همغه ویری او وحشت بیرته خپل په ځای کینستلم چی بابا د تلویزیون څخه نظر واخیست او مخامخ یي ماته راوکتل.

بابا- تا پرون خپل مور ته څه ویلی وه؟
د بابا پدی خبره مي د ویری څخه لاړی تیری کړل او په کراره غږ می وویل: هغ.. هغه هیس.
بابا- هیس؟ خو ما نور خبری واوریدل؟
هیس جواب می ورنکو چي بابا بیا وویل: ما تراوسه ستا کوم خبره رد کړی؟ ستا کوم غوښتنه مي پوره کړی نده؟ ستاسره په حق کي مي کومه زیاتي کړی؟ آیا ستا په نظر زه یو جاهل او سر زوری پلار ښکارم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بابا پدی خبرو می اوښکی په سترګو کي ډنډی شوی او د" نه "په توګه مي سر ورته و خوځه ویی چی بابا بیا وویل: نو بیا ولی دی په ځان غم نیولی؟ خفه يي چی مور ولي پرون ستا فراغت ته رانغلو؟ پدی خاطر داسی پریشانه او غوسه یی؟

بیا ما هیس ونه ویل او یواځی مي اوښکی توی کړل چی بابا په مینه ناکه لهجه وویل: ته زما د سترګو تور يي ته زما د کور ړنا يي ما ستا د فراغت لپاره ډالي لا اخیستي وه ادی دی خبره نه وه خو زه خبر وم در روان وم پوهنتون ته دی چی ناساپه په لاره کي خان صیب زنګ وکړو او ویي ویل چی مور ستا د کور مخکي یو راشه.(بابا یو لوی نفس واخیستو او بیا یی په کراره وویل: دا چي زما او خپل د مور

ښځه خفه اوسیږی او جنګ زموږ سره وکړی زه دی خبرو او کارو کي کوم مشکل نلرم، خو ته ماشالله خپله دومره لویه شوی يي چي پوه شي د میلمه مخکي داسی خبری او داسی رفتار ستا تر شخصیته ندی. تا به خپل خفګان غوسه په کراره یو بل وقت چي سوک نه وه زما او خپل د مور ښځه باسلي وایی نه دا چی د میلمنو هغه هم داسی میلمانه چی ستا غوښتونکي او زما قریب ملګری وه تا داسی خپل غږ پورته کړو، او زه دی ورته شرمنده کړم ستا ښځه می هیس داسی تمه نه وه.

د بابا پدی خبرو مي ژړا نور هم زیاته شوه، خدایه ما ښځګه داسی کار وکو؟ که بابا خبر شی زه په پوهنتون کی د یو هلک سره جوړه وم او هغه هلک ته مي په نیمه شپه کی د کور دروازه خلاصه کړی او ورسره می ګپ شپ لګولی حتا هغه خبری چی بیان کولي اوس ماته شرم معلومیږی خو ما د حسیب سره کړی وه! اوس مي عقل سر ته راغلو او هغه د میني او عاشقي پیری می د سر ښځه والتو او دی خبرو ته مي فکر شو چی زه هوسی محمدی ما چی ځانته خوبونه او آرمانونه درلود ښځګه د حسیب پشان هلک په خبرو دومره ژر ختا وتم؟ !او خپل ټول عزت او آبرو می د هغه په لاس ورکړه؟

زما په ژړا د بابا زړه راباندی وسوځیدو او زما د کرار کیدو کوښښ يي شروع کړو د بابا په نرمه او مینه ناکه لهجه نور می هم ژړا زیات شوه، زما بیچاره پلار چي فکر يي کوو زه د فراغت لپاره خفه یم او زما د دلداری کوښښ کوی ندی خبر ما څه کارونه چی ندی کړی؟! خپل په کارونو دومره پښیمانه وم چی مخامخ د بابا سترګو ته د کتلو جرئت می نه درلود. خو د بابا خبری یو دم هک حیرانه کړم او به خلاصه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې ورته وکتل.

بابا- بس دی نور په ژړا دی ځان څخه څه جوړه کړی یوځل خپل حال ته وګوره؟(بیایی په شیطنت وویل:)دومره لویه خبره هم نه وه چي تا دومره غم پر ځان نیولی ستا د چغو غږ چي تر میلمه خاني راغلو خان صیب ویل لکه چي جنی ژر واده غواړی غږ یي پورته شو...

بابا دا خبره وکړل او په خندا شو چی ما د شرم او حیرت څخه سترګی لاندی ونیول چی د بابا د خندا په غږ ادی د آشپزخاني څخه دهلیز ته راغله او په تروش تندی وویل: هو نو کله چي د یو پیغلي غږ د هغي د مرکه غوښتونکو په مخ کي پورته کیږی همدا به یی انجام وی. ماته هم بی بی حاجی ویل لکه چی لور دی خوښه نده؟

بابا- د ښځو خبری پریږده هغوی هر څه وایی.
ادی- همدغه خبری او کارونه ورته سبا ورځ پیغور پاتی کیږی، ماشومه خو نده چي پدی خبرو پوهه نشی.

د شرم او خجالت څخه مي سر ښکته اچولی وو او په زړه او احساساتو می یو خدای خبر وو چی پر ما به څه تیریدل.

بابا- اوس یو خبره وه یو ماشومتوب وو لاړی تیر شو ته نور خبره مه کشوه ښځی. ادی په ژړغونی غږ وویل: کاش دا مرکه هم د نور پشان وایی چي ویلی می وایی پروا نکوی، دا خو د دی د ژوند مثله ده سبا ورځ که ورته پیغور ورکړی که ورته بی شرمه بی حیای ووای که ورتـ..

- ما په خلاصه خوله د ادی خبرو ته غوږ نیولی وو، او دا خبره می ذهن تاویده راتاویده" کاش دا مرکه هم د نور پشان وایی چي ویلی می وایی پروا نکوی "یعنی څه؟ یعنی دا مرکه د نور پشان نه وه؟ بابا د ادی خبره پری کړل او په غوسه ناکه لهجه یي وویل:

بابا- زه مړ یم چی زما لور ته سوک داسی پیغور ورکوی؟ یو خبره وه تیره شوه هر جني داسی کار کولی شی خیر نور جنکیاني خپل په مرکي ژاړی دی چیغی کړل.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا دا خبره وکړل او په خندا شو او ما هک حیران یو ځل ادی ته کتل بیا بابا ته د دوی د خبرو څخه ما یو مطلب اخیستو او هغه دا چي دوی پدی راغلی مرکي خوښ دی! پدی خبره مي سترګي د اوښکو ډکی شوی او یو نوم مي زړه کی تاو شو حسیب!

ادی په نیولی غږ وویل: سړیه هوسۍ د هغوی د کور نده !
بابا- پوی نشوم څنګه د هغوی د کور نده؟
ادی- ته خپل لور ته وګوره د دی نازو او فرمایشو او ژوند ته وګوره بیا د خان صیب هغه لوی کور کارونه او کلي خلکو ته وګوره.

بابا په خندا وویل: ته فکر کوی ما دی خبرو ته فکر ندی کړی؟ ما اول ورته شرطونه کیخودل ما ویل زما د لور لپاره باید د فرهاد پشان غر وکینی کنه لور نه ورکوم

بابا او ادی خبری کول خندل یی شرطونه او د کور واده په اړه خبری کول او ما!یواځی هغوی ته کتل هیس می د ویلو لپاره نه درلود، زما فکر او ذهن کي یواځی حسیبب وو! زه منم چی د حسیب سره زما کار او خبری اشتباه او غلطی وه خو ما دهغه سره د زړه څخه مینه درلودل او اوس هم حاضره یم د هغه په بخښنی غوښتو هغه وبخښم! هیڅکله به می د هغه د پرون شپې خبری له ذهنه ونه وځی خو بیا هم حسیب سره زما د زړه اړیکه وه نه یو د نفری یا د څو وقتو لپاره ما د حسیب سره خپل راتلونکي پلان کړی وو خو اوس د بابا او ادی خبرو زه په دوه لارو د عشق او عزت کی بنده پاتی کړی وم.

بغیر د کوم خبری کولو لځایه پاسیدم او خپل کوتی ته مي پناه یوړل، دروازه مي بنده کړه او هملته سر په زنګانه و ژړا ته کینستلم. تر ډیره می لځان سره وژړل او فکرونه می وکړل خو حسیب می هیس شانتی خپل د مغزو څخه نشو ویستلی اخیره د موبایل خواته ولاړم او روښانه می کړو چی د زنګونو او مسجونو سیلاب راغلو اخری مسج د حسیب د څو دقو مخکی وو چی لیکلی وه .

د جهان په مخ به نه وي، هسې تا غوندې دلبره.
پری رویه،عنبر بویه،سنبل مویه، سمن بره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغذاره،زلفې ماره، شهسواره، خوش رفتاره.
باده نوشه، مې فروشه،قصب پوشه، مو کمره.

دلنوازه، سرفرازه،عشوه سازه،لعبت بازه.
خود پسنده،سربلنده،شکر خنده،لب شکره.

طربناکه،ګرېوان چاکه،تل بې باکه، تش تپاکه.
خود ارایه، خود نمایه، خود ستایه،خوش هنره.

غزل خوانه، خوش الحانه، دُر دندانه، لب خندانه
عنبر خاله،پُر خیاله، تل خوشحاله، د زړه غوره.

زما عمره زما نفسه زما ژونده زما ایمانه اغلی محمدی. زما هوسی بخښنه غواړم د پرون شپې لپاره عصبی وم ستا خبرو د کنترول ښخه بهر کړم ای لیونی تخو پوهیږی چی زه ستا سره ځومره مینه لرم، او کله چی جواب رانکړی لیونی کیږم بیا هر اپلاتی چی می په خوله راشی وایم، وبخښه زما هیس مطلب نه وو خپل د خبرو ښخه، ته زما جیګر یی زما نفس یی زما ښځه یی زه ستا په اړه هیڅکله بد فکر نکوم ګرانی.

ربه داسي لیونی شوم
په یو خیال باندی مئین شوم
زه ډوبیږم سمندر کی
په یو لعل باندی مئین.

حسیب- په یو هوسی مئین یم په لیوني مین یم..زما اغلی محمدی راغلی مسج راته وکړه ګرانی شه وخت خدای پامان.

د حسیب د مسجو په لیدو مي ژړا نور هم زیات شوه او طاقت می ونشو او ورپسی مسج می وکړو، مسج کي می یواځی "لیکلی وو بس نور هیس اضافه خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مي نه وه کړی د مسج د تلو څخه شايد يو دقه لاتيره شوی نه وه چي حسيب مستقيم زنګ راپسی ووهي خپل اوښکی می پاک کړل او جواب می ورکو.

حسيب- جــان حسيب ښه يی؟ د ماښام نه تراوسه خو دی زه مړ کړم ولی دی زما مسجو او زنګو ته جواب نه راکو؟

هيس می ونه ويل يواځی د هغه پدی دومره مينه ناکه غږ ژړا راغلی وه، زه د دی غږ او د دی غږ د صاحب څخه بغير څنګه ژوند وکړم؟ پدی فکر می ژړا زياته شوه چی حسيب په تشويش وويل: ولی ژاړی څه شوی خيرت دی؟ هوسی تاته وايم جواب راکړه.

د حسيب د ټولو خبرو او نارو يواځی يو جواب مي ورکو: حسيب بابا په راغلي مرکي راضي دی يو کار وکړه.
حسيب- قربان دی له ويری شم زما نفس! ته هيس د دی موضوع په اړه فکر مه کوه، زه لاتراوسه ژوندی يم اول خو پلار دی راضي کوم که ونشو تخته وم دی خو نه پريږدم د بل چا شي پوه شوی!؟

-د تيختي خبره ماته مه کوه ځکه حاضره يم مړه شم خو دا بدنامي خپل کورني ته پرينږدم. (بيا مي په خواهش منده لهجه وويل: حسيب خير دی دواړه کورني راضی کړه هم زما ده هم خپل ده.

- حسيب -قربان دی شم ته بی فکره اوسه، ما خپل د کورنی د راضي کولو چاره زده،ته يواځی يو کار ماته وکړه؟
-څه کار؟
حسيب- يواځيرماته دوه ورځی فرصت راکړه او دا مرکه دی شاته کړه، ترڅو زه خپل کورنی راضی کړم چی ستا د غوښتلو لپاره ستاسو کورته درشي.
-دوه ورځی؟ نه پوهيږم کولی شم کنه؟
حسيب- خپل ټول کوښښ دی وکړه هوسی! دا زموږ د مينی او راتلونکی خبره ده نو که زما په خاطر فکر نکوی د دی ميني او عاشقی په خاطر دوه ورځی ماته فرصت راکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سمده خو کوښښ کوه حسیب زه بیحده ویریږم.
حسیب- حسیب دی ستا ښخه قربان شی ولی ویریږی؟ زه درسره یم او کله چی زه ستا سره یم د هیس شي ښخه مه ویریږه پوه شویی د هیس شی ښخه
-اهوم.

***

په کوټه کی یواځی ناسته وم او د حسیب د زنګ او مسج په تمه وم، نن د هغه د ویل شوی مودی دویمه او اخری ورځ وه، پدی دوه ورځو کي په سلهاو بهانو می د بابا او ادی خبری د غوږ ښخه تیری کړی وه، او هیس جواب می هغوی ته نه وو ورکړی، نن هم خاله په ګیلي راغلی وه البته په ګیلو،ګیلو کی دری منه طعنی هم راکړل او ټول طعنی هم د یو کس په اړه وه، هغه هم داسی کس چي ما دا څو وقته تازه د هغه په نمم آشنا شوی وم" !جهان "دا نوم مي څو ځله د ځان سره زمزمه کړو

دا نوم مي په دی دوه ورځو کی بیحده زیات پدی کور کی آوریدلی وو، بیحده زیات جهان خان سدوزی د فیروز خان سدوزی زوی یا په بل لقب د خان صیب ګران او عزیز نازولی زوی" !ارباب "په زړه کی مي په مسخره لځان سره وخندل دا همغه اطرافی وو چی ما ته یی ویلی وه ماشومه یی په موټر خط باسی؟ همغه اطرافی چی په اول ځل لیدو یي ما ورښخه بد راغلی وه! خو نن همغه اطرافي زما غوښتنی ته راغلی وو! بغیر لدی چي خپل عمر او زما عمر ته وګوری؟ بغیر لدی چی خپل فرهنګ او زما فرهنګ او اخلاق او خاصیتو ته وګوری؟!

لځان ښخه مي پوښتنه وکړل عمر یي ښومره وو؟ ادی راته لږ معلومات راکړی وه، د ادی د نن سهار خبری می یاد ته راغلل او ومی خندل، نن ادی مثال راغلی وه دواړه د لور او مور پشان د دی موضوع په اړه خبری وکو، ماته یي د هغه اطرافي تعریف کو، ویل یي "ښه سړی دی ایماندار مومن سړی دی، د سړیانو عمر چي هرښومره زیات وي هغومره ښه ده ".اوس کاش ۸٬۷ کاله د غمر تفاوت وایی !زه د ۲۲ او هغه د ۳۲!؟ پوره یو لسي د عمر تفاوت! دا خو هم خیر د ادی خبره د سړیانو عمر زیات ویي شه خبره دا به هم ومنم، بیا د ده یو ښځه مړه شوی او یو دانه لس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلن زوی هم لری؟ !

مطلب کونډ! د لوی عمر خاوند! بیا هم ادی او بابا دواړه ورباندی دومر خوښ دی چی په کالو کی نه ځایدل؟! د هغه اطرافی په یاد راوړلو می حال خراب کړو او تندی می تروش څو خدایه ته زما سره کمک وکړه ته یو لاره چاره راته جوړه کړه او ما ددی مصیبت څخت وژغوره ته غفور رحیم ذات یی، ته ما خپل په حال مه پریږده ته راته هدایت وکړه او هر څه چی زما په خیر دی هغه راته نازل کړه په همدی دعاګانو کی وم چی د حسیب زنګ راغلو ژر می جواب ورکړو.

-الو حسیب!
حسیب- اممم آورم.
د حسیب پداسی لهجي ټول بدن می د ویری څخه ولړزیدی او په کراره غږ چی خپله مي لا په زحمت آوریدی ومی ویل: څه وشو؟ خیرت خو دی؟
حسیب څو ثانیو لپاره چوپ وو بیایی په کراره غږ وویل: زما سره څومر مینه لری؟ هوسی؟ ته زما لپاره څه کولی شی؟
په لړزانده غږ می وویل: زه ستا سره بیحده او بی اندازه مینه لرم، زه ستا لپاره حاضره یم مرګ ته غاړه کیدم خو..
حسیب- خو څه؟
-هر کار کولی شم درته خو خبره که زما د کورنی عزت او آبرو ته راغله زه د هر څه څخه تیره یم.
حسیب- هر څه څخه؟ مطلب زما د میني څخه هم؟
هیس می ونه ویل چی حسیب بیا وویل: هاا؟ زما د میني څخه هم تیره یی؟
په ژړا می ورته وویل: حسیب تا ماته قول راکړی وو چي هر څه سمه ویی نو دا خبری بیا څه معنا؟ ستا کورنی څه وویل؟

حسیب- زما کورنی اوس پریږده دا راته ووایه چی ته زما د میني لپاره خپل کورني پریخودلو ته تیاره یی کنه؟

نه پوهیدم څه ورته ووایم یواځی می ژړل چی حسیب د لیونیانو پشان بیا وویل: تاته وایم مه ژاړه یواځی راته ووایه زما د میني لپاره خپل کورني پریخودلو ته تیاره یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟

په ژړا مې ورته وویل: حسیب تاته نه رسیدل ماته مرګ دی، خو تاته رسیدل په بد لاری باندی ماته د مرګ څخه لابتره دی، زه خپل غرور او عزت شاید ستا لپاره قربان کړم خو خپل د پلار غرور، عزت او شمله نشم خرابه کولي.. زه یو پښتنه پیغله یم زما څخه د داسی بد نامي امید مه ساتـ..

خبره مي لا خلاصه شوی نه وه چي حسیب یو په بد الفاظ او انداز باندی وویل: ته ماته د عزت او شرافت خبری کوی؟ هاا داسی لګیا يي لکه چي زه دی نه پیژنم!؟ تا که عزت درلود تا به په نیمه شپه ماته دروازه نه خلاصه ول تا به د کوڅی مخکی زما سره خولــ...

- غړونه مې نور د آوریدو توان نه درلود مغزو کي مي بنګهاری وو، د حسیب خبری بار بار په غوږو کي مي تکراریدل"ته ماته د عزت او شرافت خبری کوی؟ هاا داسی لګیا يي لکه چي زه دی نه پیژنم!؟ تا که عزت درلود تا به په نیمه شپه ماته دروازه نه خلاصه ول تا به د کوڅی مخکی زما سره خولــ "...ګنګس وم بار بار مې موبایل صفحی ته کتل فکر مي کو شاید د حسیب لځایه بل چا زنګ وهلی ویی؟ فکر می کوو شاید د هغه په نوم بل یو داسی کارونه کوی ترڅو زما زړه د حسیب څخه تور کړی؟

خو همغه د حسیب نمبر او د هغه غږ وو؟ خو زړه مي نه منل چی دا دی زما هغه مهربانه حسیب ویی؟ چي یو" اوف "يي لا د خولي څخه نه ایستو چي هسي نه زه خفه شم !آیا دا همغه حسیب وو؟ د موبایل له شا څخه په ناورو باندی پر خود شوم موبایل مي غوږ ته نږدی کړو چی د حسیب غږ می وآوریدو.

حسیب- ګوره هوسی ته زما څخه بغیر د بل هیچا نشي کیدلی، پوه شوی کنه؟ که زما نشوی قسم خورم نه پریږدم د بل کس هم شي..دا خبره دی مغزو کی وساته.

حسیب دا خبره وکړل او موبایل يي بند کړو، او زما اوښکي وه چي د دریدو او بندیدو نوم يي نه اخیستو، ما سنګه په یو داسی انسان باور وکړو؟ خدایه دا مینه د کوم ګناه عذاب وو چی تا زما په زړه کي واچول؟ د ویری وحشت او د دی څو ورځو استرس او غم د دی سبب شو چي فشار می یو دم صفر ته ښکته شي، او د دی کرکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جني پلتي او دوه مخي نرۍ ښځه د بې خبرۍ نرۍ ته لاړشم.

په سر درد باندې مي سترګي خلاصي کړې چې د بیحده رڼا له سببه مي ژر بیرته بند کړل، دویم ځل مي چي کوښښ وکړو نو سترګي می د رڼا د لګیدو سره عادت شوی وه. کوم ځای کي چي وم هغه ځای می نه پیژندو؟ لکه چي شفخانه کی وم؟ د یو آشنا غږ په ژړا می هغه خواته وکتل چي ادی مي خپل کټ ته نږدې په چوکي باندې د ژړا په حال ولیده! ادی چي زما خلاصی سترګی ولیده په تلوار د چوکي ښځه پاسیده او زما سر یي کلک خپل په غیږ کي ونیو او ژړا ته یي شروع ورکړل.

د ادی په ژړا ما هم ژړا ته شروع ورکړل چې د کوټی دروازه خلاصه شوه، زما سر د ادی په غیږ کی پټ وو او متوجه نشوم چي سوک کوټی ته راداخل شو! ادی د څو شیبو ژړا وروسته زما ښځه لږ جلا شوه او زما مخ یي څو،څو ځله بې واره ښکل کړو او په ژړا یی راته وویل: په تا څه شوی قربان دی شم؟ ولی یو دم ناساپه خپل کوټه کی غورځیدلی ویی؟

ژړا فرصت نه راکو چي ادی ته جواب ورکړم، بغیر له ژړا الفاظ می د بیان لپاره نه درلود څه می ورته ویلي وایی؟ چي ادی کوم کس باندې چي زه مئینه وم هغه راته ګواښ کړی چې بدنامه کوم دی؟ پدی فکرو می ژړا نور هم زیاته شوه چی یو آشنا خو په عین حال کي ناشنا غږ مي تر غوږ شو چي ادی ته یي وویل: بی بی حاجي مه یي پعذابه ویی ډاکټر ویل خفګان ورته شه ندی.

په حیرت مي د غږ د صاحب پسی وکتل چې سترګي مي په دوه تور سترګو کي بندی شوی، او مغزو مي یو نوم راته تکرار کړو "اطرافی؟ " زما په نظر باندې هغه خپل نظر ښکته کړو او مخامخ ماته یي د کتلو ښځه ډډه وکړل. او بداسی حال کي چي د خبرو مخاطب یي ادی وه ویی ویل: زه ډاکټر ته ناری کوم.

دا خبره یي وکړل او د کوټی ښځه ووتي په حیرت مي ادی ته وکتل چي ادی خپل نظر راښخه واخیستو او په کراره یي وویل: بابا دی سهار خان صیب ته د هو جواب ورکو او نن دوی په لاره وه چي ستا دسمال ویسي چي ته داسی بی هوښه کوټه کی مو پیدا کړی، بابا دی توان نه درلود چي تر شفخانی دی راوړی نو خدای دی جهان زوی ته خیر ورکړی ده راوړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خلاصه خوله د ادی خبرو ته مي غوږ نیولی او نه پوهیدم چی څه چل وشو!؟ ډاکتر راغلو معاینه یي وکړه یو څو خبری وکړل هغه اطرافي په تروش تندی ورته سر وخوځه ویي ادی راباندی حجاب واغوندو او د شفخاني څخه ووتلو، په یو داسی لوکس موټر کی کینستلم چي شاید د پخوا حال می وایی د حیرت او شوق څخه مي پرواز کړی وایی! خو اوس لکه بی روحه جسم د دوی پسی کشیدم هر خوا چی وړم وړپسی روانه وم.

څنګه د شفخاني څخه کور ته ورسیدم پوه نشوم، حتا د هغه راغلو ښځو سره په ستړی مشی د آسما په ژړا په هیس پوه نشوم ګنګسه ولاړه وم، نه پوهیدم دا مخ ښکله ول ولی کیږی؟ دا خوږه،زرق، او ګلونه ولی می غاړه کی اچول کیږی؟ یواځی د یو جني غږ چی بیحده د اطرافی په حهره وه وآوریدو چی په خندا او شیطنت یی وویل: لالا ویل زما شزه مریضه ده خپل په خبرو یی مه پعذابه ویی!

د هغي پدی خبرو ټولو وخندل خو ما ګنګس انداز باندی ورته کتل، چی د هغه ورځ راغلي د عمر پخي ښځي چی اوس پوه شوی وم د اطرافی مور ده ادی ته یی وویل: ولاړسه ارام وکه سبا بل سبا ډیر کارونه لرو باید تکړه و اوسیژی، د جهان خان سدوزی شزه باید چست او چلاکه ویی.

- د هغه ښځی دیو خبری په معنا لا پوهه نشوم! خو ښه وو خبرو یي فایده وکړل آسما د لاس څخه ونیولم او کوټی ته یی ویوړم او دروازه یي بنده کړه، زه لکه بی ساه جسد پشان د کوټی مینځ کی ولاړه وم چی آسما راوګرځیده او غیږ کی ونیولم او ژړا ته یي شروع ورکړه، ما نور نه ژړل نور راسره اوښکي نه وه پاتي چی توی کړم لکه بوت ورته ولاړه وم چي آسما راڅخه جلا شوه او په نالي کینولم زما له غاړی څخه یي ګل واخیستو او زما له مخ څخه یي زرق پاک کړل، پداسی حال کي چی ژړل یی ویی ویل:

آسما: خوشبخته او بختوره شی خوری، ښه کورنی ده ښه هلک دی داسی به دی وساتي لکه ګل، نور فکرونه مه کوه زړه دی ورسره ولګوه خدای به دی بختوره کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما داخبرې وکړل او بیا یې ژړا ته شروع ورکړل، خو ما یواځې یو لفظ ورته ووایی.
-ماشوم ته دې ژړا تاوان لرې مه ژاړه.

زما پدې خبره د آسما ژړا نور هم زیاته شوه خو ما ځان ورڅخه لرې کړو کمپل مې خپل پر ځان راکش کړو او خپل بالبنت مې په غیږ کې ونیو، د آسما خبرې مې مغزو کې تاویده" خوشبخته او بختوره شې خورې، ښه کورنی ده ښه هلک دی داسې به دې وساتي لکه ګل "ګنګسه افکارو مې ځان سره فکرونه کول، فکر مې کوی دا ټول یو بد خوب دی چې اوس به ورڅخه راویښه شم او حسیب ته به کیسه وکړم! چې سنګه بد خوب مې لیدلی وو چې سنګه چلونه راباندې وشول، هغه به راته دلدارې راکړې خپل به مینه ناکه خبرو به مې آرامه کړې، پدې فکرونو مې ژړا زیات شول او په زوره زوره مې ژړا ته شروع ورکړل چې د آسما د ژړا غږ مې هم واوریدو او بیا دهغې لاس چې په مهربانۍ زما په سر راکش کړو او په کراره یې وویل:

آسما- داسې مه ژاړه هوسې دومره بد خلک ندې، منم چې هغه شانتې چې تا ورته امید او توقع وه ندی خو باور وکه د اجمل او د دغه چشمکی انجنیر اغا څخه سل چنده ارزې، مه ژاړه قربان دې شم.

آسما ماته دلدارې راکول تر څو خپل په خراب نصیب او بد مرغې صبر وکړم، خو زما زړه کرار نه درلود، زما ټول مشکل زما زړه وو چې اې لعنت دې پدې زړه ویې چې تراوسه خپل په قاتل او مجرم باندې مئینه وه، آسما تر ډیره زما سر ته ناسته وه او خپل تجربې او نصیحتونه یې راته ویل، خو د ټولو څخه یې یو خبرې پر ما زیات اثر وکړو هغه هم د جلیل خبره! چې آسما وویل څو میاشتې مخکې چې جلیل داسې لیونتوب کوو او د ماشوم د پیدا کیدو سره یې مشکل درلود، او ماشوم یې نه غوښت؟! هغه د دې له سببه وو چې یو چا ورته ویلې وه چې د خاله لور او د خاله زوی که واده وکړې نو ماشومان یې زیاتر وختونه معیوب او خراب راځې؟! نو ځکه جلیل داسې لیونې شوی وو ځکه هغه نه غوښتل چې آسما دې کوم معیوب ماشوم راوړې او سبا ورځ د خاله او د هغه د لورګانو پیغور او خبرې ورباندې ویې! او جلیل پدې خبره هم ویریدې چې هسې نه مور او پلار یې دې مجبور کړې تر څو پر آسما باندې بله ښځه وکړې.!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آسما د خبرو وروسته ما دی خبرو ته فکر وکړو چې حسیب ماته کوم داسی کار کړی چي یواځی زما لپاره ويي بغير د هغه د کوم منفعت څخه.؟! هغه شپه چې د امتحان ورقي راوړل نو تر هغه وقته زموږ د کور د دروازی مخ کي ولاړ وو او زاری کول ترڅو په نه زړه يي زه بشکل کړم او خپل هوس يي يو څه کينو بیا ولاړی، اوس چی سم و دی موضوع ته فکر کوم حسیب تل کوښښ کوی چي ماته په فيزيکی توګه را نږدی شی! تل به يي د مسج استولو لځایه ویل راسه ویډیو کال ته؟

اوس چی فکر کوم د حسیب کارونه ما ته د مینې څخه نه؟! بلکي د هوس څخه معلومیده! د آسما د تلو وروسته ځان سره مي په یواځی ځان فکر وکړو او ښه می خپل لځان سره غور او فکر وکړو که حسیب د رشتیا زما سره مینه درلود نو هر شانتی که کیدو خپل کورنی راضی کول د مرکي لپاره، نه دا چی خپل مور ته کینی او زما د نیمه شپو ملاقات قیصه دی وورته وکړی..! ترڅو مور يي پر ما بد نومونه او تهمتونه وتړی! اوس چی ښه فکر کوم حسیب زما سره مینه نلری هغه یواځی خپل د مات شوی غرور غچ او بدله زما څخه اخلی؟! د هغه د نن غرمي خبری د هغه د دی ټولو خبرو تایید وو، زه هوسۍ محمدی یم هغه جني چی یو پوهنتون يي د يو نظر آرمانجنه وه؟! ما ځانته پلانونه او اهداف درلودل ما غوښتل د پوهنتون خلاصیدو وروسته کار وکړم او ځانته یو سم آینده جوړه کړم، خو د حسیب سره په ملاقات کیدو زما دا ټول خبری له ذهنه ووتی..

نور نو ما خپل پریکړه کړی وه چي هغه کارونو او خبرو ته به د عمل جامه وراغوندم چي ما فکر پرې کړی و، ما ویل زه به د حسیب سره سر د نن شپي خپل ټول اړیکي ورسره شلوم، ځان وژنه منم خو دا نشم منلای چي حسیب دی هره ورځ ماته خپل په تینګار او غلط کړی کار پیغور او طعنه راکړی. زه د قهر او غوسې

- تر یوې داسي پړاوه رسیدلي وم چي نور مي ځان ته لا فکر نه کوو څه ورسيږی حسیب ته. په همدي فکرونو لځایه پاسیدم د سهار د آذانو وقت وو د ځيني جوماتو څخه د آذان غږ راتلو چي ما حسیب ته زنګ ووهي! زنګ روان وو خو چا نه پورته کوو؟ زنګ بند شو چي بیا مې ورپسي ووهي! دا ځل د څو دقو وروسته حسیب په خوبولي او قهرجنه لهجه جواب راکړو، چي ما زيات خبرو ته پرينخود او خبره مي ورپری کړل او ورته ومي ویل :

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نن شپه بابا زه د بل چا په نوم کړم(زما پدی خبره حسیب په حیرت باندی چغې کړی چي ما خبرو ته پرینخود او ومی ویل: دا خبره ما د دی لپاره درکړو چي بیا ونه وایې ته بې وفا ویې او فلانکې ویې او بیستانکې ویې، تا زما ښځه د دوه ورځو وقت غوښتي وو کنه؟ (حسیب هیس جواب رانکړو چي ما بیا ادامه ورکړه) دوه ورځی پوره شول ښاغلي شاپوری.. د نن شپي وروسته زه د یو بل کس په نامه او ښــځه یي یم(د ښځي لفظ مي په قصده کلک او اوږد ووایو چي زور ورکړی) نو که لـږ هم شرافت او غیرت ولري، او ځان ته پښتون وایي نو نور به یو مسج زنګ خو لري خبره، یو مسج به راته نه کوی. ښه وخت ولری خدای پامان دیدار به قیامت بـــــرادر...

دا خبره مي وکړل او موبایل مي بند کړو، د دي خبرو وروسته احساس مي کوی ازاده شوی یم! فکر مي کوي هغه پخواني هوسی چي د هر چا جواب یي په لستونی کي درلود یو ځل بیا متولد شوی...

***

یوولس ورځی زما د ژوند د یو لوي بدلون ښځه تیریدل! یوولس ورځی کیدل چي نور د حسیب په نوم کس مي خپل د ژوند ښځه ډلیټ کړی وو، د نیلوفر په مرسته مي یو نوی سیمکارټ واخیستو ځکه هغه بی شخصیت حسیب د زر شمارو ښځه لازیاتو باندی راته مسجونه او زنګونه وهل، کله چي نیلوفر ته مي د حسیب د کارونو او خبرو په اړه وویل حسیب یي ښه بیاب کړی وو. او شکر نور مي هغه خیرن نه وو لیدلي. اوس د حسیب ښځه یو بل غټ مشکل او ستونزه مي مخ کی وه په نوم د " اطرافی؟ "

دا یوولس ورځی کیدل چي بابا هغوی ته د" هو "جواب ورکړی وو، او د هغه ورځ د شفخاني ښځه وروسته مي نه اطرافي لیدلي وو او نه هم د هغه کوم اشنا کس! ادی ویل چي اطرافي لږ مصروف دی او نه پوهیږم کوم ځای یي یاد کړو هلته تللي د بعضي کارونو په سلسله کی؟! په هر حال زما لپاره خو ښه خبر وو، ما نه غوښتل دومره زر دی د هغه سره مخامخ شم! زړه کي د بابا او ادی ښځه هم خفه وم. خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبوريت څخه مي څه نشو ويلي. په يو داسی وقت کي ګير ومه چي نه مخکي تلي شوم نه شاته !

د ډير بيکاری او بيځايه فکرو څخه ليونی کيدلم چي نيلوفر راته پيشنهاد راکړو اوس چي فارغه شوی يم، د يو کار پسی وګرځم! د نيلوفر خبره راته ښه معلوم شوه. نو ځکه مي بابا ته وويل خو د بابا جواب يو دم نااميده کړم.؟! بابا راته وويل چي زه درته اجازه نشم درکولي ځکه ستا اجازه اوس زما لاس کي نده!؟ او ته ماته يواځی امانت يي ترڅو چي جهان زوی راځی او هغه ته دی سپارم.. د بابا دا خبری دومره زور راکړو چي يو ورځ مي پوره وژړل. خو دا ځل زما ژړا هيس فايده ونکړل او د بابا خبره بدل نشوه.

د ډير قهر او غوسي څخه خپل په کوټه کي يواځی ناسته وم او ژړل مې. د هيچا سره مي خبری زړه نه غوښتل وکړم البته سوک هم نه وو د خبرو لپاره! پدی فکر مي ژړا نور هم زيات شوه او د خدای سره مي ګيلي او شکايت شروع کړو: خدايه ما خو خپل د ګناه څخه توبه وويستل بيا ولي تراوسه عذاب راکوی؟ ولی هر سوک چي زما ژوند ته راځی يو مصيبت راته راوړی او ځی؟ ما د چا په حق کي ظلم کړی چي داسی راڅخه بدله او مجازات اخيستل کيږی؟ ها خدايه؟ زړه مي غوښتو هغه وقت يو معجزه وشي او ماته زما د پوښتنو جواب راورسيږی خو بغير د ژړا او بيا هم په ژړا باندی د خوب څخه بغير هيس شئ مي لاس ته رانغلو..

د لمر مخامخ رڼا چي زما په سترګو لګيده د خوب څخه پاسه ولم، خپل سترګي مي خپل په لاسونو وموښل او څهار طرف مي وکتو خپل کوټه کی وم خو يو کمپل راباندی اچول شوی وو چي زما ياد ته نه راتلو چي ما دی د ويده کيدو مخکي په ځان اچولي ويی؟ نه پوهيدم ساعت څو دی؟ زه ماذديګر ويده شوی وم يعنی اوس سهار شوی؟ نو ولي چا زه راويښه نکړم؟ د ماښام ډوډی ته يا هم د سهار لمانځه ته؟ يعني زما شتون او نشتون دوی ته دومره بی ارزښت دی؟ پدی فکر مي خوله ژړا ته جوړه کړی وه چي د کوټي دروازه خلاصه شوه او آسما پداسی حال کي چي تندی تروش وو کوټي ته راداخله شوه او دروازه يي د ځان پسی وتړل.

د آسما په ليدو مي په ګيله مند لهجه ور ناری کړل چي هغي به همغه غوسه ناکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهجه او تروش تندی وویل: بـلا
د آسما پدی خبره مي خوله د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه چي آسما په غوسه وویل:
زه نه پوهیږم ته په کوم بد نصیب ورځ پیدا شوی یي چي نه خپله کرار لری نه مور
کرار ته پرېږدی.

- د آسما دا خبرو دومره زور راکړو چي بی واره مي څو اوښکي د سترګو څخه توی شول او په ژړغوني غږ می ورته وویل: ما نو پر تاڅو څه کړی؟ یو ګوله ډوډی راکوی او یو دوه متره کوټه مو د اوسیدو لپاره راکړی د دغه منت زما په سر باره ویی؟

آسما- ډیره بیعقله او ساده یي هوسی، تا خپل ځان ته یوځل کتلی؟ دا څه کارونه دی چي ته یي کوی؟ زه هم جني یم ما هم خواهشات او آرمانونه درلود منم چي جلیل زما خپل انتخاب وو خو باور وکړه که بابا" نه "ویلي وایي یوه خبره مي لا د بابا د خبرو په وړاندی نکول، د دی لپاره نه چي یو ګوله ډوډی راکوی او یو دوه متره کوټه یي د اوسیدو لپاره راکړی، د دی لپاره مي د بابا په خبری خبره نکول ځکه پلار مي دی ! پوهیږی پلار څه ته وایی؟

په ډکو سترګو د ژړا می ورته کتل چي آسما یو لوی نفس واخیستو او لکه چي پر ما یي زړه وسوځیدو ویي ویل: پوهیږی د پرون شپی څخه نیولی تراوسه په بابا او ادی څه تیر شوی؟
په حیرت می وویل: ما هیس کار ندی کړی باور وکړه.
آسما په افسوس خپل سر راته وخوځه ویي او ویی ویل: تا هیس کار ندی کړی؟ تا چي د پرون ماذدیګر څخه د کوټی دروازه پر ځان بنده کړی وه تر ماښامه چي ادی ستا کوټی ته راتلل ته بی هوښه ویی.

په حیرت می وویل: زه بی هوښه وم؟
آسما- یو مرګ دی پر بابا ادی او هغه بیچاره باندی تیر کړو.
په ګنګس انداز می وویل: په کوم بیچاره؟
آسما- یو بیچاره دی چي ستا له لاسه پدی څو ورځو کي پوزی ته راغلي.
په خلاصه خوله د حیرت څخه می وویل: اطرافی؟
آسما- بلا خاوند د دی صحیح ده چي نکاح مو نده تړل شوي خو د هغه په نامه یي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سل کاله نور هم تیر شي هغه ماته همغه اطرافي دی او وی به.
آسما- ته څه غواړی؟ ستا مشکل څه دی؟ دا خاوند دی په زړه ندی؟ بل چا سره کوم(
اسما خپل خبره کرار کړل چي ما ورته په تروش تندی وویل: بل هیڅوک نشته او نه هم داسی خبره شته، یواځی مشکل دا دی چي ما دا اطرافي نه خوښیږی څنګه درته ووایم آسما کله چي نوم يي سوک راته اخلي زما بدی راځی څه ورسیږی چی زما خاوند شي.

آسما لهجه نرمه شوه ماته رانږدی شوه او زه يي په غیږ کی ونیولم او په کراره يي وویل: په پښتنو کي کومي جنۍ خپل په خوښه خاوند کړی چی ته يي دویمي اوسیږی؟ کومي جنۍ کار کړی او ځانته يي خپل په پیسو کوم شي اخیستی چي ته داسی آرمانونه لری؟ ځمکه او آسمان دی یو کړو چي پوهنتون وایم اخیره بابا زړه دربائدی وسوځیدو او اجازه يي درکړه، خو اوس نور خبره د بابا څخه تیره ده ته که هر کار هم وکړی بیا هم هیس نه بدلیږی نو د دی لځایه چي وژاړی او فشار دی صفر کړی بی هوښه پریځوی او ادی او بابا تر مرګه ورسه ویي،
لږ هوښیاره اوسیږه او خپل ژوند سم کړه.

په ژړا می وویل: کوم ژوند؟کوم امید په کوم هیلي؟ تاسو زما ټول امیدونه او هیلي را ووژلی زه به کوم زړه و دی دنیا ته خوشحاله شم؟
آسما- داسی مه وایه زه دی درک کوم ستا حالت اوس ډیر نازک دی فکر کوی ټول لاری چاری آرمانونه دی خاوری شوی، خو زه درته په ضمانت وایم دا حال دی ډیر دوام نکوی! یو ځل خپل خاوند ووینې یو دوه خبری ورسره وکړې یو دوه د میني الفاظ ورځخه واوری دا ټول د اوس خبری درته ریشخند ښکاری.

-زه ستا پشان نه یم شاید ته په دوه جان او قربان ختا وځی خو زما زړه داسی ندی.
آسما- داسی مه وایه موږ ټول انجوني یو شانتي یو شاید ځینی خبری او رفتار مو بدل ویي خو زړه مو یو شانتي دی موږ د احساساتو طاقت نلرو دبنمن مو هم دوه ورځی پرلپسی راته جان او قربان ووایي وربائدی مئینه کیږو، دا هغه لطافت دی چي خدای زموږ زړونو کي اچولي.

د اسما د یو خبری سره لا موافقه نه وم، خو هیس مي ورته ونه ویل چی هغي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کراره او مهربانه لهجه وویل: خور دی درنه قربان شي که د ځان په غم کي نه یي د بابا نوم او نشان عزت او احترام ته وګوره.
په غوسه می ورته وویل: ته ولي هـي ماته د بابا نوم او نشان عزت او احترام وایي؟ ما که د بابا عزت او احترام ته نه وایي کتلي نو ډیر کارونه او خبری می کول خو افسوس د بابا لپاره چوپه شوم او دی اطرافي ته مي د" هو "جواب ورکړو.

اسما په مهربانی وویل: افرین د دی ښځه ورروسته هم همداسی وکړه، مه په ځان غم نیسی مه هم په بابا او ادی،(بیایی په کراره وویل: نن خان صیب او دهغوی کورني راغلي چي ستاسو نکاح وتړی.

د اسما پدی خبره په ویری باندی ورڅخه جلا شوم او په تلوار می وویل: کله راغلی؟
آسما- تا چی د کوم وقت ښځه ژړا ته ملا ترلی وه چي غواړم کار وکړم، بابا خان صیب ته ویلی وه چي راشی یو نکاح وتړو ترڅو دا ځوانان خپل مشکلات او خبری یو دبل سره شریک کړی.

په خلاصه خوله می وویل: زما مشکلاتو باندی د هغه اطرافی څه کار دی؟
آسما- ځکه هغه اطرافی اوس ستا خاوند دی. او بابا هم راغوښتلی چی ته خپل مشکل هغه ته ووایه.
-زه د هغه اطرافي سره نه خبره لرم او نه هم کوم کار..
آسما- که هوښیار اوسیږی او عقل ولری نو دغه اطرافي ځان سره سم کړه تر څو درته اجازه درکړی، او که بیعقله یي نو کینه او ټول عمر ژاړه.

- هیس می ونه ویل چي آسما لځایه پاسیده او د ټلو ښځه مخکي وویل: دودی راوړم ویخوره بیا ځان لږ جوړه کړه څهره دی د ګور ښځه د راوتي مړو پشان ده خلک درڅخه وحشت کوی، یو حمام هم وکړه نن غرمی خواته بابا ویل چي نکاح ترو.

آسما دا خبری وکړل او د کوټی ښځه ووتل، خو زه هک حیرانه خپل په ځای ناسته وم، اوس څه وکړم؟ بابا دوه لاسه ما تسلیمه ویی هغه اطرافی ته! تر غرمي د کوټی ښځه و نه وتلم اسما راته کوته کی ډودی راوړل، د حمام لپاره یي راته اوبه تیاری کړل حتا زما مخ او وریځی راته نخ کړل خو زه ګنګس او ویردلی ناسته وم، د غرمي ډودی خوړلو وروسته د سړیانو غږ راتلو چي مسجد ته روان وه، اسما تللی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د سر برس راوړی ترڅو زما ویښتیا ږمنځ کړی، نه پوهیږم ولي خ بی ارادی د کړکی خواته ولاړم او د کړکي پرده مي لږ کش کړه او د باندی حویلی ته مې وکتل.

بابا د یو چهار شانه بوډا سړی سره د حویلي څخه وتي د هغه بوډا څهره بیحده د اطرافي پشان وه، نو ګمان می وکړو چې دا به همغه خان صیب ویي د اطرافی پلار.! د هغه شاته یو څو نور سړیان او هلکان هم وه چې نور ما ونه پیژندل سوک دی؟ یو یو نفر د کور څخه د باندی وت، او ما ورپسی کتل نه پوهیږم ولی خو زړه مې غوښتو هغه اطرافي یو ځل ووینم؟ !

اخری نفر چې د میلمه خاني څخه ووتي اطرافي وو! د هغه په لیدو مي د زړه درزا زیات شوه د میلمه خاني مخکي ولاړ و او خپل بوټونه یي به پښو کول! سبین جوړه کالي اغوستي وه او یو تور خولي په سر وه، واسکټ یي نه وو اغوستي! شاید پوی شوی ویی واسکټ بوډاګان اچوی نه ځوانان!؟ په ځیر،ځیر می ورته کتل څهره یي د همدی لری څخه لا بیحده ماته ډارونکي ښکاریده؟! بوټونه یي په پښو کړل او د

حویلي د دروازی خواته روان شو چې یو لس کلن ماشوم یي مخه ونیول؟! او یو شئ ورته وویل چې اطرافي په خندا د هغه په سر لاس تیر کړو او خپل جیب څخه پیسی راوویستي! د ماشوم څهره بیحده د اطرافي پشان وه؟ یعني دا یي زوی دی؟ پدی فکر نه پوهیږم ولی خو بیحده زور یي راکړو، پرده مي په غوسه باندی ختا کړه او شاته وګرځیدم.

چي آسما ږمنځ په لاس کوټی ته راداخله شوه، زما په لیدو چي د کړکي خواته ولاړه یم یو خاص مسکا یي وکړل چي ما ځان ورڅخه ناګمان واچوی، پریږده هر فکر چي کوی زما خو هسی هم ژوند برباد دی، آسما زه د هینداری مخ ته کینولم او زما د ویښتیانو د ږمنځ کولو په حال کي خبری او نصیحتونه هم شروع کړل، ناسته خپل په کوټه کي د هینداری مخ کي د آسما د لاس لاندی خپل د ویښتیانو د ږمنځ کولو په حال کي وم، خو روحاً نه پدی کوټه کي وم او نه هم پدی کور کي؟!

روحاً د پوهنتون حویلي کي د هغه غټ درختي لاندي د دوه شنو سترګو په تماشا وم! هغه دوه سترګي چې ما یي ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ځما له میني هر سوک خبر دار دی.
دا خبری کوراکور په هر دیار دی.

چه فلانا فلانا سړی سره دوستدار دی.
اوس به بیرته جار واته وما ته عار دی.
چه رسوا شوم تر عربه و تر عجمه.

دا د حسیب اولي بیتونه وه چي د هغه درختي لاندی ماته وویل! پدی فکرو مي بی ارادی څو اوښکي له سترګو توی شول چي آسما په حیرت وویل: بیا پر تا څه شوی چي اوښکی تویه ویی؟ د نکاح په ورځ څوک نه ژاړی ښه ندی.

هیس مي آسما ته ونه ویل او خپل اوښکی مي پاکي کړل، د ځان سره مي وویل حسیب د دی ارزښت نلری چي زه دی د هغه په اړه فکر وکړم، پدی خبرو مي ځانته دلداری ورکول چي د کوټی دروازه خلاصه شوه او همغه جني چي هغه شپه یو خبره یي کړی وه او ټولو خندلي وه او ماته د اطرافي خور معلومیده راداخل شوه او زموږ دواړو په لیدو یي په خوشحالی وویل: اجازه سته زه راسم؟

د هغي پدی خبره آسما په خندا ورته وویل: نه اجازه نسته موږ خپل ناوی چاته نه ښایو.
د آسما پدی خبری هغه جني په خوش اخلاقی او شیطنت وخندل او ویی ویل: اممم څو غواړی شیریني چي دا شایسته ناوی موژ ته وشه یی؟
آسما- اممم جیب دی باید ډک وی.
هغه جنۍ په خندا وویل: جیب خو مي ډک دی توی چشی غواړی ډالر که کلداری؟
د هغه جنۍ پدی خبره آسما په دروغجني غوسه وویل: اووو ډالر که نه ویي موږ په کلدارو د هوسۍ بوټ لا نه درکو هوسۍ خو لری.

هغوی دواړو خندل او خبری کول خو زما هیس حوصله نه وه چي د دوی پدی بیځایه مجلس او خبرو کي اشتراک وکړم، زه کوم جنس یا مال نه وم چي دوی پر ما بیه پری کول! که هغه د ټوکو لا ویی! هغه جني ماته مخامخ و دریدل چي مجبور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مي د هینداری څخه واخیستو او هغي ته مې وکتل هغي په خوشحالي خپل لاس زما خواته ونیو او ویی ویل: ستړی مسی ورینداری زه دی یو دانه ناز دانه د میره خور یم نوم مبارک مي هم روقیه ده.

د هغي و دی شیطنت او خوش اخلاقي ته مې وکتل د هغي په شیطنت کي ما خپل د پخوا څهره لیده چي د هیچا د پروا بغیر همیشه به همداسی خندا په خوله وم، نه پوهیږم څه دلیل وو خو دا جنی مي په همدی اول ملاقات په زړه ښه ولګیده، بیخی نه معلومیده چي د هغه اطرافي خور ویی؟! لاس می ورکړو او په کراره می ورته وویل:

- -خوشحاله شوم د آشناي څخه دی زه هم هوسۍ یم.

روقیه په خوشحالی زما لاس پورته ښکته کړو او په همغه شیطنت يي وويل: ای جااارر تخو ژبه لری او ګونګي نه یی.
د هغی پدی خبره ما ورته په حیرت وکتل چی هغی وخندل او ویی ویل: خفه نسی خو بیخي ستا ژغ می نه وو آوریدلی فکر مي کوی چي خدای نکرده ګونګي يي.!؟

د هغي پدی خبره د مودو وروسته مي په وچو شونډو خندا خپره شوه، زما په خندا آسما هم خوشحاله شوه او مجلس يي ګرم کړو یو خبره به آسما کول او په مقابل کي به لس خبری روقیه کول بیحده شوخه او خوش اخلاقه جنۍ وه،

زما د جوړه ولو وروسته روقیه په زوره د باندی دهلیز ته ویوړم او هلته د راغلو ښځو سره مي ستړی مشی وکړل زما په راتګ ادی د خوشحالی په ځان نه پوهیده به وار وار به يي زما مخ ښکوله و او نازونه به یی راکول، زه بغیر د کوم احساس څخه هلته ناسته وم نور تسلیم شوی وم خپل بخت او طالع ته شاید همدغه می قسمت وو؟ چي د هغه کس سره نکاح وتړم کوم چي نوم اخیستل يي لا ما ځانته ښه نه بلل؟!

د سړیانو د مسجد راتلو وروسته په زړه کي مي بی کراری خبره شوه، یعنی اوس زما نکاح د دی اطرافی سره تړی؟ پدی فکرو بدن می لړزی اخیستی وو او د ویری حخه لړزیدم چي آسما زما خواته راغله او په کراره يي زما د غوږ اندی ته ویل:

آسما- یو څه جرعت ناکه اوسیره رنګ دی د ګچ پشان تک سپین شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ويرى مى آسما ته وکتل چي د دهليز دروازه يو چا وټکول او دهغه ښځه وروسته يو مرادنه غږ چى ويى ويل: يا الله حجاب وکړى موږ غواړو د ناوى ښځه د" هو " جواب وآورو ترڅو د نکاح شاهيدان شو.

پدى خبره د اطرافي خپلوانو او کورني خپل لوى،لوى ټيکران په سر کش کړل ادى زما په سر هم يو لوى ټيکرى واچوى، اسما غوښتل زما د اندى ښځه لاړشي چي په ويرى مى لاس ورښخه کلک ونيو د ويرى او وحشت ښخه مي نفس نشو اخيستى اوښکى مي د سترګو ښځه په تويدو وه، د زړه درزا مي خپله آوريدل! فکر مي کو چي د مرګ ثانيه او لحظه مي رارسيدلي آسما چي زما بد حال وليدو زما اندى ته کينستل او کرار کرار يي زما اوږى موښل.

څلور سړيان چي ټولو لوى،لوى ګيرى ويى د د هليز دروازى مخکي و دريدل او په خبرو لګيا شول يو خبره مى د هغوى وانه وريدل دومره ګنګس وم چي پوه نشوم هغوى څه ويل؟ څه ونه ويل؟ يواځى د آسما به غږ پرخود شوم چي زما د غوږ اندى ته يي ويل: ته و خداى بدنامي مه جوړه وه" هو "ووايه

د هغي پدى خبره مي په د هليز کي موجود ټول خلکو ته وکتل بيا مي ادى او آسما ته چي په ويرى ماته راکتل نظر په نظر شوم، يعنى دوى ويريږى چي زه به د بابا نوم خراب کړم؟! پدى فکر مي يو بل اوښکه هم د سترګو توى شول او په کراره مى وويل " هو زما قبول دى "هغه شاهيدانو درى خله زما د" هو "جواب واخيست او د هغه ښځه وروسته يي د مبارک ويلو په الفاظو ولاړه. د هغوي په تلو نوره پوه نشوم چى چا په غيږ کي نيولم او چا مى مخ ښکوله وو؟ چا مبارکي راکول، ما يواځى دى خبرى ته فکر کو چى زه اوس د هغه اطرافي ښځه شوم؟! او زما ټول همدلته خلاص شو؟ !

د مابنام ډوډى وروسته روقيه يو بد حال جوړ کړو او پدى خبرو چي د ورور کوژده مي ده ټول يي به نڅا کړل د ښه نڅيدو وروسته چي دا ستړى شوه نو دايره يي خپل مور ته ورکړل ترڅو هغه ټپي او بدلى ووايى؟! د حق ښځه تيره نشم د اطرافى د مور غږ ډير ښايسته وو يو ټپي او بدلى يى وويل چى ما ټول عمر کي نه وو آوريدلى؟! دا مجلس او نڅا ګانى د شپى تر دولس بجو وکړل دومره شوقى خلک؟! ما آوريدلي وه چي کندهاريان شوقى خلک دى خو باور مى نه کيدو؟ خو نن شپه ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم باور مې وشو.

د هغه وروسته د اطرافي راغلي ورينداړګيانو خپل ماشومان ويده کيدل بهانه کړل او د ادی بابا کوټې ته ولاړه د اطرافي مور هم د سفر ستړی کیدل وویل او هغه هم ورپسې شول اسما پسی لا جلیل راغلو او په نه زړه ولاړه د ټول د تلو وروسته ما هم غوښتل خپل کوټې خواته لاړشم چي روقيه به شيطنت وويل:

روقيه- يو څه صبر ورينداری ولی دونی تلوار لری؟
په ګنګس انداز مې وروکتل د هغي په خبری پوه نشوم، خو ادی په تلوار وويل روقيه جاني لوری ته ورځه زه ورسره خبری کوم.

روقيه په شيطنت صحيح ده وويل او د دهليز څخه د باندی حويلي خواته ووتل؟! په حيرت مي د هغی تلو ته کتل چي ادی به تلوار زما خواته رانږدی شوه او زه يي دلاس څخه ونيولم پداسی حال کي چي زه يي د آشپزخاني خواته ځان سره کشه ولم ويی ويل: راشه يو دوه پيالي چای درکړم درته د يو څه خوړی سره.

په ګنګسه لهجي مې وويل: زه چای نڅکم.
ادی پداسی حال کي چې زر،زر چای او پيالي پتنوس کي ايخودل ويی ويل: تا ته يي نه تياره وم.
د ادی پدی خبره مي په حيرت وويل: نو چاته يي پدی نيمه شپه تياره ويی ميلمانه خو لاړه ويده شوه؟
ادی په کراره غږ وويل: جهان زوی ته يي تياره وم .
د هغه اطرافي د نوم په اوريدو مي ټول بدن ولړزيده او په تروش تندی مې وويل: تاسو خو ميلمه خاني ته چای استولی وه هغه خلاصي شوی چې دی نور غواړی؟

- ادی په حيرت خپل شونډه وچيچل او په غوسه يي وويل: وی " دی "نو څه معنا بی شرمی دا نو څنګه خبره ده چي ته يي خپل ميره په اړه کوی؟

د ادی پدی خبره نه پوهيدم وخاندم که وژاړم؟ لاجوابه ورته ولاړه وم چي ادی پتنوس چای هغه هم زما بنيبنه يي چينکه؟! کي دم کړی چای زما په لاس راکړل او زه يي خپل د کوټې طرف ته تيل وهلم چي په حيرت مې وويل: تاسو ويل چي هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای غوارې نو ولی ماته راکوی؟ خو د یو چا په لاس یي واستوی میلمه خانی ته؟

ادی پداسی حال کي چي خپل شونډه چیچل او خپل غږ یي ښکته کو ویی ویل: هغه ستا کوټه کیدی ورځه دا چای ورته ویسه..

په خلاصه خوله مي ادی ته وکتل او ومی ویل: چیرته دی؟
ادی په کراره غږ وویل: چیغی مه وه ټول دی راویښ کړل و دی نه لیده خور یي ولاړه ترڅو رایوړی ستا کوټی ته؟!
په حیرت او ګنګسه لهجه می وویل: د څه لپاره؟
ادی په شرم وویل: ورځه چای ورته ویسه څه انکیر منکیر پوښتنی زما څخه کوی؟

په ویره او ډار باندی په تلوار بیرته آشپزخاني ته ننوتلم چي ادی هم زما پسی راغله او په غوسه یی وویل: زه درته وایم لاړشه کوټي ته راځی اشپزخانی ته؟

-زه هلته نه ځم.
ادی خپل لاس په بل ووهی او په غوسه یي وویل: وی.. دا نو څه معنا چي زه هغه کوټی ته نه ځم؟ میره دی درته منتظر دی ورځه د خدای او رسول څخه لږ شرم وکړه ما او بابا دی و دی خلکو ته نور مه شرمه وه.

-پخدای که زه هغه کوټی ته لاړشم ادی.
ادی خپل شونډه د حیرت او وحشت څخه و چیچل او په غوسه ناکه لهجه یي وویل: دا نو څه معنا چي زه کوټی ته نه ځم؟ خاوند دی درته په تمه دی. خلک به څه وایي؟
پداسی حال کي چي سترګي مي د اوښکو ډکي شوی وه په ژړغوني غږ وویل: خلک چي هرڅه وایی و دی وایي زه هغه کوټی ته نه ځم.

ما او ادی لا د تلو او نه تلو په سر جنګ وو چي روقیه آشپزخاني ته راننوتل، زما او د ادی په لیدو یي په احتیاط باندی وویل: کمه خبره ده؟
ادی په تلوار وویل: نه څه خبره به ویي؟ چای یو څه د دم څخه ولیدلي وه هوسی لورکي غوارې بیرته د سره یي دم کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادی پدی خبره ما یواځی ورته وکتل چي مقابل کي ادی راته بد،بد راوکتل چی په معنا" ستا د لاسه می دروغ وویل "په نامیده نظر مي سر ښکته کړو چي روقیه په خندا او شیطنت وویل: خاله جاني موږ به ولاړسو باره دوی به سره پریږدو چي خپل په خوشه ورته چاي دمه وی، که ډوډی وړی که هر کار چی کوی د دوی خوشه.

د روقیه پدی خبره مي سر راپورته کړو او ادی خواته مي وکتل چي ادی په مصنوعي او دروغو خندا چي یواځی د حالت د نرمال کولو کوښښ یي کو ویی ویل: همدا کار به وکو ته ورځه لورکي زه لړ د هوسی سره کار لرم بیا راځم.

روقیه په شیطنت وویل: صحیح دی توې هم خپل خبری سره وکی خو پکر مو ویي زما لالا هغلته کوټی کی یواځی ناست دی، نو لږ جر کوی.

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کي چی ما ته یي سترګه وهل له اشپزخانی څخه ووتل !د هغي په تلو ادی زما لاس خپل په لاس کی ونیو او دا ځل د مهرباني له لاری غوښتل ما راضي کړی ترڅو کوټی ته لاړشم! ادی په کراره لهجه وویل: قربا دی شم ته ولي موږ دی راغلو خلکو ته شرمه ویی؟

په نیولی غږ می وویل: ما نو څه کړی چی تاسو ماته دا خبره کوی؟
ادی- ستا په نظر دا هسي خبره ده چی خاوند دی درته کوټه کی انتظار ویی او ته نه ځی؟ که مور وپلار یا وریندارګیاني خبر شی څه خبری به وکړی؟ څه کارونه به پر موږ وکړی؟ نو د خدای روی درته نیسم لوری مه کوه،خپل د پلار نوم اونشان ته وګوره او دا ضد دی پریږده چاي واخله او خپل د خاوند څنګ ته ورشه.

ادی لا نور خبری هم غوښتل وکړی خو د روقیه په ډیرو نارو مجبوره شوه ما یواځی پریږدی، روقیه ادی ځان سره کوټی ته داخله کړه او د کوټی د دروازی بنده ولو حال کی بیا ماته سترګه ووهل !

په ویری او وحشت یواځی ځان په هغه نیمه شپه کي آشپزخانه کی لکه بلاو پشان ناسته وم، نه پوهیدم چی څه کار وکړم؟ عقل می ویل د ادی خبره ومنه خو زړه او احساس می دا اجازه نه راکول چی د هغه کوټی طرف ته لا وګورم تلل خو لری، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخ له لاسه مي پښې لاسونه کار پريښودی وو د ډير يوځای کينستلو له سببه ملا مې درد کول، خو بيا هم زه لګه يو مجسمي پشان هملته ناسته وم او خپل شاوخوا ته مې هيس فکر نه وو چي ناساپه د يو مرادنه غږ باندی د ويری څخه مي اوږی وپريدی، په وحشت مي د غږ خواته وکتل چي اطرافي مي د اشپزخاني دروازی سره وليدو!؟

پداسي حال کي چي خپل اوږه يي د آشپزخاني په دروازی لګولي وه دوه سترګي ماته چي د آشپزخاني په مينځ کي ناسته وم نيولي وه! خپله پوه شوم چي د ويری څخه مي رنګ وپريدو! په وحشت مي ورته کتل نه پوهيږم زما په څهره کي هغه څه وليدل چي په کراره غږ يی ووېل: يو پياله وبه که راکي بی زحمت.

- د هغه پدی خبره په لړزانده وجود د ځمکي څخه پورته شوم چي د ملا او پښو درد مي تندی را تروش کړو، خو بغير لدی چي خپل درد ته توجه وکړم په همغه لړزانده وجود مي يو پياله راوخيستل تر څو ورته اوبه ورکړم خو د لاسونو غير نرمال لړزيدل مي نه پريخودم اوبه ورکړم هرڅونه کوښښ مي چي وکړو اخيره کي نيمه پياله اوبه مي توی کړی وه او يواځی نيمه پياله اوبه په پياله کی وه! خپل پدی حالت مي ژړا راغله..

نه پوهيدم څه وکړم پياله په لاس د آشپزخاني مينځ کي مي اوښکي په بهيدو شول، د لاس څخه مي د پيالو په اخيستو پر خود شوم، اطرافي زما د لاس څخه نيمه پياله اوبه واخيستل او يو نفس يي په سر پورته کړل بيا پداسی حال کي چي زما د اوښکو ډکو سترګو او لړزانده وجود ته يي په ځير،ځير کتل په کراره غږ يي ووېل: زه اودس کوم اوس کرار،کرار د سهار آذنونه شروع کيږی ته ورځه کوټی ته.

اطرافي دا خبره وکړل او خپل د لاس پياله يي د ميز په سر کيخودل او د آشپزخاني څخه د دهليز دروازی خوا ته روان شو، د هغه تلو ته مي په خلاصه سترګو کتل! څه مطلب چي زه اودس کوم ته لاړشه کوټی ته؟ يعنی ته لاړشه زه هم درځم؟ يا ته لاړشه زه نه درځم؟ په ګنګسه انداز څو دقي ولاړه وم، چي د ادی د کوټی څخه د ماشوم د ژړا په آوريدو نور مي آشپزخانه کي اوسيدل مناسب ونه بلل، او په تلوار خپل کوټی ننوتلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې په داخلیدو سترګي مي د ډېر حیرت او شرم څخه خلاصي پاتي شول! دا نو چا کړې؟ دا ځایونه چا اچولی؟ زما د یو نالي لځایه کوټه کي یو غټه دوه نفره نالي اچول شوی وه !او د اطرافي پکول چي د یو بالښت په سر ایخودل شوی وو، د دی خبری ګواهي ورکول چي هغه هلته پروت وو! ساعت ته مي وکتل سهار ته لاوقت ډیر پاتی وو!؟ ټول کوټه منظم پاکه شوی وه! دا کار ماته د روقیه معلومیږی ځکه هغي ماته داسی اشاری او خبری کول..!؟

زه لا د حیرت څخه نه وم وتلي چي د کوټې دروازه خلاصه شوه او اطرافي پداسی حال کي چي خپل لستوڼی ښکته کول او د ګیری څخه یي اوبه څڅیدل کوټی ته راننوتي، زما په لیدو یي یو اوږد نظر راته وکړو خو بغیر لدی چي څه ووایي د کوټی دروازه یي کرار ځان پسی بنده کړه، د هغه پدی کار سترګي مي د اوښکو ډکي شوي او په ویری څو ګامه شاته شوم، چي هغه هم څو ګامه را مخکي شو، دومره زه شاته ولاړم او هغه رامخکی شو تر څو هغه آوار شوی نالي ته ورسیدو، نالي ته په رسیدو مي د سترګو څخه بی اختیاره څو اوښکي توی شول، زما د اوښکو په تویه ولو د اطرافي تندی تروش شو. دومره رانږدی شوی وو چي د هغه ګرم نفس مي خپل پر مخ احساس کو سترګي مي پټی کړی وه.

ځان سره مي ویل نور خبره خلاصه شوه، هغه د خدایه غوښتل چي تا داسی یوائې راګیره کړی، پدی فکرو مي ژړا نور هم زیاته شوه چي خپل د ټیکری په کش کیدو خپل مرګ ته منتظره وم خو د اطرافي په خبره مي سترګی خلاصي شوی.(ملګرو مکالمه کي به د جهان نوم کاره وو خو همغه اطرافي دی(

جهان- زما پټو رانه په میلمه خاني کي د یاده ووتي ستا په پوړني(ټکری) خپل مخ وچ کم؟

په حیران نظر مي ورته کتل او هیس مي ورته ونه ویل چي هغه په خندا وویل: اممم زموژ د سپین ژیرو خبره "سکوت علامت رضایت است "یعني مخ وچ کم؟

ما بیا هم هیس ونه ویل چي هغه زما په ټکری باندی خپل مخ پاک کړو او اخیره کي پداسي حال کي چي زما سترګو ته یي په ځیر،ځیر کتل ویی ویل زما خولي..

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګنګس انداز مې ورته وکتل چې هغه د سترګو په اشاره زما شاته اشاره وکړل او بیا یې وویل: زما خولې راکه زه یو دوه رکعته مونځ وکم..

د هغه پدی خبره مې خپل شاته وکتل او تازه مې فکر د هغه خولې ته شو چې زما شاته ه، په لړزانده لاسونو مې خولې راواخیسته او د هغه خواته مې ونیول، هغه ما ته په کتو خولې زما د لاس څخه واخیستل داسې چې لاس یې زما په لاس ولګیدو چې ما زر خپل لاس ورڅخه کش کړو، څو ثاني همغسې ناست ماته یې وکتل، او اخیره کې د یو غټ نفس په اخیستو لځایه پاسیدی او د الماری له سره یې جای نماز راوخیستو او په لمانځه و دریدی..

ما د سترګو د کونج څخه ورته کتل چې هغه په ډیر کراره او آرامش باندی خپل مونځ کوه، دوه که څلور رکعته مونځ یې وکړو او همهلته د دعا په حال په جای نماز کینستو، ما پداسی حال کې چې کوښښ کو زما د نظر متوجه نشي ورپسی کتل د لمانځه خلاصیدو وروسته جای نماز یې سم صحیح منظم کات کړو او پخواني ځای کی کیخود کله چې زما خواته راوګرځیدو او زه یې همغه حال کې ولیدم نو یو نری مسکا یې وکړل اوپداسی حال کې چې خپل په ګیره کې لاس وهي ویې ویل:

جهان- شه یې؟

په ویری می ورته کتل او هیس جواب مې ورنکو چې د هغه مسکا نور هم زیاته شوه او پداسی حال کې چې د نالي په هغه بل سر کینستي په خندا وویل: که ژغ مي درنه نه وایي آوریدلی پکر مي کوی چې ګونګي یي؟

ما بیا هم هیس جواب ورنکړو چې هغه کمپل پورته کړو او پداسی حال کې چې زما څخه سم صحیح په فاصله کې کرار درلود ویی ویل: شپه باره تیره سوه کراره بیده څه کم کار درسره نلرم.

- د هغه پدی خبره زما سترګي د حیرت څخه خلاصي شوی" یعنی څه چی کوم کار نلرم؟ "لکه چي زما په حیرت باندی پوی شوی اوسیږی چي په خندا یي وویل: مطلب وایم شپه تیره ده زه هم ستړی یم بیده به سو!؟

د شرم څخه تکه سره شوم او په تلوار مي ورته سر وخوځه ویي، چي هغه په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندی خپل پکول د سره لرې کړو او خپل د بالښت په سر يي کېخود او بيا پداسي حال کي چي کمپل يي پرځان کشه ويي لځان سره يي کرار وويل: هي خدايه شکر دی. مخامخ پر ملا پريوت او خپل راسته لاس يي خپل په سترګو کېخود او په حساب باندی شايد پنځه دقي لا تيری شوی نه وه چي منظم ساه اخيستل يي زه حيرانه کړم!

يعنی دومره زر ويده شو؟ په حيرت مي ورته کتل خو هغه لکه چي د رښتيا ستړی وو چی دومره زر ويده شو؟ څو دقي می ورته وکتل خو هغه د رښتيا ويده وو! کله چي د هغه په ويده کيدو پوره ډاډمنه شوم د نالي اخيری خوا ته مي ځان کش کړو او د اطرافی څخه په کامل فاصله کي پداسی حال چي خپل بالښت مي د دواړو مينځ کي کيخودو پر ځای پريوتم د کوتی برق می خاموشه نکړو! او سترګي مي پټی کړی ويده شوم !

نه پوهيږم څومره وقت به زما د ويده کيدو څخه تير شوی وه چي په يو آرامه غږ باندي مي خوب وپريدی او سترګي مي خلاصي کړی! کوټه کي توره شپه وه يواځی لږ،لږ رڼا د حويلی لخوا راتلل، لکه چي سهار شوی وو؟ په حيرت باندی مي په هغه تياره کي سترګی واړول او اطرافي مي د لمانځه په حال وليدو!؟ د سهار مونځ يي کوی بی ارادی می ورته سترګی ونيول په يو خاص انداز يي مونځ کو داسی چي زړه دی غوښتي کيني او ورته وګوری!

په ځير،ځير مي ورته کتل چي د لمانځه سلام يي وګرځه ويي چي ما په تلوار خپل سترګي پټی کړل ترڅو پوی نشي چي ويښه وم او ورته مي کتل، سترګي مي پټی وه او کوښښ مي کوی چي نرمال اوسيږم ترڅو پوی نشي، څو ثاني کراره کراری وه خو ناساپه د هغه لاس مي خپل په ويښتيانو باندی احساس کړو!؟ پداسي حال کي چي زما ويښتيان يي اړول په کراره لهجه چي ما په زوره وآوريدل ويی ويل: هي ليونـی د چا نه بيـ..

او يو څو نور الفاظ يي هم وويل خو ما يواځی همدغه ليونی وآوريدو او ورباندی پوه شوم ښه شيبه زما څنګ ته ناست وو او زما په ويښتيانو کي لاس وهی بيا

ولاړ شو پداسی حال کی چی کمپل يی پر ما سم کو زما تندی ښکل کړو او د کوټی د دروازی غږ چی د هغه د تلو خبر يی راکو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د خاله کورته د څو میاشتو وروسته راغلي وم هغه هم د آسما او د هغه د پیدا شوی ماشوم لپاره یی، د ماشوم په یاد راوړلو باندی ټول وجود مي د خوښی څخه ډک شو، دومره وړه، وړه لاسونه یي وه دومره کوچني پښی! ما په غیږ کي نشو نیولی ویریدلم چي هسی نه رانه وغورځیږی یا هم نفس یي قید شی؟! ښیخی ماشوم وو! نوم یي یوسف وو! ما ورته وویل نوم یي فردوس کیږدی خو زما خبری ته چا توجه ونکړل، البته توجه څه کوی چي ټولو وخندل چی فردوس خو د انجونو نوم دی نه د هلکانو!

په هر حال خوشحاله وم چي خاله شوی وم! ادی د ډیر خوشحالي له لاسه نه پوهیده څه وکړی؟! حق مي ورکو دا ماشوم نه یوازی د خاله کورته رحمت او ړنا راوړی وه بلکي زموږ کور یي هم خپل په راتګ باندی روښانه کړی وو، ښه وو د کوژدی وروسته اجمل دومره زما شاوخوا نه تاویدو خو د خورګانو خولي همغسی او دهغه څخه لابتره خلاصي شوی وه، او یو داسي پوښتنی کول چي زه د شرم د لاسه ورته هک حیرانه پاتي کیدلم.

جمیله- تاته یي طلا نده راوړی؟
د جمیلي په خبره می خپل لاس ته چي یو دانه ساده حلقه د طلا چي د اطرافي مور زما په ګوته کړی وه وکتل او د" نه "پشان می ورته سر وخوځه ویی، چي هغي په پسخند او طعني وویل: وی.. کندهاریانو رواج دی خپل نوی ناوی په طلاو وزن کوی، خو ته لکه چي ورباندی نه یي ګرانه چی طلا یي درته نده راوړی.

د جمیلي پدی خبره د مرسل او فرشتي وخندل خو ما په خفه انداز ورنه نظر واخیستو او هیس می ونه ویل، خپل شخصیت مي دومره کم نه حسابه وو چي د دوی سره دی خوله په خوله شم دوی چي د ښځی قیمت او ارښت په طلا او جواهرو کي ویني.. ما ویل شاید زما په خاموشه کیدو باندی دوی چوپ شی خو لکه چي دوی نن کلکه اراده کړی وه چي زما پر عصابو باندی به منډی وهي.

فرشته- طلا خیر شاید د واده څخه وروسته یي ورته اخلی، دا ووایه چي پیسی درته دراستوی موبایل یي درته اخیستی چی ورسره خبری وکړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرشتي په خبره مي خپل مات، مات موبايل ته وکتل او بيا مي ديته فکر وکړو چي ځومره وقت کيږی چي هغه اطرافي مې ندی ليدلی؟ او مغزو مې يواځی راته هغه سهار په ياد کړو چي زما ځنګ ته ناست وو او خبری کول بيا د هغه کراره ښکله ول او د هغه ځخه وروسته د دروازی ټک چی د هغه د تلو خبر يي راکو بيا تر نن ورځی چي دوه هفتي کيږی نه مي ليدلی او نه مي هم خبری ورسره کړی؟!

- زما په خاموشی باندی جميلي په ريشخندی خندا وويل: وی مورې خو فکر کو دا خانان خلک دی خو ته ګوره فرشتي يو موبايل يي لا زما د خاله لور ته ندی اخيستي دومره لوچک خلک توبه توبه..

د هغوی په خبرو ژړا ته نږدی شوی وم چي موبايل ته مي زنګ راغلو، ناشناس شماره وه نه مي پيژندل؟ اول مي فکر وکو چي شايد حسيب وی؟ خو بيا مي ځان سره وويل چی حسيب خو زما نوی شماره نلری نو بيا څوک دی؟ زه لا په فکر کي وم چي زنګ بند شو او يو مسج راغلو.

-جهان يم

پدی دوه لفظ مسج مي ټول بدن ولړزيدو او په تلوار د جميلي او فرشتي د پوښتنو د ډک نظر ځخه د حويلی خواته راونه شوم، چی بيا زنګ راغلو او ما په لړزانده لاسونو جواب ورکو چي د هغه خوا ځخه ډډ مرادنه غږ مې تر غوږ شو چي ويی ويل:

جهان- السلام عليکم شه يې؟

غږ مي د ستوني ځخه ورته نه ووت چي وغواړم جواب ورکړم، چوپه پاتی وم چي هغه بيا وويل: زنګ مي ووهي چي هم مبارکي درکم د دی دپاره چي خاله سوې او هم درته ووايم چي در روان يم کابل ته پخير.

نه پوهيږم ولي خو ناساپه مې زړه د فيل پشان غټ شو او هغه اطرافي ته مي وويل: نو زه څه وکړم چي کابل ته راځی؟ مخکي دی درته سرې قاليني فرش کړم چي خبر راکوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبره مې چې وکړل تازه پوه شوم څومره بد الفاظ مې ویلی؟ په وحشت باندی مې لاس په خوله کیخودو او د حیرت څخه مې وې... کړل چې د هغه خوا د اطرافي د قهقهه غږ چې د زړه له تله يي خندل د ډیر شرم څخه په ځمکه ننویستم. هغه په خند وویل:

جهان- زه د خدای عاجز بنده! سرې غالي نغواړم د شه راغلاست لپاره،خو کهـ.. (چوپ شو داسی لکه چې خپل خبره يي پورته بشکته کول چې سم دی کنه؟ ترڅو ماته ووايي؟ د بنه شيبې خاموشې وروسته يي په کراره وويل) که د سرو غالي د ځايه يو سور لب شيرين ووهې..

د هغه پدی خبره زه د شرم څخه تکه سره شوم او د زړه درزا مې خپله آوریدل چې ثانيه کې سل ځل درزيده، ماته يي وويل؟ ماته يي وويل چې سور رنګ لب ستيک(لب شيرين) ووهم؟ زه لا د هغه د دی خبری د کما څخه نه وم وتلې چې هغه بيا وويل :

جهان- او خپل په سترګو لـڅ رانجه هم کش که، او لـڅ دنداسه که ووهې بيخی نو هی هی.

د هغه په دی خبرو نه پوهيدم د ډیر شرم څخه مړه شم يا د ډیر غوسې له لاسه وربانډی چغې ووهم! دومره فرامایشات؟ دومره پر ما امر کول؟ ما عمر کې د چا امر پر ځان نشو منلې اوس دا اطرافی پر ما امرونه کوی؟ اخیره مې صبر تمام شو او په غوسه مې ورته وويل:

-ته رانجه او دنداسه غواړی پدی و ويريږه چې هلته به کوټه کې يواځی ناست وی او زه در نشم.

جهان په خندا وويل: هغه وار مې مراعات وکې نه مې غوښتو د نکاح په اول شپه خدای نکرده د ويری له لاسه مړه سي.

نه پوهيږم ولی د خولي کشک مې خلاص شو او بغير لدی چې خپل خبرو ته پام وکړم و مې ويل: ستاسو خبرو کې شک نشته هسي شجرنامه د ښځو د وژولو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری..

دا خبره مې چې وکړل تازه پوه شوم چې سومره بد مثال مې ورکړو! په وحشت باندی مې خپل لاس په خوله کیخودو، وای خدایه نن دا زما خوله ولې داسې بی سوره ده د دی اطرافی ومخ ته؟

د هغه په کټ کټ خندا چې بیخي نشو کنټرول کولي خپل شونډه مې وچیچل چې هغه په خندا وویل: پخدای قسم که هغه دی په کوټی کې زما په کم کار مړه سوی یی..

د شرم څخه مې غوښتل اوبه شم او ځمکې کې ننوځم، د ډیر خجالت له لاسه نه پوهیدم څه وکړم چې هغه په خندا وویل: نو پدی ویریدې هغه شپه؟ فکر دی کوی دسی نه(خبره یې پوره نشو کړی او قهقهه د خندا غږ یې پورته شو نور مې د شرم څخه د هغه خبری نشو آوریدلی موبایل مې ورباندی بند کړو، خدایه زه ولې دونی بیعقله یم؟ دا نو څنګه خبره وه چې ما هغه ته وویل چې تا خپل ښځه د هغه *** کار وقت کې مړه کړل؟

وای وای زه سومره بیعقل یم، ځان مې د دی بیځایه خبری لپاره رټی چې موبایل ته مې مسج راغلو خلاص مې چې کړو اطرافی وو لیکی وه: دونې وحشې هم نه یم خیال دی راحت ستا سره بیا خاص مراعات هم کوم.(او یو د خندا سټیکر چې زما فشار یې پورته ښکته کړو موبایل مې بند کړو او دومره هلته کیناستم تر دی چې ادی راغله راپسی او زما د رنګ په لیدو یې راته لړ بوره راکړل ترڅو فشار مې سم شي، خو ما هغه کړی او آوریدلی خبری نشو هیره ولې مغزو کې مې پورته ښکته کیدل..

د آسما له کوره راغلو کورته خو بیا هم زما حال همغه وو، کوټه کې پرته وم او خپل په افکارو کې غرقه وم نه پوهیږم څومره به خپل افکارو کې غرقه وم چې خوب راباندی غالب شوی وو او ویده شوی وم، نه پوهیږم څومره وقت به ویده شوی وم چې د خوب حالت کې مې احساس کړو یو سوک مې په مخ لاس وهي؟

په ډار او وحشت باندی غوښتل مې چغې کړم چې یو چا مې په خوله لاس کیخودو او په کراره یې زما د غوږ اندی ته وویل: کرار کرار زه یم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پدی خبره مې په وحشت باندی سترګي خلاصي کړی چې سترګي مې په دوه تک تور سترګو کې چې په نیم سانت فاصله کې زما د مخ پرقیدی بندی پاتی شوی! د ډیر ویری او وحشت څخه مې ژبه بنده شوی وه او خبری مې نشو کولې بدن مې رپ، رپ ریږدیدو زما پدی حالت باندی د اطرافي سترګي له حیرت خلاصي پاتي شو او په همغه حیرت یی وویل:

جهان- ای ای تاته وایم ماته وګوره زه یم ولې دسی بیریدلې یې؟
هر سومره کوښښ مې چې وکړو خو یو خبره مې ونشو ویلې او اوښکي وه چې تویده، زما پدی حالت اطرافي زر پاسیدو او په کړکي د ایښی چګ څخه یې یو پیاله اوبه ډک کړل او زما خولې ته یې ونیول او په ورختای وویل:

جهان- بسم الله که یو غړپ وبه وچیشه، (بیا پداسی حال کې چې پیاله اوبه یې زما خولې ته نیږدی کول په کراره یې وویل: خدای خیل خیر که دسی نه دلته پدی کوټې کی مړه سی؟ زما نوم خو هم بدنام دی چې شزی په کوټې کې مړی کوی..

دوه غړپ اوبه مې څکلی وه چې د هغه پدی خبره هغه مې په سری غاړی ولاړه او په تږوخ شوم. چې اطرافي په تلوار څو کراره ټک په ملا راکړو، چې یو څه ښه شوم زما د تږوخ په بند کیدو اطرافي زما د څنګ څخه پاسیدو او د کوټی برق یې روښانه کړو، د برق په روښانه کیدو او د هغه په کامل لیدو ټول وجود مې د ویری څخه ولړزیدی.

جهان- که خبر وایې چې ته دونې بیرندوکه یې نو دسې مې نه بیره ولې..
هیس جواب مې ورنکړو او د اوښکو په ډک سترګو مې ورته وکتل، چې زما خوا ته راغلو او پداسی حال کې چې تندی تروش نیولی وو ویی ویل: مه ژاړه بد مې راځی ستا اوشکې وګورم.

بیا مې هم د جواب ورکولو لځایه اوښکې توی کړل چې دا ځل بی کراره شو، زه یې کامل خیل خواته کش کړم او اوس زه د هغه غیږ کې وم! چې زما اوښکی پاک کړل او پداسی حال کې چې زما وینتیان یې د غوږ شاته راته وهل په کراره کراره او په بیحده صبر یې راته خبری شروع کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- ولې دم په دقیقه ستا شایسته سترګي د اوشکو ډکي دی امم؟ زما سره کم مشکل لری؟ زما څخه دی بد راځی؟ زما کالي یا رفتار دی نه خوشیژی؟ زما خبری درباندی بد لږیژی؟ راته ووایه، ماته ووایه چې پوی سم مشکل مې چیری دی چې ځان سم کم. ماته ووایه زما کم کار تا په عذابه وي چې زه هغه سم کم.

نه پوهیږم د هغه د نرم لهجي اثر وو یا د نرمي غیږی چې په خبرو شوم ورته او ومې ویل: د اجبار او زور څخه مې بد راځی، دا چې د بابا او ادی او د خلکو د خبرو له لاسه مجبور سوم تاته هو ووایم بد مې راځی، زه اوس نغواړم واده وکم. زه غواړم کار وکړم، خپل ټاکلي اهدافو ته ورسیږم خپل آرمانونه پوره کړم، زه اوس نغواړم واده وکم زړه مې غواړی ماشومتوب وکړم شیطنت وکړم. ما یواځی پریږدی.

په آخیری لفظ مې اوښکي د سترګو څخه په بهیدو شول، چې د اطرافي نرمه خندا راغله پداسې حال کې چې زما ویښتیانو کې لاس وهي ویې ویل: اوس چا پرتا جبر او ظلم کړی چې ته ژاړی؟

نه پوهیږم ناساپه دومره جرعت مې د کوم ځای کړو چې د هغه لاس مې خپل د ویښتیانو څخه لری کړو او د غیږی څخه یې لری شوم، او په غوسه ناکه لهجه مې ورته وویل: ما ستا څخه بد راځی دا چې ستا سره باید واده وکړم بد مې راځی دا چې مجبوره ستا سره یو ځای ژوند وکړم بد مې راځي نه یې غواړم.

زه یې خپل خواته کش کړم چې په سینه یې وولیدم، د حیرت څخه یې وریځی پورته واچول او ویی ویل: یعني تا زه نه یم خوش؟ او اوس پدی خفه یې چې ولې زما کوژدن یې؟

-خوشې مې کړه. څه کلکه دی نیولی یم؟ هو زه په همدی خفه یم زه تا نغواړم.
جهان- مشکل دی په چیشي حل کیژی؟ دسی احساس کوم چې د کوچنیانو پشان ضد کوی زما سره او دا خبری کوی .
-زه ضد نکوم هغه چې ضد کوی ته او زما کورني ده چې په زوره یې زه تاته درکړی یم، زه غواړم آزاد اوسیږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په مخ يي لاس تير کړو او کله چې ما ورڅخه غوښتل خپل مخ وګرځه وم نو زما زنه يي کلک ونیول، او د مخ اړول څخه يي منع کړم. او په يو خاص انداز چې غږ يي بيحده تاثيرناکه و وويل: ته اوس هم آزاده يي چې هر کار کوی ويي کی، هر شيطنت او کوچني والي چې کوی ويی که، زه هم درسره يم(په شيطان خندا يي ويل: زما عمر ته مه ګوره د سړيانو شوق او ځواني د ۳۰ کالو څخه بعد زياتيژی کميژی نه.

غواړی چکر ووهي زه دی وړم، غواړی ليونتوب وکړی زه ستا څخه هم ليونی يم، ايله بهاني مه راوړه هغه هم پدسی حال کې چې زما خوشيژی زما شزه شوخ او شيطانه ويي نه جړن دوکه.

د هغه په کراره، کراره، خبرو او د لاس په ناز کولو چې زما په وينتيانو کې تيره و، قهر او غوسه مي خلاصه شوی وه، چې هغه په ناساپه حرکت کې زه په نالي خوشي کړم او خپل زما د پاسه راغلو، داسي چې ټول بدن مي د هغه د مرادنه بدن لاندی قيد پاتی شو او حرکت می نشو کولي، احساس مي کوي د ډير ويری او وحشت څخه مي زړه د خولي څخه را وځی.

- مخ يي زما مخ ته رانږدی کړو او خپل د پوزی سر يي زما په پوزه ووهي، او په کراره باندی خپل ساه زما په مخ باندی خوشي کړه او همغه حالت کې وويل: غواړم درڅخه يو پوښتنه وکړم او بغير د "هو "څخه بل جواب نغواړم وآورم درنه.

په ډار شوی نظر می ورته کتل چې زما په کتو باندی په خندا شو او په همغه کلکه لهجه يي وويل: صحيح دی؟

په ويری باندی مي سر وخوځه ويي چې په نرم لهجه يي وويل: ته زما ښځه يي زما ناموس يي، زه پر تا ظلم نکوم ستا خواهشاتو او آرمانو ته هم ګورم او کوشش کوم پوره يي کړم خو ستا ځيني خواهشات زما د اخلاقو سره نه وايي، نو ته بايد څه وکړی؟

په ګنګس انداز می ورته وکتل چې هغه بيا په خندا باندی خپل پوزه زما پر پوزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووهل !زما په نظر دا کار يي خوښيدو؟ لکه مورږ چي د ماشومانو په پوزی خپل پوزه
وهو! ده هم همداسی کول.

جهان- نو ته بايد دسی وخت کي خپل د ميره خبره ومني او ووايه" صحيح ده "په
سترګو...

د هغه دا خبره بيحده زور راکړو او په غوسه مي ورته وويل: نه يي منم زور لری؟
زما پدی خبره هغه په شيطنت وخندل او ويی ويل: زور خو ډير لرم خو مناسب نه
بلم د يو کوچني سره يي معلوم کم.. البته په بل رکم زور معلوم کولو کی مشکل نسته
خوشحاليږم هم(دا خبره يی وکړل او په خندا شو چي زه د شرم څخه تکه سره شوم
او پداسی حال کي چي زور مي وهي چی هغه خپل د ځان څخه لری کړم په غوسه
می وويل:

-ته به څه يي ستا خبره به څه يی؟ زه ستا د کلي نفر نه يم چي ته ورته خپل ځان
ارباب،ارباب کړی او زه وډاره شم! زه هوسي محمدی يم نو خپل حد کي اوسيږه.

دا خبره می وکړل او غوښتل مي د کوټی څخه ووځم چی زما لاس يي کلک ونيو
دومره کلک چي لاس مي په درد شو او اخ می له خولی ووت، خو هغه بغير لدی
چی زما درد ته کومه توجه وکړی زه يی بيرته خپل پر ځای کينولم او په داسی حال
کي چي کوښښ يی کو آواز يی ښکته اوسيږی ويی ويل:

جهان- ستا حافظه به کمزوری ويی خو زما ده نده، يو هفته مخکي دلی په همدی کور
کي د ټولو په مخ کی زموږ نکاح وتړل سوه! او ته رسماً شرعاً او قانون زما (خپل
غږ يي پورته کړو او پداسی حال کي چي خپل په سينه يی لاس وهو وويل: د جهان
خان سدوزی ښزه سوی. که اطرافي يم که ښه يم که بد! هر شئ چي يم اوس ستا
ميره يم. او ستا په نفس اخيستو لا اوس زه حق لرم نور خبری او کارونه خو لری.

دهغه پداسی لهجه او خبرو مي بيا سترګي د اوښکو ډکي شوی او بيا مي ټول بدن د
هغه او دهغه د خبرو څخه په ډار باندی ولاړزيده، چي کرار باندی زه خپل ښنګ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینولم او پداسی حال کي چې زما د لاس بند ته چي د هغه په کلک نیولو باندی تک سور شوی وو کتو په کراره غږ یی وویل:

جهان- وګوره داسی کارونه کوی بیخی نه یی غتِه سوی اغه کوچنی جړندوکه انجلۍ یي، د دی لځایه چي یو دوه سم خبر وکی زما ستړیا لژ لرېِ کي خپل په خبرو او کارونو باندی ما په غوسه کوی چی اخیر وګوره(زما لاس ته یی اشاره وکړل او بیا یی وویل) دسي تاوان یی هم تاته رسیږی.

هیس جواب مي ورنکو چې هغه په خاص لهجه وویل: ته خبر یی ما تاته چشی راوړی؟

بیا می هم ورته جواب ورنکړو او مخ مي ورنه وګرځه ویي چي هغه په خندا باندی زما مخ خپل خواته را تاو کړو او ویی ویل: ګوره هر کار چې کوی زه درته هیس شئ نه وایم هر ناز او نخری چي کوی زه دی تول نازونه او نخری وړم خو زما د غیرت سره به لوبې نکوی، زه په دغه لفظ نفس باسم او ژوند کوم، او اوس ته زما ناموس او غیرت يي زه ستا په نوم مړ کولو او مړ کیدو ته تیار یم، نو هر کار کوی وکه یواځی دغه خبره مه کوه چي ته څه کار لری؟ او په تا يي څه؟

زه ستا میره یم او تر هغه وقت چې ژوندی یم وبه اوسیژم. پوه سوی؟

هیس جواب مي ورنکړو چي هغه رانږدی شو او پداسي حال کې چي زما لاس يي خپل لاس کې نیو ویې ویل: تاته مي موبایل اخیستی.

پدی خبره د سترګو د کونج څخه مي ورته وکتل چي هغه خپل جیب ته لاس کړو او زما د کنجکاو او حیرت ډک نظر لاندی یې یو ساده نوکیا موبایل زما لاس کي کیخود! د نوکیا موبایل په لیدو مي نږدی وو د غوسې،حیرت، تعجب او شوک، څخه وژاړم بل هیس نه ژړا مي غوښتل، چي هغه په شوخه لهجه او خندا وویل:

جهان- اممم خوش دی سو؟ شایسته دی اوه؟
هیس جواب مي ورنکړو او یواځی ورته و مي کتل چي هغه پداسي حال کې چي کوښښ کو خپل خندا کنترول کړی ویي ویل: اممم و دي نه ویل؟ خوش دی سو کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی بار،بار تکرار کولو زړه مي غوښتل د ډیر غوسي ځخه چیغي ووهم، خو ځان مي په زوره کنټرول کړو او کرار مي وویل: ښایسته دی مننه خو زه یي نغواړم زه موبایل لرم.
جهان- امممم دا خو شه خبره نده، خپل موبایل ایله کوه باره دغه سم دی دغه واخله.

- سر پورته کوم او ورته ګورم، د همغه شپي پشان یي یو جوړه سپین کالي اغوستي خو پدی تفاوت چي د پورته دوه تني ورځخه خلاصي کړي، او صاف مستقیم کرښه د سیني معلومیږی، د سیني ویښتیان یي بیحده زیات معلومیده، یو ځاي مي آوریدلی وه چي د کوم سړیانو د سیني ویښتیان چي هر ځومره زیات وي هغومره د هغوي د شجاعت او دلاورتیا ثبوت ورکوی !توره ببر ګیره چي ځو تاره سپین ویښته چي د نږدی ځخه معلومیده. نظر مي پورته ولاړو او د هغه په تور د توري شپي پشان نظرو کي بند پاتي شوي چي اوس د شیطنت او خندا ځخه یي سترګي پړقیدي.

جهان- امممم خوش دی سوم؟
د هغه پدی خبره مي په ګنګس انداز ورته وکتل چي هغه په خندا وویل: دری ساعته زبر او زیر دی کړم وایم خوش دی سوم کنه؟

د هغه پدی خبره د شرم ځخه مي شونډه وچیچل خو د نوکیا موبایل په لیدو مي غوسه تازه شوه او ومي ویل: دومره د یوزراسیف ښایست هم نلری چي درته وګورم.
زما پدی خبره هغه په لوړ غږ وخندل او پداسي حال کي چي زما د ځنګ ځخه یي بالښت راخیستو او خپل تکیه یي ورباندی وهل ویي ویل: یعني خوش دی نسوم نو؟

په نارحته انداز مي هغه نوکیا موبایل د هغه ځنګ ته وغورځه ویي او ومي ویل: زما خوښ کیدل یا نه خوښ کیدل ځه فایده لری؟
زما پدی خبره هغه لږ خپل سر کوږ کړو او په ځیر،ځیر یي راوکتل بیا یي وویل: زما د کوم عادت یا خبری ځخه دی بد راځی؟ راته ووایه زه یي باره نکوم!

هیس مي ورته ونه ویل او سر مي ښکته واچوي، زړه مي هسي ډک و او ژړا مي زړه غوښتل چي هغه خپل په لاس زما سر پورته کړو بیا یي وویل: امممم؟ کوم یو؟ (بیا خپل ځنګ ته هغه ساده نوکیا موبایل ته اشاره وکړل او ویي ویل: که پدی خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی نو ټوکې مې درسره کول دا زما دویم د کار موبایل دی، ستا موبایل خو سبا یوځای بازار ته ځو او ستا په خوښه یې اخلو، ما وانخیستې ما ویل زما انتخاب به دی خوش نسې.

هیس مې ورته ونه ویل چې هغه بیا وویل: ولاړسه خپل لاس او مخ باندې یو څه وبه تیرې که ډوډی هم ځانته راواخله مور دی ویل د غواې غوښه(غوښنه) دی نه خوشیږی ما درته هغه ستوی د شهریانو خوراک چشی نوم دی؟! اممم پیتزا هغه مې درته راوړل ته بیده ویې، ورځه نو یو پیاله چاې هم ماته دم که چې دا سر مې دې درد کوی چې مه وایه، خپل ډوډی هم راواخله راسره اله نو...

د هغه پدی خبرو لځایه پاسیدم او د کوټې د دروازی خواته ولاړم چې د کوټې څخه د وتلو مخکې یې راپسې ناری کړل: بیا ولاړنسې د هغه شپې رکم آشپزخانې کې ماته شینې(کینې) پوی سوې؟

راوګرځیدم خو جواب مې ورنکړو چې هغه وویل: اممم وامې نه وریدې ستا جواب؟ د سمه ده پشان مې ورته سر وخوځه ویې چې هغه په نری مسکا وویل: دا دونې غټ سر شوره ولو د ځایه هغه دوه متری ژبه دی وشوره وه.

جواب مې ورنکړو او د کوټې څخه ووتلم، اول مې خپل لاس او مخ ومینځو او بیا مې د خدای د وچ زوره هغه اطرافې ته چاې دم کړو، یخچال مې چې خلاص کړو نو د اطرافې راوړی بیتزا مې ولیده او خولې څخه مې ورته اوبه راغله، زه د پیتزا معتاده وم او نن دا دومره لویه پیتزا یواځې زما وه؟ پدی فکر د خوشحالې څخه مې خوله په خندا خلاصه شوه.

چاې ته ولاړه وم ترڅو دم شې او دی خبری ته فکر وری وم چې تر کله به زه اطرافې لځان څخه لری ساتې شم؟ هغه شپه یې انسانیت وکړو او څه یې ونه ویل خو نن شپه به څه وکړم؟ زړه مې ویل لاړشم د ادی کوټه کې ویده شم! ځکه اطرافې هلته نشې راتلې خو بیا مې چې ادی او بابا ته فکر کو خپل فکر اتاه اشتباه معلومیدو.

له قصده مې هر کار دومره په ځنډ کوې چې اطرافې ویده شې؟! ډوډی مې هلته آشپزخانې کې وخوړل او الحق چې خوندوره پیتزا وه خو اطرافې ته په فکر کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشتها مې خرابه شوه، شايد يو ساعت مې ځان اخوا ديخوا کړو اوبيا د کوټې خوا ته
پدې اميد روانه شوم چې شايد اطرافي ويده شوی وي؟

دروازه مې کرار خلاصه کړه او چاې پتنوس په لاس کوټې ته ننوتلم، چې اطرافي
مې خپل په نالي پداسې حال کې چې د هغه شپې پشان يې خپل يولاس خپل په سترګو
ايخودلې و پروت وليدو! کرار مې دروازه بند کړه او کوټې ته ننوتلم هغه هيس شور
ونخوړو او ما به خوله يو لويه مسکا راغله ويده دی؟ !

پدی فکر بيحده خوشحاله شوم او په کراره مې غوښتل پتنوس چاې بيرته آشپزخانې
ته يوسم چې د اطرافي غږ پداسې حال کې چې همغسې پروت وو او لاس يې په
سترګو ايخودلې و تر غوږ شو.

جهان خان- کرار،کرار ستا د راتلو څخه ناميده کيدلم.
د هغه په غږ مخ مې ور واړه ويې چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لرې کړو او د
سترګو په اشاره يې خپل څنګه ته اشاره وکړل او ويې ويل: راځه چاې راوړه وګورم
دا څه رکم چاې دی چې تا ورباندی لس ساعت تير کړل!

په لړزانده قدمو ورنږدی شوم او پتنوس مې د هغه مخ ته کيخود چې هغه لځايه
پاسيدو او بالښت يې خپل شاته کيخود او پداسې حال کې چې دوه سترګې ماته نيولې
وه وويل: ما درته وويل خپل ډوډی دلته راوړه او ويخوره.

- د پياله چاې ډکه ولو حال کې مې په کراره وويل: که تاسو وږی ياست زه درته
راوړم

جهان خان- ما درته وويل چې زه وږی(وږی) يم؟
-نه خو د ډوډی پوښتنه مو وکړل نو ځکه مې وويل.
جهان خان- امممم زه وږی نه يم يواځې غوښتل مې ته دلته ډوډی وخورې نه هلته
آشپزخانې کې.

ناساپه مې د خولې څخه وپريدل: يواځې راحت وم.
دا خبره مې چې وکړه خپل شونډه مې وچيچل او کرار مې سر پورته کړو چې هغه
په ځير،ځير راکتل، کله چې زما نظر يې وليدو ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- موژ پشتانه یو متل لرو وایو" ژبه هم کلا ده هم بلا ده "نو پکر دې ساته.
جواب مې ورنکړو چې هغه ډک شوی پیاله د چاې زما د لاس څخه واخیستل او ویې
ویل: ولې دی هغه شیشه یې چاینک کې چای دم نکړه؟

په حیرت مې وروکتل ده زما شیشه یې چاینکه چیرته لیدلی وه؟ لکه چې پوی شو زه
حیرانه شوم چې ویې ویل: هغه شپه آشپزخانې کې په پتنوس کې مې ولیده.

د هغه پدی خبره دیته فکر ویې ورم چې دومره حافظ لری یعنی؟ هغه شپه زه دومره
ګنګس وم چې ځانته مې لا فکر نه وو هغه وقت ده هغه شیشه یې چینکه لا یاد ده!

جهان خان- امحم و دې نه ویل ولې دی هغه کې چای رانوړل؟
ور ومې کتل او د ځان سره مې وویل که ورته ووایم هغه یواځې زما چاینک ده او
نه غواړم تاته پکې چای راوړم! هسې جنګ کیږی هغه هم د کوم یادآوری چې څو
ثاني مخکې وکړل په همدی خاطر ورته و مې ویل: هغه خیرنه وه.

زما پدی خبره اطرافي خپل وریځې پورته واچول او یو نری مسکا یې په خوله راغله
او ویې ویل: خیرن وه که ندی غوشتل خپل چاینک کې ماته چای راوړی؟
په تلوار مې وویل: نه.. نه هغه د ربنتیا خیرن وه.

جهان خان خپل سر وخوځه ویې او پداسې حال کې چې خپل د چاې پیالې څخه یې یو
غړپ چاې څکه ویې ویل: امحم صحیح دی..(بیا بیرناساپه وویل: خو فکر ساته زه
دروغجن انسان په دوه لفظه پیژنم پوهیژی ولی؟

په ویری مې ورته سر وخوځه ویې چې هغه په کراره غږ وویل: ځکه چې زه جهان
خان یم) په ویری او وحشت مې ورته کتل چې ویی ویل: زه دا خبری پریژده ځایونه
واچوه چې شپه تیره سوه او زه هم سخت ستړی یم.

د هغه پدی خبره لاس او پښې مې د ویری څخه ولړزیده او د مخ رنګ مې وپریدې
چې هغه راوکتل او په داسې حال کې چې خپل سر یې لړ کوږ کړو ویې ویل: امحم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا څه وسو؟

جواب مې ورنکړو او یواځي می ورته وکتل چې هغه په کراره وویل: زړه خو دې نغواړی درسته شپه دي شینو مجلس وکو؟ ستا دپاره وایم ملا دی په درد کیږی ځایونه واچوه کرار ګرم ځای کې مجلس هم خوند کوی(دا خبره یې چې وکړل کرار یې وخندل)

په لړزانده غږ مې ورته وویل: هغ.. هغه تاسو چاي ښکې ځایونه نه اچول کیږی. زما پدی خبره هغه خپل د لاس پیالي چاې په یو نفس په سر پورته کړل او بیا پداسی حال کې چې پیاله ترموز یې په پتنوس کې کیخود خپله پاسیدی او پتنوس یې په کړکي کیخود او ویی ویل: صحیح سو؟ بل مشکل خو نسته؟

بی جوابه مې وروکتل چې هغه هم په خندا راوکتل داسی لکه چې غوښتل یې د سترګو په خبره راته و وایي" نن شپه دی زه یو بهانه لا نه منم "پدی فکر سترګې مې د اوښکو ډکي شوه خو ناچاره پورته شوم او نالي مې راوخیسته چې د هغه غږ مې واوریدی چې ویی ویل:

جهان خان- هغه دغه والا نالې راواخله.. هغه څه ورته وایي؟ امم دوه نفره!

د هغه پدی خبره مې ټول وجود ولړزیده خو ځانته مې په سل مذهبو دلداری ورکول چې هیس خبره نده، او نالې مې واچول کمپل بالبنت مې چې کیخود، بی هدفه ورته ولاړه وم چې اطرافي زما لاس ونیو او په نالې کینولم په ځیر،ځیر راکتل داسي لکه چې اول ځل یې ویې ما وینې زما د زړه درزا ما خپل آوریدل داسی په کلک باندی درب درب یې وو چې زه ویریدم هسي نه د سینې څخه مې راووځې!

د اطرافي لاس چې زما د تکری خواته لاړو او هغه یې زما د ویښتیانو څخه لری کړو سترګې مې پټی شول چې هغه په یو بیحده مینه ناک نرم غږ و ویل: اول وار مې ته په همدغه ستوی د کور کوټې کې ولیدي لکه کوچنیانو ولاړه وي په شوق باندی دی زما موټر ته کتل، کله چې زما پر ژغ زما خواته راتاو سوی هلته هغه دقي کې (زما په مخ یې لاس کیخود داسي چې مجبوره شوم سترګي خلاصي کړم او هغه زما سترګو ته په کتو وویل: هغه دقي کې زړه مې درب وهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسې چې خپله پوی سوم چې د جهان خان سدوزی نور تول پاتې ژوند د دغه دوه خرمای سترګو باندی تمام دی، خو (زما په مخ راغلي ویښتیان يې دغوږ شاته کړل او ويې ويل: خو ستا سترګو کې ما هغه دقه کې ځانته بی احترامي ولیده! تا داسی راوکتل لکه يو بی فایدي شئ او زه په غوسه سوم ستا هغه کتو ته نو ځکه مې درته هغه خبری وکړل، بیا چې تا وویل د معلم صیب لور يې، بیا نو بیخی می ستا د وصال او یوځای کیدو فکر د ذهن وباسي

ما ویل زه چیری د معلم صیب لور چیری، خپل عمر ستا عمر خپل کورنی ستا کورنی تول ته مې فکر وکې او ومط ویل چې دا مینه نه مینه.

- دهغه پدی خبرو مې په حیرت باندی ورته کتل چې هغه په يو نری مسکا راوکتل او ويې ويل: ما هغه شپه اراده وکړل چې باره به دسی فکر کوم چې بیخی می سوک لیدلی نده او دغې خاموش به ځم خو تا پرینژدلم.

د هغه پدی خبره سترګي می د حیرت ښخه خلاصي پاتی شوی ما نو کله ده ته ویلی وه چې مه ځه؟ او ما مه پریژده؟ هغه چې زما ګنګس انداز ولیدو په خندا يي زه خپل غیږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چې خپل زنه يې زما په سر کیخودل زه يي کامل خپل غیږ کې ځای کړم او کمپل يې راباندی راکش کړو.

جهان خان- اممم تا ونه ویل چې مه زه! خو ستا يو کار زه د تلو او ستا د لیاده باسو ښخه منع کړم، هغه شپه چې خپل زړه مې په څلور مذهبه مجرم او ګنهکار ثابت کړو، او ستا لیاده باسلو لپاره مې ورته خدای او رسول شافي کړو د همغي شپې په سهار ستا) خبره يې پری کړل زما ویښتیان يې لاس کې ونیول او غټ نفس يې

واخیستو داسی چې زما د ویښتیانو بوی خپل سینه ته کش کړی او هلته يي د تل لپاره ځان سره وساتي.!) خو ستا دا پریشان زلفو د هغه مولا په آذان ستا د میني په زنځیر کې وترلم، ولاړه ويي او لکه يو آزاد مرغه پشان دی لاسونه خلاص کړی وه او د سهار هوا دی استشمام کول، او خبره نه ويي يو لیونی ستا د څو قدمي فاصله کې ولاړ دی او ستا په دیدن نه مړیژی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبرو یو دم حیرانه شوم، هغه سهار مي یاد دی خو ما ولې اطرافي هغه ورځ ونه لیدو؟ ولې فکر مي ورته نشو؟ زه لا په دی فکرو کي وم چي هغه بیا وویل: خداي په سر شاهد دي چي ډیر کوشش مي وکي درته ونګورم، ډیر مي خپل لیونۍ زړه ته وویل: چي دا د معلم صیب لور ده،او ته د هغه کور کي میلمه یې! د هغه ډوډۍ دی خوړلي! دا بي ناموسي نو څه ده چي ته دي دهغه د لور پسي وګوری! خو باور وکه زما نظر اول وار وو چي زما په کنټرول کي نه وو.

اطرافي بیا یو لوې نفس واخیستو او زما د سر ویښتیان یې ښکل کړ، چي د هغه پدی کار ټول بدن مي ولړزیده چي هغه په یو کرار غږ وویل: زه په کلي کي پیدا سوی او غټ سوی یم، زموږ خواته دا خبری نسته چي د یو چا د لور او خور پسي دی وګورو، دا موږ ته د مرګ او ذلت په معنا ده چي د بل چا د ناموس پسیي دی سترګي وباسو او د کونټچ او کنار څخه ورپسیي نظر واچو، خو هغه ورځ ما بي اختیاره ستا پسي وکتل!

نو ځانته ستا پلار ته خپل وجدان ته شرمنده وم، چي د یو نامحرم جنۍ پسي می کتلي، همغه ورځ د تلو څخه مخکي مي معلم صیب ته وویل(د اطرافي پدی خبرو د حیرت څخه هک حیرانه شوم! بابا ته یي ویلی؟ څه یي ویلی؟ غوښتل مي د هغه د غیږی څخه جلا شم او دا پوښتنه ورڅخه وکړم خو هغه کلک خپل په سیني پوری ونیولم او د لرې کیدو اجازه یي رانکړل او په کراره غږ یي وویل :

جهان خان- معلم صیب ته مي وویل ستا په لور مئین سوم !
)د هغه پدی خبره خوله مي د حیرت څخه خلاصه پاتي شوه، دا نو څنګه انسان دی؟ د هغه د سیني په کرار پورته ښکته کیدو پوه شوم چي خاندی، او بیا د هغه د خندا څخه نیولي غږ چي ویي ویل: معلم صیب هم دغسي هک حیران سو، خو ما ورته وویل زما نخوشیژی خبره کش راکش کم دغې چل دی ستاسو څه خوشه ده؟

په بیحده تندې او هیجان منتظره وم چي وآورم بابا ورته څه ویلي؟ چي دا ځل هغه لږ په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ستا بابا هم ناځواني ونکړل هغه دقه یي رد کړم!.

د هغه پدی خبره مي خندا راغله، هغه په یو خاص انداز دا خبری ویل، زما په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په کراره وویل: جــار د خندا ځخه دی.

د هغه پدی مینه ناکه لهجه خپل شونډه مي وچیچل او منتظر پاتي شوم چي هغه خپل خبره پوره کړی چي څنګه يي بیا بابا راضي کړی چي د انکار وروسته ورته" هو " ووایي؟ خو هغه په کرار، کرار زما په ویښتیانو کې لاس وهو او خاموش وو چي مجبور په بی طاقته توګه مې پوښتنه وکړل: بیا څنګه مو زما پلار راضي کړو؟

زما پدی خبره هغه یو څه خاموش څو بیا يي وویل: بس نو ما ته هم جهان خان وایي داسې مي ستا په پلار تعویذونه وکړل چي راضي سو(دا خبره يي وکړل او په خندا شو د هغه پدی خبره زما خندا هم راغله او کرار مي وخندل چي هغه په یو خمار لهجه وویل: اوس مهم دا نده چي ستا پلار څنګه راضي سو؟ مهم دا خبره ده چي ته څنګه راضي کیژی؟ امممم؟

د هغه پدی خبره خپل شونډه مي وچیچل او په کراره مي وویل: د پلار او کورني په خبری کومي جنۍ انکار کړی چي زه يي دویمي اوسیږم؟
جهان خان- امممم خو ماته ستا رضایت مهم دي، زه تازه اتلس کلن بی تاب ځوان نه یم چي بیخي صبر ونلرم، خو باور وکه اول وار دی زه داسی بي تابه او خمار یم، خو تر هغه وخت چي ستا رضایت او خوشه نه ویي زه به په سل مذهبو او خبرو ځان کنټرول کړم او تاته به وعده درکړم چي ستا د خوشي او رضایت بغیر هیس کار به نکوم، خو راته ووایه سنګه راضي کیژی؟ سوني وخت کي؟ چي زه خپل دی ناکراره زړه ته تسلي ورکړم؟امممم؟

- د هغه په خبرو د شرم څخه تکه سره شوم، او د نیلوفر خبری مي یاد ته راغله چي راته ویلي وه " ډیر سم سړی دی چي دومره درته صبر يي کړی، اوس وقت هلکان پردیو جنکیانو ته د صبرېدو ندی، هغه وخت ده خپل قانوني او شرعي ښځي ته څه ندی ویلی! نو یواځی د یو خبری ښکارندویه ده! هغه دا چي ته ورته ګرانه یی او درته احترام لری ".د نیلوفر خبري او اوس بیا د ده خبری زه و دی خبری ته یقني کړم چي شاید زه وربا‌ندی مئینه وه نه اوسیږم، شاید زړه مي ورسره رضا نه ویي،

خو د دی ټول خبرو با وجود همدغه اطرافي زما خاوند دی، او د عمر تر پایه به همدی اوسیږی که زه وغواړم او کنه؟ پدی فکرونو خپل د مقابلي د سنګر څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راښکته شوم او خپل ځان مې د هغه اطرافي خواهش او غوښتنې ته تسلیم کړو....

جهان خان- څه سوی؟ ولې نه ویده کیږی؟

د هغه په خبره مې ورکتل او د" نه "پشان مې ورته سر وخوځه ويې او پداسې حال کې چې کوښښ مې کوې د هغه سترګو ته د شرم او حیا له لاسه ونګورم په کراره مې وویل: هیس ندی شوې که کار مو شوې ویې نو پریږدی زه لاړشم.

زما پدی خبره یو دم د هغه د لاس حرکت زما پر ملا و دریدو، او څو ثاني هیس خبره يې ونکړل خو ناساپه زه یې په زوره خپل خواته کش کړم داسی چې پوره د هغه په سینې راغلم او د هغه قهرجنې سترګې مې ولیده پداسې حال کې چې غاښونه يې یو پر بل کلک موښل په قهرجنه لهجه وویل: شکر وباسه چې حال مې شه دی او ستا دا خبره نا آوریدلې نیسم، کنې خداې په سر شاهد یو غاش مې درته خوله کې نه پاتې کوی.

د هغه پدی خبره زما سترګې د اوښکو ډکې شوې چې هغه د ځایه پاسیدو او زه یې د ځان څخه لری کړم، پداسې حال کې چې خپل د کالو پورته خوشې شوې تنې ترړل په غوسه يې زما خواته مخ کړو او ويې ویل: دونې بیعقله یې چې خپل د خبرو په معنا لا نه پوهیږی، ته کومه د مندی بازار فاحــ(خبره يې پوره نکړل او دهغه لځایه په کلک يې یو استغفرالله وویل او خپل د سر ویښتیان يې په موټ کې راکش کړل او ويې ویل: ته کومه بیګانه جنی یا زما د خواهشاتو د رفع کولو لپاره زما نفری او یاره نه يې چې زما د خواهش سړیدو وروسته زه دی ایله کم..

ته زما ښزه يې ښزه(دا لفظ يې دومره په کلکه وویل چې زه وویریدم هسې نه غږ يې د ادی او بابا کوټې ته تللې ويې! د ډیر قهر او غوسې څخه يې د مغزی او سر رګونه راوتې وه غټ،غټ نفس يې اخیستو او ما یواځې کمپل په ځان راکش کړی و او پداسې حال کې چې دوه سترګې مې د کمپل څخه معلوم وه په زار،زار مې ژړل

په غوسه باندې زما څخه مخ اړولې لری ناست وو، نه ما کومه خبره کول نه هغه، خپل په کړی خبری پښیمانه وم او اوس تازه پوه شوم چې څومره غلطه خبره مې ورته کړی وه، هغه حق درلود چې په غوسه شې نه پوهیدم څه ورته ووایم چې یوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام شي؟ نه مي غوښتل داسي بد حال کي وګورم په همدی خاطر لږ د هغه خواته نږدی شوم او پداسي حال کي چي خپل زړه ځخه مي د فيل زړه جوړه ويي د هغه په لاس مي لاس کيخود.

زما پدی کار هغه لږ خپل سر زما خواته راکوږ کړو چي ما د اوښکو ځخه په ډک سترګو او ژړغوني لهجه وويل: بخښنه غواړم. زما مطلب هغه نه و ما.. ما.. يواځي غوښتل لږ ستاسو ځخه لرې شم نه پوهيږم ولي بد احساس مي دهغه کار ځخه وروسته درلود.

دا خبری مي په يو سل زحمتو وکړل او ژړا ته مي شروع ورکړل چي هغه زما خواته راوګرځيدو او پداسي حال کي چي زه يي خپل غيږ خواته رابللم په خفه لهجه يي وويل: نو ځه درته ووايم؟ کوچني يي کله ناکله داسي خبری کوې چي انسان هک حيران سي چي دانو ځه دې؟

د هغه په خبرو مي ژړا نور هم زيات شوه ځان راته يو ختا کار ماشومه ښکاريده، چي د يو غلط کار وروسته يي اوس پلار رټي او دا ورته ژاړي، ښه شيبه مي دهغه غيږی کي وژړل او هغه راته په مينه باندی خبری وکړل تر دی چي آرامه شوم کله چي ژړا مي ختمه شوه، هغه زما سر خپل د سيني ځخه پورته کړو او په کراره يي وويل :

جهان خان: زحمت هم درکوم خو نيم ساعت د سهار آذانو ته پاتي لږ وبه به ماته رانوړی چي زه يو حمام وکړم؟

د هغه پدی خبره په شرم او خجالت مي سر ښکته واچوي او په کراره مي سمده وويل چي هغه په بيحده ميني زما تندی ښکل کړو او ويي ويل: شابه نو زه منتظر يم درته.

لځايه پورته شوم او د کوټي دروازی خواته تلم چي هغه راباندی غږ کړو: پوړني(ټکری) دي په سر که او..(خاموشه شو چي ما تازه خپل ځان ته پام شو او په شرم مي خپل کالي سم کړه او ټکری مي په سر راکش کړو او په تلوار د کوټي ځخه ووتلم نن شپه د ډير شرم له لاسه ما لس کيلو وزن کم کړو پدی فکر مي شونډه وچيچل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړم ترڅو جهان ته د حمام کولو لپاره اوبه تیارې کړم.

د هیندارې مخکې ولاړه وم او ځانته مې کتل تول ستوني مې تپې،تپې او شین وو؟ په غوسه مې خپل ټکرۍ وربانډی را تاو کړو، دا تول د هغه وحشي اطرافي له لاسه پرون ماښام یې داسي کړو! نن تولو ورځ د ادی او د بابا د نظرونو څخه داسي لرې لرې ګرځم د ډیر شرم څخه، او یو دقه مې لا ټکرې د سر او ستوني څخه لرې نکړو!

- په غوسه مې د ژبې لاندې هغه ته بد رد ویل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او ادی ناری کړل راته.

ادی- جهان زوی حویلې کې درته په تمه دی زر کوه بیچاره دی په پښو ستړی کړو.
-سمه ده درغلم.

ادی په افسوس سر راته وخوځه ویې او دروازه یې بنده کړه، په تلوار مې خپل حجاب واغوستو، د اطرافي سره تلم بازار ته ترڅو هغه راته موبایل واخلې پدی فکر بیحده په خوشحالې مې ځان تیار کړو او زر د حویلې خواته ولاړم او د کور څخه د وتو مخکې مې ادی ته چې په آشپزخانه کې لګیا وه وویل: ادی زه لاړم

ادی- ورځه خو زر راشې بیا.
-سمده.

په خوشحالي د کور څخه ووتلم چې اطرافي مې د هغه د لوکس موټر څنګ کې د موبایل سر د خبرو په حال ولیدو د خبرو په حال یې ماته فکر شو او د پښو د نوک څخه یې د سر تر وینتیانو چک کړم او تندی تروش شو! پداسي حال کې چې زما خواته راروان و موبایل شا کس ته یې یو څه وویل او موبایل یې جیب کی کیخود.

جهان خان- دا نو څنګه حجاب دی؟
په حیرت مې خپل حجاب ته وکتل یو دم صحیح وو په ګنګسه لهجه مې وویل: سم دی خو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبرې د هغه تندي تروش شو او په غوسه يې وويل: دا سم دی؟ وګوره حجاب
دی سومره تنګ دی ټول بدن غړې دی جلا،جلا ورڅخه ښکاری!
په خلاصو سترګو د حيرت مې يو ځل بيا خپل حجاب ته وکتو او کوم مشکل راته
پکې معلوم نشو؟ چې هغه دا ځل په بيحده غوسه وويل: دست کشي دی کومه دی؟

د هغه پدی خبره په حيرت مې وويل: دست کشي څه وکړم لوښي خو نه مينځم چې
لاس کې کړم؟
جهان خان د ډير غوسې او غضب څخه يې خپل به ګيره لاس تير کړو او څو ځله
يې استغفرالله وويل بيا پداسې حال کې چې زما لاس يې لاس کې نيو ويې ويل: د
لاس هغه خانه خراب تور دست کشي درته يادوم چې د حجاب سره ښځې لاس کې
کوی.

د هغه پدی خبره تازه د هغه د خبرو په معنا پوه شوم او په غوسه و طعنه مې وويل :
ښځګه خوښه دی ده يو تور چشمکې هم په سترګو کړم چې سوک مې سترګې ونه
وينې؟
جهان خان- رشتيا وايې؟ دا رکم چشمکې لرې؟
د هغه پدی خبره د غوسې څخه په انفجار شوم او په غوسه مې وويل: ښځګه خوښه
دی ده چادرې(بورقه) به په سر کړم؟
جهان خان - اخ اخ جاار دی سم، دغه کار که وکې نو د زړه توته يې.

د هغه پدی خبره بيرته د کور خوا ته روانشوم چې هغه نارې کړل.
جهان خان- چيرې چيرې؟
په غوسه مې ورته وويل: زه ستا سره هيڅ ځای نه ځم.

دروازې ته رسيدلي وم چې هغه د شالخوا ونيولم او په کراره يې وويل: صحيح دی
زه نور شئ نه وايم خو دغه حجاب دی...

په غوسه مې ورته وويل: پخدای قسم يوځل بيا زما د حجاب په اړه خبره وکړې نو نه
ځم درسره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پدی خبره جهان په بې حوصلګي خپل ګیره کي لاس تیر کړو او ویې ویل: زه صحیح دی نور چشي نه وایم رازه موټر کي شینه(کینه) خلک تیریژی را تیریژی بده ده.

په نه زړه او خفه انداز موټر ته پورته شوم، چې جهان هم کیناستو او موټر یې روښانه کړو خو د هغه تندی هم تروش وو؟! د هغه په خفه اندازه یو ځل بیا مې خپل کالو ته وکتل خو دومره چې ده ویل هغومره مې حجاب خراب نه وو؟ بیا نه پوهیږم ولې دی دومره په غوسه شو؟ په هغه لوکس موټر کې یو سندره لا نه وه چالانده کړی؟ اطرافي دې نو څه ووایم!!؟

دوه دری ځاي موټر به یې و دره ویې خو بیا به یې په تروش تندی سر وخوځه ویې او روان به شو اخیر مجبوره پوښتنه مې وکړل: کوم ځاي څخه چې تیر شوی هغه د کابل غټ ترینه مال دی د موبایلو؟
زما په خبری هغه مخ راواړه وو او ویې ویل: پوهیژم خو هغلته بیخي ډیر پتلوني هلکان وه خوش مې نسو.

د هغه پدی خبره هم خندا راغله او هم زور یې راکړو په طعنه مې وویل: فساد په پتلونیانو کي ندي په لنګوټیانو کیدی .
زما پدي خبره هغه په لوړ غږ په خندا شو او پداسې حال کې چې یو نیم نظر یې ماته کو ویې ویل: لنګوټیانو په تا څه کړی چې داسي بد یې وایې؟
-پتلونیانو په تا څه کړی چې بد یې وایې؟

زما پدی حاضر جوابې باندې د هغه په خوله مسکا راغله او کرار یې وویل: ژبه نده نو دری متره ده کم رانسې یو وخت.

جواب مې ورنکړو چې د دومره تلو وروسته اطرافي صیبب یو دوکان خپل د تلو لایق وبلو او موټر یې و دره ویې د موټر دره ولو سره ما غوښتل ښکته شم خو هغه منع کړم او ویې ویل: ته لږ صبر سه.

دا یې وویل او خپل د موټر څخه ښکته شو د موټر څخه راتاو شو او زما دخوا دروازه یې خلاصه کړه! د هغه پدی کار ما داسې فکر وکو چې کوم هندی فلم کې یم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هندی فلمو کې سړیان ښځو ته د موټر دروازه خلاصه ویې او څوکې ورته سمه وی! ماته همغسې جنټلمین معلوم شو او په نهایت خوشحالې د موټر څخه ښکته شوم چې د اطرافې په کار خوشحالې مې وپریده!

زما د را ښکته کیدو سره سم هغه خپل په ځان تاو کړی غټ پټو پر ما وپیچې او زما د غوږ څنګ ته یې وویل: که د خاشې اندازه هم ماته احترام لری نو دغه پټو د ځان څخه مه لرې کوه.

- د هغه پدی خبره او کار هک حیرانه شوم او په دوه لارو کی بنده وم! چې هغه زما لاس خپل لاس کې ونیو او د دوکان خواته په حرکت شو، کله چې دوکان ته ننوتو یو د عمر پوخ سړی زموږ د ښه راغلاست لپاره راغو او د جهان سزه د سترې مشې وروسته د موبایل خصوصیات وپوښتل چې سنګه موبایل یې پکار دی؟ دهغه په پوښتنې اطرافې خپل ځان زما خواته رانږدی کړو او په کراره یې وویل: کوم کمپنې موبایل دی خوښیژی؟ د هغه پدی خبره بغیر د کوم فکر کولو مې وویل: آیفون!..

زما پدی خبره هغه د خندا څخه قهقهه ووهل،چې ما په شرم خپل شونده وچیچل، او لځان سره مې وویل خاوری دی په سر شه اوس وایې د موبایلو وړی آیفون غواړی نادیده! ما خپل ځان ته خپل په کړی الفاظو بد رد ویل چې د هغه غږ مې واوریدو.

جهان خان- اممممم آیفون خو شه دی! خو سیستم یې ډیر سخته دی چلوې سی؟
خپل د څو دقو مخکې اشتباه د جبران لپاره مې وویل: هر موبایل چې ستاسو خوښه وې همغه واخلې.
جهان خان- یـــا نـــو تا اول وار دی پر ما یو ناز وکې او زه یې پوره نکړم؟ نه کیژی نو.

بیا یې دوکاندار ته غږ کړل او ورته د موبایل فرمایش یې ورکړو، د خلکو خبره زړه کې مې ګوډی ماته ول خو ظاهره کې بی تفاوته ولاړه وم، چې دوکاندار یو آیفون راوړو د آیفون په لیدو چې آخرین ماډل د هغه وقت وو سترګې مې د خوشحالې څخه و پړقیدې او که د خلکو او هغه اطرافې څخه شرم نه واې لکه ماشومانو پشان

هلته دوکان کې د خوشحالې څخه پورته ښکته غورځیدم! خو ځان مې کنټرول کړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ځانته مې وويل: هوسې کله چې يواځې شوې خپل د زړه براس وباسه اوس کراره اوسيږه. اطرافي د جيب څخه داسې نوې پيسې هغه دوکاندار ته ورکړل چې زما زړه لا درد وکو! چې دا پيسې ولې ورکړه؟ هغه موبايل زما خواته ونيو او په خندا يې وويل: واخله مبارک دی څه پخير يې زوړ کې.

په خوشحالي مې موبايل ورڅخه واخيستو او په خلاصه خوله د خندا مې وويل :سلامت اوسې مننه.
زما پدی خبره هغه وخندل او زما لاس يې ونيو او د دوکان څخه د وتلو په حال کې وويل :مننه څوک د يو بيګانه کس څخه کوي نه خپل د ميره څخه.

د موبايل په ليدو دونې خوشحاله وم چې د هغه خبرو ته مې يو تر ميان جواب ورکو موټر کې چې کېنستو هغه د موټر روښانه کولو حال کې وويل: امممم زه اوس يو سم دسی بازار د کم ځای کم چې پتلونيان(بيا لړ وخندل او کرار يی وويل: او لنګوتيانې نه ويي پکشې؟(پکی)

ما د هغه د خبری جواب ورنکړو او په خوشحالي مې د ځان سره پلانونه جوړه ول چې سنګه دا آيفون د جميلې او فرشتې، مخکې پورته ښکته کړم چې د ډير زور له لاسه آور واخلې !ماته يې طعنې راکول چې په خاوند دې ګرانه نه يې او قيصه کيدی ندی؟ صبر داسې کار وکم چې سترګې مو د ډير حسادت څخه راووځی، په همدې فکرونو کې وم چې د اطرافي په پوښتنې متوجه شوم ورته.

جهان خان- چشې ته دسې پکر وړی يې؟
نه پوهيږم ولې خو ورته مې وويل: دی خبری ته فکر کوم چې سنګه خپل مو بايل خپل د خاله لورګانو او اينګور ته يې شکاره کړم چې د حسادت له لاسه زاری وچوې؟

زما د خبري په خلاصيدو د اطرافي قهقهه پورته شوه چې ما تازه فکر شو چې بيا زما مبارکې خولې کشک شکيدلې او اپلاتې مې ويلې! اطرافي ښه ډير وخندل او بيا د خندا په حال کې وويل: ولې غواړې د هغوې زاری وچوې کمه خبرې درته کړی؟ چې تا ورنه کينه ساتلې زړه کې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اطرافي په خبره په مظلوميت مې سر وخوځه ويې، چط دهغه تندی تروش شو او ويې ويل :چشي درته ويلي؟
جواب مې ورنکړو چې هغه موټر د سړک يو کونج ته پارک کړو او زما خواته را وګرځيدو او په کلکه لهجه يې وويل: کله چې يو شئ درنه پوښتنه کوم نو چوپيږه مه!
جواب راکه، چشي درته ويلي؟

د هغه پدی خبرو سترګې مې د اوښکو ډکې شوې او نه پوهيږم ولې خو د ګيلې په توګه مې ورته وويل: هغوی ويل ته په خاوند دی ګرانه نه يې.
زما پدی خبری هغه په حيرت وويل: پرما ګرانه نه يې؟ خپل شزی سره د مينې اظهار زه بايد لاډسپيکر واخلم او اغلان وکم چې دوي پوي سې؟

په خفه لهجه مې وويل: نه هغوی ويل کندهاريانو باندی چې ښځه ګرانه وي هغي ته طلا اخلي موبايل اخلي(نور څه مې ونه ويل چې هغه په شيطنت وويل: امممم کالي اخلي کاکو اخلي اوه؟

د هغه پداسې شيطان لهجه مې نور هيس مې ونه ويل چې هغه خندا په خوله موټر روښانه کړو، نه پوهيدم چيرته روان دي خبری نکول يواځی يوځه په فکر کې معلوميد د موټر په دريدو د موټر د ښيښي څخه مې دباندی وکتل چې غټه لوحي باندې مې سترګي ولګيده چې ليکلي وه.

"د حاجې وردک خان طلا فروشي ته ښه راغلاست"

د هغه لوحي په ليدو په حيرت د جهان خواته مې وکتل چې هغه په کراره وويل: د مينې دا رکم په پيسو اظهاره ول خو بيحده آسانه ده، راځه زه تاته نن ثابته کړم.

- هر سومره چې ومې ويل نه ضرورت نشته هغه زما يو خبره لا وانه وريده او په زوره يې لځان سره طلا فروشي ته ننويستم، ډير غټ دوکانو وو سر او بر يې نه معلوميدو جهان لکه چې د دوکان مالک پيژندو چې د دوکان شاګرد په زغاستو د دوکان څخه ووت او څو دقې وروسته يو د عمر پوخ سړی چې سپين جوړه جامې اغستوې وه او يو لاس کې تسبيح وه دوکان ته راننوت او د جهان سره يې په صميمي انداز سترې مشي وکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې زما خواته وکتل نو جهان په دوه لفظو کې زه ورته معرفي کړم" شزه مې ده "او تمام هغه سړی چې نوم یې حاجي نسیم وو ډیر محترمانه الفاظو باندی زما سره سترې مشي وکړل او خپله شخصاً د راغلي تازه طلاو ډیزاینونه موږ ته ښکاره کړل، د هغه طلاو په لیدو زه پوه شوم چې د دی قیمت بیحده زیلت دی نو ځکه د انتخاب کولو څخه مې ډډ وکړل خو جهان انتخاب ډیر ښایسته وو! یو جوړه غوږ والي(ګوش واره) یو نرۍ غاړه کې او یو ښایسته ګوتمي راته انتخاب او واخیستل.

پیسو په حساب زه پوه نشوم جهان د جیب راوویستي خو حاجي نسیم ورته وویل: د دی قیمت په هغه معامله کې حساب کړه او جهان یواځې وخندل او مننه ویې کړل او زما لاس نیولي د دوکان څخه را ووتلو! د تلو په حال جهان وویل:

جهان خان- زړه مې غواړی هوټل ته دی یوسم او شه داسي زبردست ډوډی درباندی وخورم، خو دا د کابل هوټلو ته چې ګورم نر او شزی یو ځای شیني او ډوډی خوری، وایم بهتره به ویې ډوډی واخلو کور کې یواځې ستا کوټه کې وخورو، سنګه؟ هم به دیدن وکړو او هم به ډوډی په کراره وخورو؟

د هغه جواب کې یواځې ستا چې هر څنګه خوښه ویې وویل او موټر کې کیناستم، جهان د یو هوټل څنګ ته موټر و دره ویې او څو خوراکه کباب او قابلي واخیسته او د کور خوا ته روان شو، ما چې خپل موبایل ته کتل بیا مې خپل طلاو ته کتل د خوشحالي پوه نشوم څنګه تر کوره ورسیدم، همدا چې موټر و دریدو په تلوار بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم پوښتنه وکړم یا کورته یې دعوت کړم د کور خواته ولاړم.

ادی آشپزخانه کې موښتي وه زما په لیدو چې داسي خوشحاله یم بغیر د کوم شئ د یلو او خودلو هغه هم خوشحاله شوه او خندل یې، کله چې ورته موبایل او طلا وخودل خوشحاله شوه خو ویې ویل: خدای دی خوشحاله لره همیشه، خو لورکی مینه او خوشحالي پدی څیزونو کې نده نو دومره ورته شوق مه کوه، اصلي خوشحالي د میره په محبت او مینه کې ویې، د ادی خبره مې دومره په غوږ ونه نیول او به خوشحاله باندی خپل پر موبایل لیګا شوم، چې د ادی غږ راتلو په دهلیز کې د جهان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره

خبرې کول او ورته ویل یې ولې دی ځان په زحمت کړو؟ ما ډوډې تیاره کړې وه، او د جهان غږ چې ویل یې:کومه خبره نده بې بې حاجې څه زحمت. د هغوی خبرو ته مې توجه ونکړل او خپل پر موبایل لګیا شوم چې ادی بیا آشپزخاني ته راغله دا ځل د جهان د اخیستل شوې خوراکې ښیزونو سره هغه یې قابونه کې اچول او ماته یې خبرې کول ترڅو لاړشم خپل حجاب وباسم او وګورم جهان خو کوم شي نغواړي؟ دومره یې ویل چې په نه زړه مې خپل د موبایل څخه زړه و شکو او د کوټې خواته روانه شوم.

دروازه مې چې خلاصه کړه جهان مې خپل د آریشي ښیزونو سره د هینداری ښنګ ته ولیدو، د هغه په لاس کې..د هغه په لاس کې.. چې کوم ښیز وو د هغه په لیدو رنګ مې یو دم وپریدي او ټول انرژی مې صفر شوه احساس مې کوی چې نور خپل په پښو نشم دریدلي جهان زما خواته راوکتل او په تروش تندی وویل: دا پایزیب ستا دی؟ تا خپله ځانته اخیستي؟

د هغه پدی خبرې نه پوهیږم ښنګه مې خپل ځان راټول کړو او په لړزانده غږ مې وویل :ه...و...هو.. زم..ا زما. دی ما خپله ځانته اخیستي.
زما پدی رکم لهجه د حیرت څخه د جهان وریځې پورته شوې او په مشکوکه انداز یې وویل :ولې داسې رنګ دی پریدلي شه خو یې؟

په تلوار مې وویل: هو هو بنه یم هغه سترې شوم ځکه داسی رنګ مې پریدلي.
زما پدی خبرې جهان هغه لعنتي منحوس د حسیب راوړی پایزیب بیرته هملته کیخود او زما خواته راغي زما لاس یې ونیو او پداسې حال کې چې نالي باندې کینولم ویې ویل: رشتیا وایې ته نو کله پدی دوني تګ او ګرځیدو عادت یې زما فکر نسو سترې مې کړی.

د هغه پدی دومره مهربانه او مینه ناکه لهجه ځانته شرمنده شوم چې دروغ مې ورته وویل خو بله چاره نه وه که یواځې لږ شک یې کړی وایې چې دا پایزیب ماته کوم هلک راوړی زاره یې چودل، پدی څو ورځو کې مې پیژندلي وو چې سومره پدی خبرو حساس دی او کرکه لري د دی الفاظو څخه. جهان پداسې حال کې چې زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر ښخه ټیکری لری کو کرار یې وویل:

جهان خان- که خپه کیژی نه نو هغه پایزیب وغورځه وه.
د هغه پدی خبره بیحده وویریدلم خو کرار مې وویل: ولې؟
جهان خان- نه پوهیژم د هغه په لیدو بد احساس مې پیدا کې، دا رکم ډیزاین پایزیب زیاتره هغه ډم انجونې په پښو کوی، زه ستا لپاره یو دانه ساده راوړم صحیح دی؟
په کراره مې سمه ده وویل چې جهان په خوشحالې زما تندی ښکل کړو، او ویې ویل:

- جهان خان- اپرین هوشیار انجلۍ همیشه دغسې زما خبره منه، زه ستا بد هیڅکله نغواړم پوه سوې؟

د سر په خوځه ولو مې ورته" هو "وویل تراوسه مې لاس او پښې د زیات ویریې ښخه لړزیده او جهان فکر کو زما فشار ښکته شوې د سترېیا له لاسه؟!

ډوډی وقت کې ما غوښتل د باندی دهلیز ته لاړشم خو ادی په زوره ډوډی په لاس راکړل چې خپل د خاوند سره یې کوټه کې وخوره، زه هم مجبوره بیرته د هغه ښنګ ته ولاړم، د ډوډی وقت کې جهان دومره زما په ډوډی خوړو نیوکه وکړه دومره یې وویل چې ولې د ماشومانو پشان کوچنې ګولې اخلې؟ ولې یوه دوه ګولې اضافه نخوری او خلاصه دومره ډیر خبری وکړل چې هیس پوه نشوم څه مې وخوړل؟

جهان خان- اممم خوله خلاصه که دا آخری ګوله زما لپاره وخوره باره بس.
د هغه دی خبرو ته مې نوره ژړا راغلې وه په غوسه مې وویل: دا شپږشپیتمه ګوله ده چې ته وایې اخرې؟!
زما په خبری جهان په خندا شو او ویې ویل: یا دا آخری ده آخری آخری. آاا خوله خلاصه که!
به مجبوری مې خوله خلاصه کړه او هغه خپل په لاس آخری ګوله هم راکړل، او بیا داسې خوشحال شو لکه چې دا ټول قاب ډوډی ده خوړلې وی؟

-تاسو ډوډی ونخوړل؟
جهان خان- امممم ستا ډوډی خوړل مې ولیده موړ سوم، خو که خپل په لاس یو ګوله راکې نه ورته نه وایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبره خپل د کړی خبری څخه پښیمانه شوم، ماته چا ویل ورباندی د ډوډی ست وکړه؟ خو بده وه هغه دومره په محبت ماته یو یو ګوله ډوډی راکړل او اوس دی زه یو ګوله ورنکړم؟!

په نه زړه مې لږ وچ ډوډی کې کباب وپیچو او د هغه د خولې خواته مې ویوړ چې هغه د ګولې خوړلو سره زما ګوته د دی څخه مخکې چې زه کش کړم په غاښ کړه او زما په" وی "په قهقه وخندل..

پایزیب مې خپل مخ ته نیولې وو، او دی خبرې ته مې فکر کوې چې ما ولې هغه ورځ چې حسیب بلاک کړو ولې هغه شپه مې دهغه منحوس راستولې ځیزونه لرې ختا نکړل؟ جهان د ماذدیګر لمونځ لپاره تللې و مسجد ته او زه کوټه کې یواځې وم، په ځیر، ځیر مې هغه پایزیب ته کتل هغه شپه مې یاد ته راغله چې حسیب زموږ د کور مخکې دشپې په دوه بجو راغلې و او ماته یې د امتحان پوښتنې راوړی وه او قول یې راکړی و چې د بل شپه به راته پایزیب راوړی!

او خپل قول یې وفا هم کړی وه او ماته یې پر بله شپه پایزیب هم راوړو، اوس هم کله ناکله فکر کوم چې ځنګه هغه حسیب چې ماته یې د آسمان څخه د ستور راوړو وعدی کول په ظرف ده یو ساعت کې بدل شو؟ ځنګه هغه دومره بښایسته توګه باندی ماته چل راکړو؟ او ځنګه زه دومره بیعقل شوم چې دهغه د ستور درته راوړم، او سپوږمې درته نیمه وم په دروغجن الفاظو ختا وتم؟

داسې د هغه پایزیب په لیدو باندی د پخوا وقت ته تللې وم چې د کوټې د دروازې د خلاصیدو غږ او د جهان راتلو ته هیس بام مې نشو د هغه په ناسابې غو مې یو " وی "وویل او خپل په زړه مې د ویرې لاس کیخودو چې هغه په مشکوکه انداز وویل :چشې ته دسی فکر وړی ویې چې زما په راتلو خبره نسوې؟

په بند بند لهجه مې وویل: ه.. هغه هیس.
جهان خان- هیس؟ اممم؟

کله چې د هغه مشکوک نظر زما د لاسو خواته راغلو په تلوار مې پایزیب خپل شاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ کړو خو ډېر ناوخته وه ځکه د هغه فکر شو ورته او پداسې حال کې چې خپل يو
وريځ يې پورته کول ويې ويل: عجب! دا تراوسه تا لري ندی ختا کړی؟
-ختا کوم يې همدغه مې راخيستې و چې ويسم يو ځای ختا کړم.
جهان خان- امممم ته ماته راکه.
-ته يې څه کوی؟
جهان خان- هيس ستا کار درباندې آسانه کوم سبا چې تلم د ځان سره يې وړم او د
شهر زباله دانې کې درته ختا کوم.

غوښتل مې ورته" نه "ووايم خو هغه خپل لاس راوړاندې کړو ترڅو پايزيپ ورکړم!
زړه مې نغوښتل چې ور يې کړم خو که ورکړې مې نه وای هغه نور هم شکې کيدو
چې ضرور کوم راز دې پدی پايزيپ کې!؟ نو ځکه په نه زړه مې د هغه لاس کې
کېخود چې هغه په لاس کې پورته ښکته کړو، او اخيره کې خپل جيب کې واچو او
پداسې حال کې چې زه يې خپل غيږی ته کشه ولم ويې ويل:

جهان خان- سبا روان يم ځم.
نه پوهيږم ولې خو د هغه پدی خبره مې زړه خفه شو او پوښتنه مې وکړل :چيرته؟
جهان خان- کورته دا دوه ورځې کيژی ديخوا راغلې يم ټول کارونه دغسې بی نظم
پاتې بايد ولاړسم سم يې کړم.

يو اهوم مې وويل او نور کومه خبره مې ونکړه چې هغه پداسې حال کې چې په
طاقچه کې کينستې زه يې خپل په پښو لکه يو ماشومې پشان کينولم او خپل سر يې
زما پر اوږه کيخودو او په کراره لهجه يې وويل: پوښتنه نکوی بيا کله راځم کابل ته؟

د هغه پدی خبره مې وويل: اهوم نو ستا زړه دی خو.
جهان خان- زما زړه که وايې يا نه تلم يا که تللې وايې ته مې لځان سره وړی.
-ما د اطرافو ښځه بد راځې زه د کابل ښځه نه ځم.
جهان خان- امممم د اطرافو ښځه دی بد راځې که د هغه د خلکو ښځه؟
-و مې ويل کنه د اطراف! نه اطرافيان خلک.
جهان خان- امهمم ولې دی بد راځې؟
-همداسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جهان خان- دا خو نه درسره منم ځکه ضرور یو دلیل یا خبره لری دغسې وچ میدان کې چا د چا ښځه بد راځې؟

-بس نو زما بد راځې.
جهان خان- عجیبه ده.
څه مې ورته ونه ویل چې هغه پداسې حال کې چې خپل ګیره یې زما په مخ موښل ویې ویل :کوچنیان ښنګه؟ څو کوچنیان دی خوشیژی؟
په دروغو مې ورته وویل: کوچنیان مې هم نه خوښیږی.
جهان خان- نه نو، دا نو نکیژی زه کوچنیان غواړم.

د هغه پدی خبره مې په غوسه وویل: نور نو څه کوی یو دانه زوی لرې خپل د معشوقې ښځه.
نه پوهیږم ولې مې دا خبری ورته وکړل، خو ناساپه یې زور راکړی وو، زما پدی خبره هغه زما مخ خپل خواته وګرځه ویې او په حیرت یې وویل: معشوقه بیا له کوم خوا شوه؟ ما هغه خدای بخښلې د واده په شبه ولیده چې سنګه ده؟

په غوسه مې وویل- که پر هغې مئین نه وای نو د هغې د مره کیدو وروسته دې واده کو، نه دا چې اته نهه کال واده ونکړی او ځانته زجر ورکړی.

زما پدی خبرو هغه په لوړ غږ وخندل او پداسې حال کې چې خپل تندی زما د تندی سره لګوی او نفس یې زما په مخ لګیدو ویې ویل: د چا سره بخیلې کوی؟ هاا؟
په غوسه مې وویل: زه د چا سره بخیلی نکوم یواځی حقیقت مې وویل.

هغه په خندا وویل: ته وروایه شدی توری دی موژ هم وایو په قسم چې توری دی!
هغه دا خبره وکړل او په خندا شو خو ما ورڅخه ځان لرې کړو او د کوټې دروازی خواته د تلو په حال مې ورته وویل: دا دوه ورځې کیږی چې راغلې یاست یو ځل لا د بابا سره مو مجلس ندی کړی، هغه به څه وایي؟ بده ده.

جهان خان- څه به وایی؟ سړی د خسر کورته خپل د ښزی لپاره شپه کوی نه د خسر دپاره.
د شرم څخه مې سر ښکته واچوی او کرار مې وویل: بیا هم ښه خبره نده پر هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم یو پوښتنه کوی.
جهان خان- امممم نو صحیح دی ته چې وایې نو دغسې به وکم، کمه دی دا زما خسر جان؟

هغه دا خبره وکړل او په خندا زما خواته راغي او د دی ځخه مخکې چې د کوټې ځخه ووځې په شیطنت باندی زما ویښته لږ کش کړه، او کله چې زما د چغو آواز پورته شو په خندا له کوټې ځخه ووتې، د شپې تر نیمایي پورې جهان د بابا سره ناست وو او مجلس یې کو، زما خوب راغلي وو نو ځکه کوټې ته ولاړم چې ویده شم او همدا چې سر مې بالښت ته ورسیدې ویده شوې وم، سهار د جهان په غږ چې ماته یې ناری وهل د خوب پاسیدم.

جهان خان- ولاړسه اودس او مونځ دی وکه زه هم روان یم ځم.

د هغه د تلو په خبره نه پوهیږم ولې زړه مې خپه شو خو ځه مې ونه ویل، د هغه د ځهری ځخه داسی معلومیدل لکه چې هغه دې مونځ کړی وې؟ نو ځکه مې پوښتنه ورباندی ونکړل او اودس لپاره د باندی ووتلم، د اوس کولو وروسته چې بیرته کوټې ته د لمانځه لپاره راغلم نو هغه مې همداسې ناست په ځای کې ولیدو، نو ځکه مې ورځخه پوښتنه وکړل:

جهان- همدا اوس روان یاست؟
زما په خبری هغه راوکتل او په کراره یې وویل: هو ته دی مونځ وکه زه دی د لمانځه په حال ووینم دغه آرمان مې پوره سې بیا نو ځم.

د هغه په خبری د شرم ځخه تکه سره شوم خو ځه مې ونه ویل او پر لمانځه و دریدم، نه پوهیږم لمونځ به مې صحیح کړی وې که غلط د هغه د دروند نظر لاندی مونځ کول راته بیحده مشکل وو، کله چې هغه غلط صحیح مونځ مې خلاص کړو او سلام مې وګیرځه وې جهان مې خپل په ننداری ولید چې په ځیر، ځیر یې راکتل د دعا په حال کې راته وویل:

جهان خان- ما ته هم دعا وکه شه؟
سر مې د سمه ده پشان ورته وخوځه وې او دعا مې وکړل، د جای نماز قات کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حال جهان خپل لځايه پاسيدو، خپل پکول يې په سر کړو او پداسې حال کې چې خپل پټو يې په ځان پيچي زما خواته راغې.

جهان خان- ستا د بالبنت سر ته مې يو څه پيسې درته پاتې کړی چې کوم شي دی پکار وو ځانته واخلې، زه شايد يو مياشت پوری نور ديخوا رانشم، نو په ځان پام کوه صحيح دی؟

بيا مې هم د خبرو لځايه ورته سر وخوځه ويې چې هغه زما تندی ښکل کړو او ويې ويل :يواځی ځانته خيال ساته زنګ وهم جواب راکوه، پر ما باندی به باباې نکوی پوه شوی؟ هسی نه يو قدم لری شم بيا همغه اولې جنۍ شي؟

د هغه پدی خبره په غوسه مې وويل تا نو کله زنګ وهلی چې ما جواب ندی درکړی؟
جهان خان- امممم د کار د کيدو مخکي مې درته ګواښ وکو چې فکر دي وساتي ما بيحده بد راځي چې يو سوک دی زما د زنګو او مسجو جواب رانکړی.

هغه شايد نيم ساعت خپل وصيتونه او نصيحتونه راته وکړل او هوا د روښانه کيدو حال کي وه چي روان شو، د هغه د تلو وروسته بيرته خپل ځای ته راغلم خو نور خوب ن راتلو نه پوهيږم ولی زړه مې تنګ وو او غوښتل مې وژاړم، د هغه خالي ځای بيخی راباندی بد لګيدو نو پاسيدم او ټول مې کړو، خو بيا هم وضعيت مې ښه نشو،

داسې احساس مې کوي چې د هغه د عطرو بوی زما ټول کوټه ډکه کړی، نفس مې نشو اخيستې مجور د کوټې څخه ووتلم او د باندی حويلي کې بی ارايی مې قدم وهل شروع کړه يو څه چې وګرځيدم يخ مي وشو او بيرته کوټې ته راغلم او خپل ځای کې پريوتم تر څو په زوره هم که کيدل ځان ويده کړم او د جهان د خالي ځای په اړه نور بيځايه فکرونه ونکړم.

- ***

کم او زيات يو مياشت زموږ د کوژدی څخه تير شوی وه، او پدی يو مياشت کې زه ما دومره د جهان د اخلاقو،رفتارو او عادتو سره بلده شوی او عادت مې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شپه مې د هغه سره د خبرو کولو بغير نه صباح کيدل او ورځ مې بيا نه شپه کيدل' د کوټې مينځ کې ناسته وم او د جهان سره مې خبرې کول موبايل کې چې د کور دروازه وټکيده، دروازې ټکيدو ته کې توجه ونکړل ما ويل ادی شته هغه به يې خلاصه کړی خو ادی ماته نارې کړل ترځو زه دراوزه خلاصه کړم.

په نه زړه او زر منه خبرو لځايه پاسيدم او موبايل غوږ سره نيولی د کور دروازې خواته ولاړم او خلاصه می کړه، يو کوچني ماشوم چې د ۸ کالو معلوميدی ماته په ځير، ځير راوکتل او بيا يې په کرراره باندې يو کاغذ زما خواته ونيو او په منډه د د دروازې مخکې څخه لاړو، د هغه ماشوم پدې کار يو دم هک حيرانه شوم، خو خاص توجه مې ونکړل او دراوزه مې بنده کړه جهان اخوا څخه لګيا وو خبرې کول

او ما پداسي حال کې چې هغه کاغذ خلاصه وو، يو تر ميان د جهان جواب ورکو د خط په خلاصيدو او په هغه کې د ليکل شوی الفاظو په ليدو، د ډير وحشت او ويرې څخه مې موبايل د لاس څخه لاندی پر ځمکه وغورځيدی خو ما بغير لدی چې هغه ته فکر وکړم ټول فکر او ذهن مې هغه کاغذ ليک کې وو چې ليکلي وه:

)لکه چې کوژدن دی په لاره کړی يي چې د باندی نور نه وځې؟ خو په هر حال مجبور دا ځل راووځې کنه زه درځم کورته دی، دا ځل ماشوم مې درواستوی خو بل ځل زه خپله درځم نو خپله د انسان د لور پشان راشه د دی څخه مخکې چې زه کوم ليونتوب وکړم ستا ليوني حسيب(.

الفاظ مې په زرها وار په غوږونو کې تاويده، داسې احساس مې کوي چې دا الفاظ هغه راته مخامخ ويلې نه دا چې ليکلي ويې؟! نه پوهيږم څومره وقت بې ساه جسد پشان ولاړه وم چې د موبايل غږ پر خود کړم، سترګې مې وګرځول او موبايل مې لاندې پر ځمکه وليد په تلوار مې راوخيست دومره ويريدلې وم چې ومې نه کتو مات شوی کنه؟

هغه ثانيه د موبايل مات کيدل او نه مات کيدل راته د دنيا اخيرې او بې ارزښت ترينه خبره ښکاريده، جهان و چې زنګ يې وهلي و لکه چې زما په ناساپه خاموش کيدو په تشويش سوی و، جواب مې ورکړو او دهغه پر لپسې پوښتنې شروع شوې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل زحمتو مې پوی کړو چې موبایل مې دلاس څخه ختا شوی وو.

جهان خان- موبایل دی ستا بلا واخلي زه دی و بیره ولم چې خدای نکرده څه وسو ناساپه؟!

په ژړغوني غږ مې جهان ته سل بهاني راوړل چې خدای پاماني وکړو، د هغه لیک وروسته زړه کي مې د خبرو طاقت نه وو، او بیچاره جهان چې فکر کو زه د موبایل په غورځیدو او مات کیدو خفه یم وعدی راکول چې یو بل نوې راته اخلي او زه دی غمژن و نه اوسیږم، د جهان په هر مینه ناک لفظ زه هغه ته شرمنده کیدلم چې دروغ ورته وایم. خو چاره نه وه زما سره د دروغو بغیر بل هیس لاره نه وه.

په داسي زحمت مې ځان خپل تر کوټي ورسه ویي چې فکر مې کوې د دنیا سخترینه او مشکل ترینه کار مې کړی ویي، د ادی غږ راتلو چې پوښتنه یي کول چا دروازه ټکول؟ سوک وو؟ او ما ورته هیس جواب ورنکړو تولله ورځ په همدی فکرونو کي مې تیره کړل چې اوس څه وکړم؟ څنګه حسیب خپل د دی تازه جوړ شوی دنیا څخه چې ما پکې خندل، او خوشحاله وم لری کړم؟ څنګه؟ څنګه؟ څنګه؟

یو هفته پدی څه وکړم؟ څه وکړم؟ کي تیره شوه داسي یو هفته چې د جهان د یو زنګ جواب مې ورنکړو د هغه راستول شوې مسجونه نا ویلي په موبایل کي پراته وه، موبایل؟ دا یو هفته مې ندی لیدلی چې چیرته دی؟ شاید د کوټي یو کونج کي پروت ویي. یو هفته کي مې د دروازی په هر ټک د حسیب د راتلو ګمان وکړو، یو هفته ما ژوند ونکړو بلکي زنکدن مې تیر کړو.

یو هفته کي داسي وزن مې ناساپه کم کړو او د ډیر کمزورتیا څخه را وولیدم چې بابا او ادی و ډار شول چې هسي نه کوم نا علاجه مرضتیا نیولي یم! او ډاکټر ته د تلو تینګار یي کو، خو زما مرضتیا د ډاکټر نه وه! زما درد حسیب و، زما درد د جهان خبریدل وه د دی خبرو څخه، زما درد د بابا هغه عزت و چې د حسیب په راتلو د خاوری سره خاوری کیدی، زما درد د خلکو هغه خبری وه چې د حسیب د بدنامي وروسته زما کورنی ته کیدل...

زما درد په یو نامرده باندی د زړه بایلو وو، زما درد یو چاره درلود؟ داسي چاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شايد زما په تاوان وه خو د ډيرو په فايده وه!؟ زما مرګ؟ دا هغه خبره وه چې دا يو هفته کې مې لځان سره تکرار کړی وه، که زه ځان مړه کړم نه حسيب راځي چې بدنامي جوړه کړی، نه به هم جهان د خبرو ښخه خبر شي او نه به هم زما د کورني عزت او ابرو ته کوم تاوان ورسيږی!

کله چې ځان مرګ ته تسليم کړی نو هغه وقت ټول غمونه درته ناچيزه معلوميږی، ځان سره وايي زه خو روانه يم راځه دا پاتي څو ساعته خو د دی ناځوانه دنيا ښخه خوند واخلم !زما زړه زما مرګ منلي او نور ويره مې نه درلود کله چې د دی دنيا ښخه سترګي پټي کړم ډير خلک به په آرام شي، د ډيرو زړونه به راباندی يخ شي، پدی فکرونو مې څو ځاځکي اوښکي مې د سترګو

- ښخه توی شول خو زر مې پاک کړل.

بس دی دومره مې وژړل دا آخری ساعتونه د عمر بايد وخاندم نه ژړا؟! پدی فکر لځايه پاسيدم حمام مې وکړو ځان مې جوړه کړه خپل پريدلي رنګ مې د آرايش په سرخي کې پټه کړه په هينداره کې مې ځانته وکتل، نور د هغه هوسی ښخه هيس نام او نشان نه و پاتي هغه هوسۍ چې د جهان په خبره دری متره ژبه درلود! جهان! د هغه د نوم په راوړلو اوښکي مې بيا په بهيدو شول، ما مينه وکړل خو په غلطه ما

عاشقي وکړل خو هم د غلط انسان سره مې وکړل او هم په غلطه لاره مې وکړل، خو دويم کس خدای زما د هدايت کولو او د ربښتيني ميني د درک کولو لپاره زما ژوند ته داخل کړو هغه هم په حلال لاره، خو زما کړی انتخاب د خدای راکړی نعمت راښخه واخيستو، پدی فکرو ژړا مې نور هم زياته وه، خدايه زه تا مقصر نه حسابه وم ما خپله په ځان دا حال راويستو، تا زما سره ظلم ونکړو ما خپل په انتخاب خپل پر

ځان ظلم وکړو، او هر شئ چې مې په سر راځط حق مې دی، ته ظالم نه يي ظالم موږ بندګان دی يو چې خپل پر ځان ظلم کو او بيا يي پر تا راچو او ځان ورښخه خلاصه وو، اوښکي مې پاکي کړه او د يو هفتي وروسته د کوټي ښخه ووتلم، زما پر ليدو چې کوښښ مې کوي ځان خوشحاله ښکاره کړم د ادی اوښکي توی شول، زما خواته راغله او زه يي کلکه په غيږ کې ونيولم د ادی په غيږ کې ژړا راغلي وه سم

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحیح خو کوښښ مې وکړو په ټوکو او خندا خپل او د ادی حال بدل کړم نو ځکه مې وویل:

-اهوممممم نه وم خبر چې دومره دربانديِ ګرانه یم ادی چې په یو مرضتیا مې راته په ژړا شي.
زما پدی خبره ادی د غیږ څخه جلا کړم خو ځله پرلپسي زما مخ ښکل کړو او د ژړا څخه په ډک غږ يې وویل: ته د مور په زړه هغه وخت خبریږی چې خبل مور شي او اولاد دي داسي کار درسره وکړی، هغه وخت زما پ زړه پوهیږی .

د ادی خبرو باندی مې خندا راغله، ادی ماته وایې چې مور شی؟ زه چې نن ماښام د دی دنیا څخه خپل بار بستره ټوله وم! ادی زه بیا غیږ کې ونیولم او د ښه شیبې وروسته یې خپل د غیږی څخه جلا کړم او په ډکو سترګو د اوښکو یې وویل: زم درته سپانده دود کوم، ستا دغه ټول مرضتیا د خلکو د ناپاکه او وړی سترګو دی، دا چې داسی کور او خاوند دي په نصیب شو خلکو نظر کړی، شاید تعویذ یې دربانډی کړی ویې؟!

او خپل پدی خبره یو وی وویل او زر لاړه آشپزخاني خواته ترڅو سپانده ماته دود کړی، د ادی کارو ته مې په مینه کتل، دومره مې ورته وکتل چې ادی وویل: دسې راته مه ګوره.

-څنګه؟
ادی په ژړغوني غږ وویل: ټول هغه اوه اته زامن مې چې مړه شول، ټولو د مرګ څخه مخکې هغه شپه به يې راته دوه سترګي نیولي وه او داسې به يې راته کتل!؟

د ادی پدی خبره نظر مې ورنه واخیستو او زړه کې مې وویل، مور ده مورا! او یو مور خپل د اولاد احساس درک کولي شي هغې زما احساس درک کړی و خپل په مورني مینه باندی، د دی لپاره چې شک ونکړی و مې خندل او په ټوکو مې وویل: وی زه ډیر آرمانونه لرم ادی! د دی وروسته غواړم واده وکړم سپین جوړه د ناوی توب کالي واغوندم، آرایش ګاه ته لاړشم، خپل په خسر کښي ناز وکړم چې راته طلا واخلي، او ستاسو خبره تاسو ته یو څو ملسیان راوړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبری می کول په ظاهره په توکو په ظاهر د ادی د خندولو لپاره، خو دا ټول زما آرمان وو دا ټول څیزونه ما د ربښتیا غوښتل، خو افسوس چې دنیا زموږ په غوښتنو نده، تر ماښام لس یوولس بجو د بابا او ادی سره مې مجلس وکړو په خبرو، خبرو کې مې د هغوی څخه بخښنه وغوښته د بابا لاس مې ښکل کړو د ادی غیږ کې څو دقې پاتې شوم، او هغوی فکر وکړو چې مرضتیا پر ما اثر کړی او داسې مې زړه نرۍ شوی.

خو خبر نه وه چې نن شپه د هغوی د لور د ژوند آخری شپه ده.

پدی فکرو یو ځل بیا مې ادی بابا ته ښه په ځیر، ځیر وکتل او بیا خپل کوټې ته ننوتلم، آوریدلي مې وه چې ځان وژنه په اسلام کې حرامه ده! او د هغه کس جنازه اسلام وایي مه کوي کوم کس چې ځان وژلې ويې؟ یعنې زما جنازه به لا سوک ونکړی؟ پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه وبهیدل، هغه نیمه شپه کې هغه یواځې کوټه کې زما او د خدای بغیر یو بل کس او موجود هم وو؟

په نوم د شیطان؟! هو ما د هغه حضور او شتون خپل شاوخوا احساس کو، پوهیدمه چې دا ټول زما منفي فکرونه د هغه وسوسه ده! خو د مقابلې توان راکې نه وو او شاید زه اولې کس اوسیږم چې د شیطان راچول شوې فکر باندی خوشحاله وم! ځان سره مې ویل زما د مرګ وروسته شاید ادی او بابا خفه شي وژاړی خو عزت یې خوندی پاتې کیږی، پدی فکرونو لځایه پاسیدم او هغه د موړکانو دوا چې نن غرمه

په سل زحمته او ستونزو مې د ادی په پټه د آشپزخانې د الماري څخه راخیستې وه راوخیستل، د هغه په پاکټ مې سترګې ولګیده د موړکانو حشراتو تصویرونه وه وربانډی !څومره وقت کې به کار وکړی؟ آیا درد هم لری؟ د نیلوفر خبره مې یاد ته راغله چې ماته یې خپل د خاله د لور قیصه کړی وه چې، د خاله لور یې خپل د کوژدن سره جنګ کړی وو او د موړکانو دوا یې خوړلې وه، ویل یې دوه ساعته

- وروسته دوا اثر کړی و او تر کله چې شفخانې ته یې رسه ولې وه ډاکټرانو معده ورته مینځلې وه خو، دوا خپل اثر پریخودلې و او جنې مړه شوه! هغه ورځ په ظاهره ما نیلوفر کراره کړه او تسلې مې ورکړل خو زړه کې مې ویل څومره بیعقل جنې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځان یې وژلې او یو څو ډیالوګ مې هم ویشتلې وه چې هیڅکله په هیس شرایطو کې انسان باید خپل ځان ته تاوان ونه رسه ویې، خو اوس؟ اوس زه

هغه جنې درک کولې شم شاید دهغې دقصې او داستان څخه خبره و نه اوسیږم، خو پوهیږم ضرور داسې شرایطو او حالاتو ته رسیدلې وه چې هغې ته نور ژوندې پاتیدل مناسب کار نه معلومیدو. پاکټ خوله مې خلاصه کړه چې هغه کې دننه موادو لږ بوی مې ترپوزی شو او په توخ یې کړم، زړه مې راته ویل یو ځل جهان ته زنګ ووهم؟ د اخرین ځل لپاره یې غږ واورم! پدی فکرونو موبایل پسې مې ګرځم او د کړکې خواته د بالښت په سر باندی مې تر سترګو کیږی.

په لړزانده لاسونو مې راوخیستې روښانه مې کړو، د زنګونو او مسجونو د عدادو په لیدو مې اوښکې په بهیدو شول،۱۲۰۹ زنګونه راته وهل شوی وه د جهان لخوا..!او دومره مسجونه چې شمار یې د اعدادو څخه وتلې وه. لاسونه مې لړزیږی.... زړه مې درد کوی... زما پاکې مینې ... ما وبخښه... ما وبخښه چې داسې کوم خو باور وکه دا مرګ د هغه ژوند څخه ډیر ارزی چې ته راته د یو ناپاکې جنۍ په نظر راوګوری.. زه دا مرګ په خلاص غیږه منم د هغه بد نامې څخه چې رانصیب کیږی..

نه پوهیږم څومره مې د هغه په نوم د زنګ وهلو لپاره فکر وکړو، خو زړه مې ویل دا د هغه په حق کې ظلم دی! که نن شپه خبری وکړم او سبا مې د مرګ خبری ورسیږی ورته هغه به سنګه ژوند وکړی؟ هغه به د زیات فکرونو او سوچونو څخه لمینځه لاړشې، پدی فکرونو موبایل مې لری ختا کړو ما تراوسه د هغه په حق کې دومره ظلم کړی چې د قیامت تر ورځې ورته شرمنده یم نور نشم اضافه کولې پکې..

هغه سپین رنګه پوډر چې ټول زهریات وه او زما د هغه دنیا ټیکټ لاس کې مې را وخیستل، که ووایم ویریدلې وم د مرګ څخه بده خبره ده؟ که ووایم لاسونه مې د مرګ په تصویر ولړزیده بده خبره ده؟ که ووایم زه ژوند غواړم خو هی افسوس پدی دومره خو ای لعنت پدی خو چې زما ټول ژوند یې برباد کړو په همدی فکرونو اوښکې مې بهیدل چې ناساپه د کوټې دروازه خلاصه شوه!..

روح مې له بدن څخه جلا شوه، ټول نړی مې په سر خرابه شوه، جهان... جهان

(c) ketabton.com: The Digital Library

..زما پاکه مینه! د کوټې دروازې مخکې ولاړ وو، سترګې تکې سرې ویې ما ته یې راکتل نه پوهیږم د هغه حال خراب وو که زما ده؟ د دروازي لاستي ختا کړو او په کرار او ستړی لهجه یې وویل:

جهان خان- پر ما دی یو مرګ تیر کې ..
سترګې مې د اوښکو څخه ډکې کیږی او څو ځاڅکې زما په مخ راځې، چې دهغه نظر زما د سترګو څخه زما د لاسونو خواته ښکته کیږی، د هغه نظر تعقیبوم او تازه مې خپل په لاسونو کې هغه منحوس د موږکانو دوا ته مې فکر کیږی، زړه مې ناساپه د درزیدو څخه دریږی، په تلوار هغه لعنتې مواد خپل شاته پټوم، هغه څو ګامه رانږدی کیږی او ما اول ځل پدی دومره وقت کې د جهان په غږ کې لړزا او ویره ولیدل چې ویې پوښتل:

جهان خان - څه خبره ده؟
-ه...ی..هیس..
جهان خان- لا.. لاس کېدی چشې وو؟
په لړزانده غږ مې وویل: هیس پخدای چې هیس ندی.
جهان دروازه بنده کړه او په دوه غټ ګامو کې زما خواته رانږدی شو نه باید ووایم زما خواته یې حمله وکړه لکه یو زمری چې خپل د ښکار پسې جمپ اچوی، زما د لاس څخه یې هغه منحوس مواد واخیستل او رنګ یې یو دم وپریدی، شونډو رنګ یې تک سبین شو داسې لکه چې نفس اخیستلې نشې سترګو رنګ یې د ډیر سور والو څخه د وینو په رنګ بدل شوی وه،

د هغه پدی شانتې لیدو و ویریدم زړه مې درزیدو څخه و دریدی، پدی فکر چې خبر شې څه به وکړی؟ ټول بدن مې د حرکت څخه ولیدو، د هغه لاس مې خپل لاس کی ونیو او غوښتل مې هغه لعنتې پاکټ ورڅخه واخلم چې زما لاس یې په کلک ونیو دومره کلک چې احساس مې کوی د لاس هډوکې مې د مات کیدو حال کیدی.

جهان خان- وایم دا چشې دی؟
-هغه ... هغه رکم چې ته فکر کوی نده.
زما پدی خبره به لومړی ځل جهان خپل غږ پورته کړو او په لوړ لهجه یې وویل: زه څه فکر کوم؟ ها؟ ته غواړی ما مړ کې هوسیږ!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی دردناکه لهجه مې خپل لاسونه د هغه په مخ کیخودل چې زما لاسونه یې خبل د مخ څخه لرې کړل او دواړه یې خپل په لاسونو کې ونیول، لاسونه مې دهغه په لاسو کې لړزیدل، زما مخ ته یې وکتل سم په ځیر،ځیر یې زما څهري ته وکتل او په همغه لړزانده غږ یېطـ چې زما زړه یې په درد کو ویې ویل :

جهان خان- رشتیا راته ووایه څه خبره ده؟
-پخدای.. پخدای هغه .. هغه زما کوټه کې موږک پیدا شوی د هغه د مړ کولو لپاره مې راوړی وو..

زما په خبرو هغه په ګواښ او تنده لهجه وویل: پخدای قسم ولاړیژم دا ټول کوټه دی په سر باندی خرابه وم ماته درواغ مه وایه، هغه لعنتي مواد سوک لاس کې نه راخلي په رومې یا بل مرګ اچوی تر څو موژک(موږک) یې وخوری او مړ سي، ستا رنګ د مړی غوندی دی، ستا سترګې ماته بله خبره کوی..

- خپل لاسونه د هغه د لاسونو څخه باسم او په ژړغوني غږ وایم: په قران که ما کوم کار کړی ویې.

زما پدی خبره هغه په غوسه او قهرجنه غږ وویل: قرآن دی تا ووه...(خپل لاس یې پورته کړو د وهلو لپاره خو ناساپه یې ځان ووهي او د هر لفظ په ویل یې یو وار خپل په ځان کوی) قرآن دی ما..ما ووهی، قران دی ما بې غیرته ووهي چې شزه مې غواړي ځان وژنه وکړی، قران دی ما ووهي.

د هغه د لاسونو د نیولو کوښښ مې وکړو خو هغه زه شاته ټیل وهلم او لکه لیونیانو یې ځان سره خبری شروع کړل، کله چې زما خاموشي ولیده ډادمن شو خپل د کړی فکر څخه چې د رښتیا ما غوښتل ځان ووژنم، او ناساپه لیوني شو، خپل لاس یې پورته کړو او ما د ځان د دفاع لپاره هیس کار ونکړو اجازه مې ورکړه زما پر وهلو خپل غوسه خالي کړی، خو هغه خپل موټ زما شاته په دیوال ووهي دومره کلک چې د هډوکو د مات کیدو غږ یې ما واوریدو!

په وحشت او ویرې مې د هغه لاس ته کتل چې زما زنه یې کلک په لاس کې ونیول او په داسې لهجه چې زما پر وجود یې لړزه راوړل ویې ویل: ماته رشتیا ووایه کنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسم درته يادوم نن شپه به سا ستا جنازه د دی کوټې څخه وځي يا زما،(بيا يې په لوړ غږ او نارو ووېل:خوله خلاصه که.. ولې؟ په څه دليل؟ چشي خبره وه؟

هيس جواب مې ورنکړو او اوښکې ويې چې پر مخ مې بهيدل، چې جهان دا ځل په نرمه لهجه پداسي حال کې چې خپل خوږ لاس يې زما پر مخ تيره و ويې ويل: رشتيا راته ووايه، رشتيا راته ووايه هوسۍ! خپل مشکل راته ووايه، که حل مې نکړی سو، نامرده د دوه عالم يم.. ته راته يو وار ووايه، ته راته ووايه جهان د آسمان څخه راته ستوری راوړه! که ما رانوړی زه دی بی غيرت او بې شرف د عالم اوسم، ته يواځې ووايه ولې؟ په څه دليل دی غوښتې ځان مړه کړی؟ هاا؟

په دوه لارو کې بنده وم که جهان ته مې خبره نه وايې کړی حسيب راتلو او هغه بد نامي جوړه ول، هغه وقت جهان ولاکه راکتلې وايې خو اوس که د حسيب څخه مخکې زه ورته ووايم شايد درک مې کړی؟ زړه مې ويل هغه درسره بيحده مينه لری او د حسيب پشان ندی چې سخته وقت کيدی يواځې پريږدی، خو عقل مې ويل هغه جهان خان سدوزی دی! هغه کس چې اوله شپه يې درته ووېل: هر کار کوی ويکړه خو زما د غيرت سره به لوبې نکوی! پدی فکرو مې بيا اوښکې پر بهيدو شول او خوله مې د يو لفظ لپاره لا خلاصه نشوه،

چې جهان په غوسه باندی خپل په ويښتيانو کې لاس کش کړو او لځايه پاسيدې پداسي حال کې چې په کوټه کې تلو راتلو تر څو آرام شي ځان سره يې کرار کرار ويل: خيرو خيرت و يو دم غضب نازل سو، موبايل يې بند کی او اوس...

خبره يې پريکړل او پداسي حال کې چې زما خواته راتلو په کراره يې ووېل: ګوره زه اوس يو دم آرام او کرار يم صحيح دی؟ نه په غوسه يم نه بل شئ اصلاً فکر وکه د يو مياشت پسته زه راغلي يم ستا ديدن ته او هيس شئ مې هم ندی ليدلې، ته مې خوشحاله، خوشحاله ليدلې يې صحيح سو؟ اوس راته خپل د زړه خبره وکه هغه چې ويلې نسې؟ هغه چې خپل په هغه د ميژی پشان مغزو کې پورته شته کوی، خو ما ته نه وايې.

هغه خبره راته وکه او هم خپل ځان بيغمه که هم ما راحته که، هر خبره چې ويې زه يې د آوريدو لپاره تيار يم، او قسم درته خورم چې هيس کار او خبره نکوم ته راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه چې څه خبره ده؟ چې ته یې خپل پر مرګ راضي کړی یې خو ماته نه وایې؟

د جهان هغه خراب حال ته مې وکتل او دیته مې فکر وکړو، چې بله لاره نلرم د مرګ څخه مخکې یو وار به جهان ته د زړه راز ووایم دومره ورباندی ډاډمن وم او پوهې دمه چې زما عزت نه خرابه ویې، او هر کار او خبره که وکړی ماته یې کوی او زما کورنې ته ولاکه چونګ لا وباسې، پدی خبره مې یو زړه مې سل کړو او په آرامه غږ مې ورته وویل :

-پوهنتون کې یو.. یو هلک و نل زما پسې و تل یې ویل ستا سره (د خبرو پدی ځای کې مې جهان خوا ته وکتل چې هغه کرار زما ځنګ ته راغلو او زما اندی ته د کینستلو په حال یې سر وخوځه چې مطلب" ښه آورم "او ما پداسې حال کې چې د هغه څخه سترګې پټه ولې ومط ویل: تل یط ویل ستا سره مینه لرم،(بیا مې ورروکتل چې د هغه تندی تروش څو خو سه یې ونه ویل چې ما وویل: دومره ډیر یې دا خبره وکړه تر دی چې..چې.

جهان هیس نه ویل یواځې راکتل داسې کتل چې به سترګو یې ویل "خیر دی نور مه وایه راته "خو په خوله یې ویل ووایه، سر مې د شرم څخه ښکته واچوې، او بغیر لدی چې ورته وکورم ټول قیصه مې وکړل، د الف څخه نیولې تر یا تر همدا اوس چې ګواښ یې راته کړی وو ټول مې په یو نفس او په ژړا مې ورته وکړل، کله چې خبری مې خلاص شوي خاموشه، خاموشي وه کرار مې سر راپورته کړو چې سترګې مې د جهان به دوه د وینو ډک سترګو کې بند پاتې شول،

- د سترګو په سپین کې د ډیر غوسې څخه سره رګونه راوتې وه، لاسونه یې د ډیر فشار له لاسه لړزیدل د هغه پدی حال لیدو په ویرې باندې ورڅخه لرې شوم چې هغه زما د ځنګ څخه پاسیدی، او د آرایش د میز خواته په حرکت شو او ناساپه یې ټول ځیزونه ورڅخه په ځمکه ختا کړل غوسه یې د کنټرول څخه وتلې وه، د سر او غاړی رګونه یې راوتلې وه او د ډیر غوسې څخه تک سور شوی وو، اول ځل وو چې ما د جهان چیغې آوریدل په لوړ غږ یې کنځل کول او هر شئ چې لاس ته راتلو مات کوي د ښیښی په مات کولو چې د لاس څخه یې وینه په بهیدو شوه لځایه پاسیدم او د هغه د نیولو په حال مې ورته زاری شروع کړل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او بابا و ادی په ویری باندی راداخل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان غوسه او زما د کوټې حال هغوی هک حیران کړل، خو د دی ښځه مخکې چې هغوی کومه خبره وکړی جهان په لوړ غږ د غوسې ښځه وویل: د کوټې ښځه ووځې زما او زما د شزی په معامله کې توی کار نلری ولاړسي دباندی.

د هغه په خبره زما ژړا نور هم زیات شوه، ادی غوښتل یو شئ ووایې خو بابا وویل: د جهان زوی خبره صحیح ده دا د هغوی د مینځ خبره ده موږ ته د خبرو حق پکی نسته راځه.

بابا دا خبره وکړل او ادی د لاس ښځه نیولې د کوټې ښځه ووتې او دروازه یې هم بنده کړه، په دی بد حال کې و دی خبری ته حیرانه شوم چې بابا حتا یو ځل دی خبری ته فکر لا ونکړو چې امکان لری جهان په غوسه کی ما ووهی؟ بیا مې زړه وویل هغه تا وهی؟ او ما وویل کاش و مې وهې خو ارام شې، بابا په جهان دومره باوردرلود او بوهیدس چې جهان پر ما لاس نه پورته کوی ځکه یې ورسره یواځې پریخودم!.

د جهان خواته چې اوس لږ ارامه شوی وو ومې کتل، دلاس ښځه یې تراوسه وینه راتلل په ډکو سترګو د ژړا ورنږدی شوم او لاس مې ورنه په لاس کې ونیو چې هغه خپل لاس رانه کش کړو او په نیولې غږ یې وویل: ماته لاس مه وه.

د جهان پدی کار ژړا مې زیاته شوه او په سلګیو مې ورته وویل: پخدای قسم که هغه شانتې خبره ویې چې ته فکر کوی؟ پخدای د نکاح ترلو ښځه مخکې هغه ورځ چې بابا تاسو ته دسمال درکړو ما هغه بلاک کړو او تراوسه مې نه لیدلې او نه مې هم خبری ورسره کړی قسم پخدای.

جهان خان- د هغه لپاره دی زه رد کولم او راښځه تختیدلې؟ دهغه هرمونې لپاره؟
په تلوار مې وویل- نه.. نه پخدای د هغه لپاره نه وو.
زما پدی خبره ناساپه د هغه غوسه د کنټرول ښځه بهر شو، او په غوسه یې زما زنه ونیول او په ګواښ کونکې لهجه یې وویل: دعا کوه چې همدا خبری چې دی کړی، همدونې غول دې خوړلې ویې، قسم درته یادوم، قسم یادوم که خبر سوم د خبرو ښځه بغیر کم بل کار دی هم ورسره کړی و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیغرته به یم که دواړه مي خپل په لاسو مړه نکړی،چیری دی دا هرموني، بی ناموس؟ چیری ژوند کوی؟
په لړزانده غږ مي وویل: د کور آدرس یي ندی راته معلوم.
زما پدی خبری د غوسي ښځه یي زه شاته ټیل وهلم او پاسیدي پداسي حال کي چي شاوخوا یي کتل په غوسه یي وویل: کومه دی موبایل دی؟تاته وایم کوم دی هغه لعنتي موبایل دی؟

د هغه پداسي چغو په ژړا مي شروع ورکړل خو هغه په غوسي زما خواته راغي او ویي ویل :دا مظلوم نمای دی بل چاته وکه، وایم کمه دی موبایل دی؟
د هغه په غوسه ناکه او طعنه لرونکي لهجه سترګي مي د اوښکو ډکي شوې او موبایل خواته چي د هغه څنګ ته وو خو هغه د ډیر غوسي ښځه ورته پام نه وو، ومي خودو چي په تلوار یي راوخیست کله چي روښانه یي کړو،

نو زما خواته یي ونیو او ویي ویل :قلف یي خلاص کړه د دی ښځه مخکي چې مات یي کړم.

په لړزانده لاسونو مي قلف ورته خلاص کړو، د هغه د ګوتو په هر حرکت زما زړه خولي ته راتلو، د موبایل لخوا ډاډمنه وم ځکه پوهیدم چي حسیب سره زما دا شماره نشته او نشي کولي راته مسج وکړی، د هغه حالت ته په تشویش وم، مخ یي د غوسي څخه تک سور شوې وو، په تندي خوله له ورایه ښکاریده، بغیر لدی چي د موبایل څخه سر پورته کړی ویي ویل:

جهان خان- اخري نمبر ۱۸۹ د چا شماره ده؟ ولي ورته نوم ندی نوشته؟
د جهان پدی خبره مي یو دم رنګ وپریدي اخره کي ۱۸۹ د حسیب اتصالات شماره وه؟ زما د جواب په نه آوریدو هغه خپل سر راپورته کړو او بیرته یي پام موبایل ته کو، او په کراره او ویره ونکي لهجه یي وویل:

جهان خان- اممم پدی څو ورځو کي اته نهه زنګ وهلي درته، خو تا جواب ندی ورکړی، لس مسج یه کړی(د هغه پدی خبره روح مه له تنه جلا شوه، ما حسیب پیژندو او پوهیدم چي سومره د غوسي وقت کي بی ادبه کیږی او بیځایه خبری کوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د څهرې رنګ د هر مسج پر ویلو، د غوسې څخه بدلیدی دومره یې هغه مسجونه پورته ښکته کړل،

چې اخیره کې د ډیر غوسې څخه موبایل د دیوال ووهي او په غوسې زما خواته راغي او په همغه غوسه ناکه لهجه یې وویل: دا هرموني چشي وایې ستا د چشي عکسونه لرې چې اوس وایې نشر کوم یې که رانغلې؟؟ ها هغه بې ناموس سره ستا سرکم عکسونه دي؟ خوله خلاصه که د دې څخه مخکې چې درمات یې کړم.

- په ژړا مې وویل: پ... پخدای مه هیس دسې زما غلط عکس ورسره وی، هغه دروغجن دی دروغ وایې.

جهان خان- عکس نلرې ستا؟ که تا دهغه بې شرف سره کوم غلط کار نه و کړی نو ولې دی ځان وژنه کول؟ هاا؟ ماته درواغ مه وایه چې مړه کوم دی .
د هغه خبرو ته مې هیس پام ونکړو، او دی خبرې ته فکر ویوړم چې د حسیب سره زما کوم ډول عکس پاتې چې اوس ما وربانډی ویره ویې؟ ما هغه ته هیڅکله داسې غلط عکس نه وو استولې،

بیا د کوم عکسو خبرې کول؟ حسیب اصلا زما نوی شماره له کوم ځای پیدا کړی وه؟ چې مسج یې کړی؟ زه پدې فکرونو کې وم چې ناساپه کامل لځایه اوچت شوم! په خلاص سترګو مې وکتل چې جهان ځان پسې پورته کړم او په غوسه یې وویل: راځه هله ماته د هغه بیشرف آدرس راکه که ما د هغه جنازه نه ویې درته پورته کړی بې غیرت به یم، هله راځه ماته ووایه چیرې دی هغه؟

-ما ته د هغه آدرس ندی معلوم پخدای.
جهان خان- کوم پوهنځي کې دا هرموني غول خوړل، کوم بخش کې وو؟
په لړزانده غږ مې وویل: ا...اقتصاد پوهنځي..
جهان خان- څو یم سمستر؟
-آ..آخرې.

پدې خبرو جهان زه شاته تیل وهلم او په غوسه ناکه لهجه یې وویل: د دې بې ناموس نوم چشي دی؟
-ح..حسیب..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د حسیب نوم آوریدو وروسته د کوټې دروازې خواته روان شو چې په تلوار ورپسې شوم او ورته و مې ویل: چیرته ځې پدی وقت؟
زما په خبرې هغه راوګرځیدی او په یو داسې لهجه چې زما پر وجود یې لړزه راویسته ویې ویل: ځم چې دهغه بیشرف او بې ناموس سر د کابل د دروازې څخه درته وزړه وم.

د هغه پدی خبره په وحشت مې وویل: څ..ه.. څه کار کوې؟
زما پدی شانتې ویریدلې لهجه هغه زما خواته راتاو شو او زما زنه یې دومره کلک ونیول چې د درد څخه یې یو " اخ "مې له خولې ووت خو هغه بغیر لدی چې زما درد ته پام وکړی په غوسه ناکه لهجه وویل: هاا څه وسو؟ د عاشق د مړ کول خبره مې درته وکړل رنګ دی وپریدي! لاس او پښې دی په لړزیدو سوه؟

امما د هغه د پاره دی ځان مګه نه مړ کوی؟ خو زه دی کار آسانه کوم ولې تنها مرګ غواړی؟ ته دلته ځان مړه که زه به هغه خنزیر درته مړ کم، بیا هغه دنیا کې لیلې مجنون داستان شروع کې، دی دنیا کې تر څو چې زه ژوندی یم (مخ یې دومره رانږدی کړو چې نفس یې زما پر مخ لګیدو زما سترګو ته یې وکتل او په کلکه لهجه یې وویل: تر څو چې زه ساه باسم زما دی د خدای په خدای قسم وي د هغه بې ناموس په آرمان دی پاته کوم..

ته فکر کوی زه به تا هغه بې ناموس ته ایله کم؟ خو سم په خلاص غوژونو یې وآوره زه جهان خان سدوزی به نه یم بیغرت به یم که اول هغه بې ناموس مړ نکم او بیا په تاا باندی داسې حال راوړم داسې چم درباندی وکم چې یو دنیا ته پانیات(پند نصیحت درس عبرت) سې او پوی سې ټول چې د جهان خان سدوزی په ناموس او په عزت که سوک ګوته پورته کوي نو ګوته یې ورماته وم او که خبره کوي نو ژبه یې ور پرې کوم...

هغه دا خبری وکړل او په غوسه یې زه شاته تیل وهلم او د کوټې دروازه یې په کله د ځان پسې بند کړه دومره په کلکه چې نږدی و لځایه ووځي، د هغه په تیل وهلو زه په مات شوی ښیښې د هینداری وغورځیدم او لاس مې ورباندی پری شو، خپل لاس ته مې هیس پام نه و یوازې د جهان خبری مې ذهن کې ګرځیدل او ژړا مې زیاتیده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره هغه حالت کې ناسته وم او ژړلې مې وه او بلخوا د پرې شوی لاس څخه مې دومره وینه تللې وه چې بی هوښه شوی وم، په سر درد مې سترګې خلاصې کړې خو د ډیر دروند والي له لاسه بیرته پټې شوه بیا مې کوښښ وکړو او دا ځل لږ وه توانیدم چې سترګې خلاصې کړم، خپل کوټه کې وم! اول څو ثاني ګنګسه وم خو کرار کرار مې ټول شیان یاد ته راغلل، او سترګې مې د اوښکو ډکې شوې کوټه باکه شوی وه مات شوې ښیښي نور نه ښکاریدی کوټه پاکه پاکیزه وه، خو ماته اوس هم همغسی تیت او پرک معلومیده او جهان مې یکې لیدو چې د ډیر درد او غوسې څخه چغې وهل پدی فکرو مې اوښکې په مخ وبهیدی چې د یو چا نیولې ډډ غږ مې خپل اندې ته وآوریدو!

په وحشت باندی خپل چپ طرف ته وکتل چې جهان خان مې د کړکې خواته په نالي باندی ناست ولیدو!

جهان خان- اممم اوس د خوبو وقت ندی ولاړسه چې ډیر کار لرو.
د هغه پدی خبره اوښکې مې نور هم زیات شوه چې د هغه په ناساپه پاسیدو د ویری څخه خپل ځای کې لږ پاسیدم چې جهان بغیر لدې چې زما خواته راشي زما د کالو الماری خلاصه کړه او په ګرځیدو شو، ما په حیرت ورته کتل چې هغه زما حجاب راوخیستو او زما خواته یې راختا کړو او په کلکه لتجه یې وویل:

جهان خان- جر(زر) کوه حجاب دی واغونده چې یوځای کار لرو باید ولاړسو.
د هغه پدی خبره مې په ګنګس انداز وروکتل چې زما په نظر هغه نور هم په غوسه شو پداسې حال کې چې زما خواته راتلې ویې ویل: د خبرو حوصله نلرم حجاب دی د انسان د لور په رکم واغونده کنې زه یې په زوره درباندی اغوندم،

- د هغه پدی خبرو ژړا مې زیاته شوه خو د ځایه پاسیدم ترڅو حجاب واغوندم، زه نباید د هغه څخه اوس د نرمې او جان قربان توقع او امید ولرم، ما ده هغه غرور او غیرت ته تکلیف رسه ولې، خو نه پوهیږم ولې زما زړه غوښتل همغه منربانه جهان ویې چې زما ناز اخلې او زما خبرو ته غوږ نیسې، د لاس درد مې اجازه نه راکول چې د حجاب بل لستونې په لاس کړم چې هغه ځان را ورسه ویې او به تروش تندی هغه زما په لاس کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپله یې زما حجاب دوکمې بټنې وتړل، د هغه د لاس وینه په لاس یې وچه شوی وه زخم یې زما زړه خرابه وو، خو زما لاس یې تړلي وو؟! پدی حالت کې هم زما په فکر کې وو، یعنی امید شته چې هغه اوس هم زما سره مینه ولری؟ زه یې د جوړ لاس څخه ونیولم او د کوټې د دروازی په خوا یې ځان پسې کش کړم، چې دهلیز کې ادی او بابا مې ولیدل، هغوی ته د کتلو څخه حیا راتلل فکر مې کوی جهان به ورته ویلي ویې ټول خبری خو.

د بابا په پوښتنې پوه شوم چې جهان جهان دی نه حسیب..

بابا- دا اوس څه خبره ده چې تاسو دا حال جوړ کړی؟ خیرت خو دی؟ موږ ته هم ووایست.
جهان خان- خیرو خیرت دی معلم صیب بخشه کوه تاسو مې په عذاب کړې، هوسی تر یو ځای ورم لژ کار لرو، بیا که خدای غوشتل ډاکتر ته هم یو وار ځو.

د هغه پدی خبره د ادی او بابا په مخ باندی د آرامتیا ځپې راغلي او ادی په خوشحالي وویل: خدای دی خیر درکړی زویه دا خو زموږ خبره نه مني دا یو هفته کیږی حالت یې خراب دی خو ډاکتر د تلو څخه انکار کوی.

جهان خان- دا هم ستاسو ډیر نازو داسي کړی، په هر حال خدای به خیر کړی.
هغه دا خبره وکړل او زه یې د ځان پسې حویلي خواه کش کړم، موټر یې کوڅه کې ولاړ وو، زه یې موټر ته پورته کړم، باید داسي ووایم چې زه یې موټر ته په زوره ټیله وهلم او خپله هم کینستو او موټر یې روښانه کړو.

نه پوهیدم چې چیرته ځو او د څه لپاره ځو؟! خو دومره پوهیدمه چې هر خبره که ویې د حسیب باندی اړه لری او هغه منحوس پدی موضوع کی شتون لری، فکر مې کو چې شاید د پوهنتون خواته لاړشو یا هم جهان به د هغه د کور آدرس پیدا کړی ویې او دهغه کور ته به لاړشو، خو کله چې یو ساعت موټرواني وروسته د د کابل د شهر څخه کرار، کرار، ووتلو زړه مې ویل بنه خبری مخکې ندی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیس مې نه ویل دومره بې انرژۍ او ګنګسه وم چې خپل مرګ ته تیاره وم، د ځان وژنې لځایه د جهان پر لاسونو مرګ ډیر شرافت لرۍ، هغه هم پداسې حال کې چې ډاډمنه وم که مړه مې کړی د جنازې لمونځ که نور خلک نه ویې خپله یې ضرور کوی. په همدې فکرو باندې مخ مط د هغه خواته راواړه وو، د اخیر ځل لپاره مې ورته ښه په ځیر، ځیر ورو‌کتل...

په دا یو شیبه کې لکه چې بوډا شوی ویې، څهره یې مات شوی ښکاریده، سترګو سرخې همغسې د وینو پشان وه، د لاس وینه یې یو څه کالې هم په وینو کړی وه، خو هغه بغیر د کوم خبرې به تروش تندې موټر چله ویې، د داسې یو انسان په لاس مرګ هم زه ځانته شرافت حسابه وم..

د موټر به دریدو هغه زما خواته په تروش تندی وکتل او په نیولې غږ یې وویل: تا څه) ښکته شه) بغیر د څه ویلو یو نری مسکا باندې د موټر څخه ښکته شوم، د ښکته کیدو سره سم، یخ شمال مې په بدن ولګیدو او دیخ څخه ولړزیدم، سترګې مې خلاصې کړی او ښه شاوخوا مې وکتل تر هغه ځای چې د سترګو نظر کار کو دښته وه او دښته، د لرې، لرې پورې یو کور او آبادی نه تر سترګو کیدل، آسما وریځ وو لکه چې هغه هم پر ما په غوسه وو چې داسې غړمبیدی..

جهان هم د موټر څخه ښکته شو او د موټر د شا ډالې خواته ولاړو، ا ما ځان سره وییل ضرور غواړی په کوم وسله مې ووژنې چې هغه خوا ولاړی خو د موټر د شا ډالې په خلاصیدو او د هغه شې هو شې موجود په لیدو سترګې مې تراخیره حده خلاصې شوې!..

دا په وینو لت پت چې خوله او لاسون یې تړل شوی آیا حسیب دی؟؟؟
جهان هغه په یو لاس نیولې وو او د هغه موټر تنګ ډالې څخه یې زما خواته راکش کړو او کله چې ماته رانږدې شو نو زما د پښو سره یې په ځمکه ختا کړو چې د هغه ضعیف"اخ "مې تر غوږ شو، لاتراوسه یعنې ژوندی دی؟ مخ یې د ډیر وهلو څخه ځای، ځای وینې وینې او تک شین شوی وو، اغوستلط کالو څخه یې وینه څڅیدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسيب ځان لړ وښوره ويې او ځان يې پر مخې کړو او پر ملا وغځيدي، د سترګو د خلاصو کوښښ يې وکړو خو دومره د وهلو له لاسه پرسيدلي وه چې نه خلاصيده، جهان په دوه ګامو کې ځان تر حسيب را ورسه ويې او د سر ويښتيانو څخه يې کش کړو او پداسې حال کې چې زه حسيب ته خودلم ويې ويل:

جهان خان- شه ..شه چشي دی ويل خنزيره د موبايل د شا څخه؟ ها؟؟
بيا پداسې حال کې چې د هغه ويښتيان يې نور هم کلک شاته کش کول او د حسيب اخ يې د درد څخه پورته کوی ويې ويل: ها جواب راکه هرموني، چشي دی ويل ..ويل دي هغه ميره به دی ګوری او زه به دی ويسم؟! ها دغه دی ويلی وه اوه؟

- جهان د هر خبری په ادا کولو سره د حسيب ويښتيان شاته کش کول چې د هغه د درد څخه ډک چغې پورته کيدل، او عجيبه وه چې د حسيب هر درد څخه ډک چغو باندی زما زړه آرام کيدو، اوس که مره هم شم نور آرمان په زړه کې نلرم، جهان حسيب په خوله داسې کلک بکوس ورکړو چې د حسيب غاښ ورسره د خولې وپريد او وينه و چې د هغه د خولې څخه په بهيدو سول..

او ما اول ځل د حسيب ژړا او زاری واوريدل چې ويل يط بد مې کړی غول مې خوړلي نور هيڅکله به ماته مزاحمت نکوی، خو د هغه په هر زاری جهان يو لغته ورکول او کنځل به يې ورته کول، په پښو د دريدو توان مې نه درلود هملته په خاورو کيناستلم، او جهان ته مې کتل چې د يو زخمي زمری پشان حسيب را نيولي وو او وهي، دومره يې حسيب ووهي تر دی چې هغه بی هوښه شو کله چې نرر د حسيب اه او ناله بنده شوه، يو اخری لغته بل يې هم ورکړل او زما خواته يې راوکتل ..

د يو زمي زمری نظر ډير ويرونکي ويې دومره چې تول بدن مې د هغه د نظر څخه ولړزيده هغه په کراره زما خواته راغي، د هغه پداسې ليدو مې اوښکې د سترګو څخه په بهيدو شوه، چې جهان په کرار او نيولي غږ وويل: زه اوس ستا سره څه وکړم؟

د هغه پدی دردناکه لهجه نور مې هم ژړا زور واخيست او په سلګي،سلګي مې وژړل چې هغه زما خواته رانږدی شو زما پشان په هغه خاورو کې کينستې او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همغه دردناکه لهجه یې وویل: ته ماته لاره وشه یه، زه اوس ستا سره څه وکم؟

ما د هغه سړی مات نشوه لیدلي کوم چې په دی څو وقتو کې ماته یواځې خپل د غیرت او میني مثال راکړی وو، ما د جهان خان سدوزی دا رکم د ژړا څخه ډک سترګې او درد ناکه لهجه نشوه لیدلې، ورنږدی شوم او په داسې حال کې چې د هغه مخ مې خپل په لړزانده لاسونو نیولو په سل زحمته مې ورته وویل:

-ماته وګوره جهان، هر کار ... هرکار چې تا آرام کوی او د دی حالت څخه دی باسې هغه وکه، زما په مړه کولو که زړه دی آرامیږی او سکون ته رسیږی، زما وینه دی تاته حلاله ویې زه خپل وینه تا بخښم ما مړه کړه،خو خیر دی دسې مه کوه ځان دسې مه پعذابه وه ..

زما په خبرو جهان حال نور هم خراب شو او په همغه لهجه یې وویل: ستا او ددغه هرموني مرګ ما نه آرامه ویې خو غرور او غیرت مې پر ځای کوی، خو زه هغه غرور او عزت څه وکم کله چې (خپل په زړه یې وار وکو او په همغه دردناکه لهجه یې وویل: کله چې دا.. دا نارمه او بې کراره دی کله چې(خپل سر ووهی او ویې ویل: کله چې دلته جنګ دی او زر فکره دی، ستا مرګ یواځې د خلکو خوله به بنده کړی خو زما زړه به سوک ستا لعنتې څخه صبر کړی هاا؟

د هغه پدی خبرو زما ژړا نور هم زیات شوه، خدایه ما څه وکړل خدایه ما ددی سړی په حق کې څومره بد وکړل څومره ظلم مې وکړو، خدایه ته ورته ارامش وکړه خیر دی دغه یو احسان پر ما وکړه او جهان آرامه کړه. د هغه دردمند سترګو ته مې دکتلو توان نه درلود د هغه سر مې خپل غیږ کې ونیو او هغه هم کوم مقاومت ونکړو، او زما غیږ کې سر کیخود او ما ورته وویل :

-ناپوه وم، جاهل وم نادانه وم بیعقله وم، نه پوهیدم دا چغالان مې نه پیژندل په دوه خبرو ختا وتم، خو خدای په سر شاهید دی، کله چې ته راغلې تازه ما مینه درک کړه او پر تا مینه شوم..(زما پدی لفظ هغه په حیرت خپل سر زما د غیږ څخه پورته کړی او ویې ویل: یعن..یعنی ته پدی (حسیب ته چې بغیر د حرکت په خاور او وینو کې لت پت پروت وو اشاره وکړل او یې ویل: یعنی ته په هغه مینه نه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نه پشان مي ورته سر وخوځه ويې او ومې ويل: ما درته وويل چې د بابا د" هو "د جواب سره ما دی بلاک کړو او نور مې ورته هيس فکر لا ونکړو.

زما پدی خبره جهان لځايه پاسيدو او ما ورپسې وکتل چې هغه د عادت مطابق د فکر کولو لپاره کرار کرار په قدم وهلو شو، لږ اخوا ديخوا وکرځيدو او بيا د حسيب خواته ولاړی يو لغته يې ووهې او ورته ويې ويل: اووو رزيله ولاړسه

خو حسيب بی هوښه و او هيس حرکت يط ونکړو چې جهان بيا زما خواته راغلو، او پداسې حال کې چې زما مخکې خپل ګنډې په ځمکه وهل او کينستې ويې ويل: ما درته ويلې وه چې زه ژوندی يم او سه اخلم خپل د غيرت او غرور په سر که نن زه تا ژوندی پريژدم، نو په کم خبری چې ما ژوند کوی او ساه مي اخيستل هغه لمينځه ځې او مات کيژی، خو... خو که تا نن مره کړم نو يواځې ستا جنازه نده بلکې زما د روح او ميني جنازه هم پورته کيژی..

ما يواځې ورته غوږ نيولې و دا دهغه پريکړه وه، د هغه تصميم وو او زه د هغه په هر پريکړی باندی راضې وم، که هغه مرګ وو او که ژوند. جهان خپل به وينتيانو کې لاس تير کړو او ناسايه يې زه د لاس څخه کش کړم او د موټر خواته يې کش کړم؟
او پداسې حال کې چې حرکت يې کو اخير نظر يې حسيب ته چې په خاور کې پروت وو وکړو او ويې ويل: که ژوند يې پدی دنيا وو نو پاتې به سې کنې د چغالانو نصيب دی سی...

- او هو جهان خان سدوزی خپل د غرور او وجدان په قربانې کولو سره، يواځې زما ژوند نه بلکې د بابا عزت د ادی هيلې زما آرمانونه او خپل زړه هو هغه خپل د غرور په قربانې کولو باندی د يو نفر نه بلکې د يو کورنې ژوند او عزت وژغوری، هو جهان خان سدوزی ګرګ آشتې وکړل، هغه خپل د غرور هغه چې ده وربانډی ساه اخيستل په قربانې کولو ګرګ آشتې وکړل....

وايي په ژمي کې چې کله لېوان ښکار پيدا نکړي او سخت وږي شي، نو بيا ټول يو ځای کې سره راټول شي! يوه ګرده دائِره جوړه کړي او يو بل ته په ننداره شي. څنګه چې يوه لېوه د کمزورتيا له امله وغورځېږي، نو پاتې ټول لېوان پرې حمله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي او پاک يې سره وخوري، دې کار ته په فارسي کې ګُرګِ آشتي وايي.

د ګرګ آشتې ناول پای..
لیکوال: خواجه زی...

زما د نور داسې ښایسته ناولو د ویلو لپاره دا چینل جوین کړی، او ملګرو د ګرګ آشتې ناول ی بل جلد هم دی چې د همدی په ادامه لیکل شوی په نوم د"شهري جنې په اطرافو کې "چې هغه به هم په همدی چینل کې نشر شی انشاءالله

https://t.me/shuhab00

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library